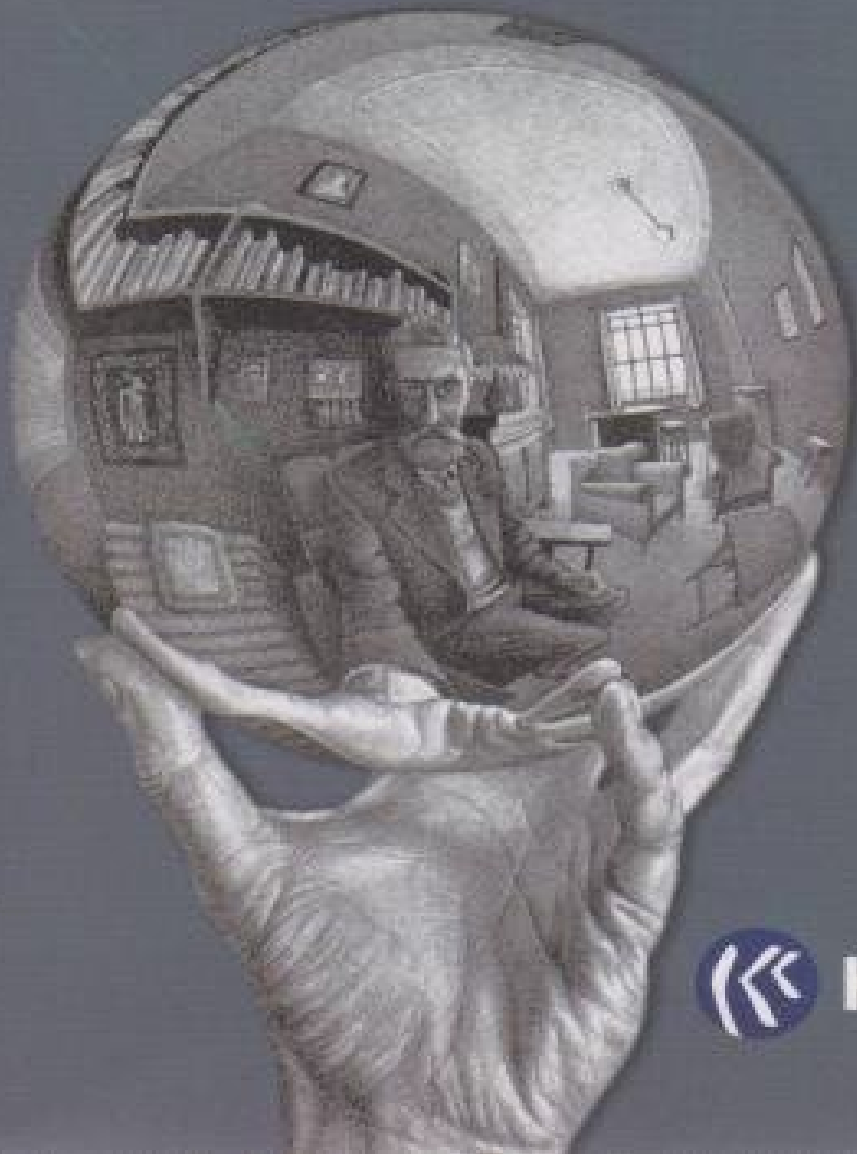

AHLAKIN SOYKÜTÜĞÜ

BİR POLEMİK

Friedrich Nietzsche

KABALCI

FRIEDRICH NIETZSCHE
AHLAKIN SOYKÜTÜĞÜ
BİR POLEMİK

KABALCI YAYINEVİ: 362

Felsefe Dizisi: 40

Düzenleme: **rapunzel**

Friedrich Nietzsche
Zur Genealogie der Moral - Eine Streitschrift

Ahlakın Soykütüğü - Bir Polemik
© Kabalcı Yayınevi, İstanbul 2004

Birinci Basım: Ekim 2011

Kapak Düzeni: Gökçen Yanlı
Yayıma Hazırlayan: Ali Nalbant

KABALCI YAYINEVİ

Gülbahar Malı. Cemal Sahir Sok. Çelik İş Merkezi
D Blok No. 16 Mecidiyeköy - İstanbul
Tel.: (0212) 347 54451 Faks: (0212) 347 5464
yayinevi@kabalci.com.tr www.kabalci.com.tr
internetten satış: www.kabalci.com.tr

KÜTÜPHANE BİLGİ KARTI
Cataloging-in-Publication Data (CIP)
Nietzsche, Friedrich
Ahlakın Soykütüğü

ISBN 978 975 997 183 0

Baskı: Ezgi Matbaası (0212) 452 2302
Sanayi Cad. Altay Sok. No. 14 Çobançeşme/Yenibosna-Istanbul

Friedrich Nietzsche
AHLAKIN SOYKÜTÜĞÜ
Bir Polemik

Çeviren
Zeynep Alangoya

ÖNDEYİŞ

1

Biz kendimizi bilmiyoruz, biz bilenler, biz kendimiz, kendimizi bilmiyoruz: iyi bir nedeni var bunun. Hiç aramadık kendimizi - nasıl olacak da *bulacağız* kendimizi günün birinde? Haklıydılar “hazineniz neredeyse, yüreğiniz de oradadır” demekle; *bizim* hazinemiz bilgimizin arı kovanlarının durduğu yerdedir. Oraya doğru yol alıyoruz hep, doğuştan kanatlı hayvanlar ve tinin balözü toplayan arıları olarak; yürekte önemseydiğimiz tek bir şey var aslında - “yuvaya bir şey getirmek”. Yaşamın diğer yanına, “yaşantı” denen yanına gelince - onun için hangimizin, en azından yetecek kadar ciddiyeti var? Ya da yeterli zamanı? Korkarım hiç tam anlamıyla “vermedik kendimizi” böyle şeylere: yüreğimiz orada değil, hatta kulağımız bile değil! Daha çok, kendi içine gömülmüş ve ilahi dalgınlıkta birinin, tüm gücüyle öğlenin on ikisini vuran çanın kulaklarında çınlayan sesiyle bir anda ayılıp, “Bu çalan da neydi?” diye sorması gibi, bazen biz de *sonradan* kulaklarımızı ovuşturup, hepten şaşkın, hepten mahcup soruyoruz, “Neydi yaşadığımız?”, dahası “kimiz biz aslında?” diye; ve dediğim gibi sonradan sayıyoruz yaşantımızın, yaşamımızın, *varoluşumuzun* çınlayan on iki çan sesini - ah! yanlış da sayıyoruz üstelik... Zorunlu olarak yabancı kalıyoruz kendimize, anlamıyoruz kendimizi, yanılmak *zorundayız* kendimiz hakkında, “Kişi kendine en uzak olandır” sözü geçerli bizler için sonsuza dek - kendimizi bilmeye gelince, “bilenler” değiliz biz...

2

- Ahlaksal önyargılarımızın *kökünü* üzerine düşüncelerim -ki bu polemiğin konusunu bunlar oluşturuyor- ilk, tek tük ve oturmamış ifadelerini, bir gezginin mola vermesi gibi durup, zihnimin o ana kadar kat etmiş olduğu geniş ve tehlikeli topraklara bakma fırsatı bulduğum bir kış vakti, Sorrento’da yazılmaya başlanmış olan *İnsanca, Pek İnsanca. Özgür Tinler İçin Bir Kitap* adlı aforizma koleksiyonunda buldu. 1876-77 kışıydı; düşüncelerin kendileri ise daha eskiye dayanıyor. Buradaki incelemelerde yeniden ele aldığım düşünceler temelde o düşüncelerin aynıları -umalım ki, aradan geçen uzun zaman onlara yaramış olsun, daha olgunlaşmış, berraklaşmış, güçlenmiş, yetkinleşmiş olsunlar! Ne var ki, bugün bile onlara sıkı sıkıya bağlı olmam, geçen zaman içinde birbirlerine gitgide daha sıkı bir biçimde tutunmuş, hatta birbirlerine dolanmış ve iç içe geçmiş olmaları, başından beri içimde ayrı ayrı, gelişigüzel ve tek tük değil de ortak bir kökten, derinlerde hüküm süren, gittikçe daha kesin konuşan ve daha kesin şeyler isteyen bilginin *temel istencinden* kaynaklandıklarına ilişkin duyduğum mutlu güveni güçlendiriyor. Bir filozofa da yalnızca böylesi yakışır zaten. Herhangi bir konuda *tek başına* olma hakkımız yoktur bizim: ne tek başımıza yanılabiliriz, ne de tek başımıza hakikati bulabiliriz. Daha çok, bir ağacın meyve vermesine benzer bir zorunlulukla

gelişir içimizde düşüncelerimiz, değerlerimiz, evet'lerimiz ve hayır'larımız, eğer'lerimiz ve acaba'larımız –hepsi de birbirleriyle akraba, birbirleriyle ilintilidir ve bir istencin, bir sağlığın, bir toprağın, bir güneşin ürünleridir. –*Sizlerin* hoşuna gider mi acaba bizim bu meyvelerimizin tadı?– Ama ağaçlara ne bundan! *Bize*, biz filozoflara ne!..

3

Ahlaka, dünya üzerinde şimdiye dek ahlak adına alkış tutulmuş her şeye ilişkin olması nedeniyle itiraf etmekten çekindiğim, sırf bana özgü bir endişeyle –bu endişe yaşamımda öylesine erken, davetsiz ve önüne geçilemez bir biçimde çevremle, yaşımla, örneklerimle, kökenlerimle öylesine bir zıtlık içinde baş gösterdi ki, onu “**a priori**”m diye adlandırsam yeridir– çok geçmeden merakım ve şüphem, iyi ve kötü'müzün *kaynağının* aslında neresi olduğu sorusunda durmak zorunda kalmıştı. *Kötünün* kaynağı sorunu gerçekten de daha on üç yaşımdayken kafamı kurcalamaya başladı: “yüreğin, yarı çocuk oyunları ve yarı Tanrı arasında bölündüğü” bir yaşta, ilk çocukça yazınsal girişimimin, ilk felsefi yazı denememin konusu oydu –sorunun o zaman vardığım “çözüm”üne gelince, o şerefi, olması gerektiği gibi, Tanrı'ya bahşetmiş ve onu *kötü'nün babası* tayin etmiştim. *Böyle* mi buyurmuştu “a priori”m? O ahlaki olmayan, en azından ahlakçı olmayan yeni “a priori” ve bu “a priori”den seslenen, aradan geçen zaman içinde gitgide daha fazla kulak verdiğim ve yalnız kulak vermekle de kalmadığım ah! o tümüyle Kant karşıtı, gizemli “koşulsuz buyruk”... Neyse ki çok geçmeden teolojik önyargıları ahlaksal önyargılardan ayırmayı öğrendim ve *kötünün* kaynağını dünyanın *öte tarafında* aramaktan vazgeçtim. Biraz tarih ve filoloji öğrenimi ve tüm psikolojik sorunlar karşısında doğuştan gelme titiz bir duyarlılık, sorunumu kısa sürede bir başka soruna dönüştürdü: insanoğlu hangi koşullar altında yaratmıştı bu iyi ve kötü değer yargılarını? *Ve bu değer yargılarının kendilerinin değeri neydi?* İnsanoğlunun gelişmesini şimdiye dek engellemişler miydi, yoksa desteklemişler miydi? Bir yaşam bunalımının, yaşamın yoksullaşmasının, yozlaşmasının belirtisi miydi bunlar? Yoksa tam tersine, yaşamın varsıllığını, gücünü, istencini, gözü peklğini, umudunu, geleceğini mi açığa vuruyorlardı? Bunun üzerine birtakım yanıtlar buldum, dönemleri, halkları, kişilerin toplumsal mevkilerini bir bir ayırdım, sorunumu ayrıntılandırımdım, yanıtlar yeni sorular, araştırmalar, tahminler, olasılıklar doğurdu: ta ki sonunda, kimsenin tahmin bile edemeyeceği, bana ait bir diyar, bana ait bir toprak, gizli tutulmuş, büyüyen ve yeşeren bir dünya, adeta saklı bahçeler bulana dek.. Ah, nasıl da *mutlu* oluyoruz biz bilenler, gereği kadar uzun bir süre susmayı becerdiğimizde!..

4

Ahlakın kökenine ilişkin hipotezlerimi yayınlamama ilk olarak, soy- kütük hipotezlerinin *İngilizlere özgü* ters ve sapkın bir türünü ilk kez açık seçik gözümün önüne seren, beni, tümüyle bana aykırı ve zıt oluşu ile cezbetmiş, açık seçik, temiz pak, zeki ve bilgiç bir kitapçık sebep oldu. Kitabın adı *Ahlaki Duyguların Kökeni*'ydi; yazarı Dr. Paul Ree, yayımlanış tarihi ise

1877. Şimdiye kadar belki de hiç böyle her bir cümlesine, her bir vargısına hayır dediğim, ama buna rağmen bıkmadan ve sabırsızlanmadan okuduğum başka bir kitap olmamıştır. Daha önce sözünü etmiş olduğum ve o zamanlar üzerinde çalıştığım yapıtta, bu kitaptaki cümlelere yeri geldiğinde ve yersiz, göndermelerde bulundum; onları çürütmek için değil -ne işim var benim çürütmelerle!- daha ziyade, yapıcı bir akla yakıştığı gibi, olası olmayanın yerine daha olası olanı, kimi zaman da bir yanılığın yerine bir başkasını koymak için. Dediğim gibi o sıralar, buradaki incelemelerin konusunu oluşturan o köken hipotezlerini ilk kez gün ışığına çıkarmıştım; ama en az kendimden gizlemek isteyeceğim şekilde acemice, özgür olmaktan henüz uzak, bu kendine özgü şeyler için kendine özgü bir söylemden henüz yoksun, birtakım geri dönüşler ve yalpalamalarla. Ayrıntılar için *İnsanca, Pek İnsanca*, s.51'de *iyi* ve *kötünün* çifte geçmişi üzerine söylediklerimle karşılaştıran (bir kez asiller, bir kez de köleler cephesinden olmak üzere); aynı şekilde s.119'da çileci ahlakın değeri ve kökeni üzerine söylediklerimle; aynı şekilde s.78. 82. II, 35'te o çok daha eski ve çok daha ilksel türden bir ahlak olan ve *toto coelo* (bütünüyle) özgeci değerlendirme tarzının dışında kalan (Dr. Ree bunda, tüm İngiliz ahlak soykütükçüleri gibi, kendinde ahlaksal değerlendirme tarzını görüyor) "görenek ahlakı" üzerine söylediklerimle; aynı şekilde s.74, *Gezgin*, s.29, *Tan Kızıllığı*, s.99, birbirlerine aşağı yukarı eşit güçlerin denkliliği olarak (tüm sözleşmelerin, dolayısıyla da tüm hukukun koşulu olarak denge) adaletin kökeni üzerine söylediklerimle; aynı şekilde *Gezgin*, s.25 ve 34'te cezanın kökeni üzerine söylediklerimle karşılaştıran (cezanın yıldırıcı işlevi, Dr. Ree'nin düşündüğünün aksine, ne cezanın özünde ne de kökeninde vardır - bu işlev cezaya belirli şartlar altında sonradan yüklenmiştir, ve her defasında da yeri gelmişken, bir eklenti olarak).

5

Aslında o zamanlar gönlümde, ahlakın kökeni üzerine kendimin ya da başkalarının hipotezciliğinden çok daha önemli bir şey yatıyordu (daha doğrusu: ahlakın kökeni ile amaca götüren birçok araçtan sadece biri olması nedeniyle ilgileniyordum). Beni asıl ilgilendiren ahlakın *değeri*ydi - ve buna ilişkin olarak da neredeyse yalnızca büyük hocam Schopenhauer'la hesaplaşmam gerekiyordu; o kitap, kitabın tutkusu ve gizli çelişkisi de sanki yanibaşımdaymış gibi Schopenhauer'a bir seslenişti (o kitap da bir "polemik"ti çünkü). Konu özellikle, tam da Schopenhauer'ın, bunlar elinde "kendinde değerler" olarak kalana dek bezediği, tanrısallaştırdığı, "öbürdünyasallaştırdığı" ve bunlara dayanarak yaşama ve kendisine *Hayır demiş* olduğu "bencil olmayan"ın, acımanın, kendini yadsıma, kendini feda etme içgüdülerinin değeri konusuydu. Ama işte tam da bu içgüdülere karşı içimde gitgide daha ilksel hale gelen bir kuruntu, gitgide daha derinleri eşleyen bir kuşku vardı! Tam da burada görüyordum insanlık için büyük tehlikeyi, ayartılışının ve baştan çıkarılışının en yüce biçimini -neye ama? hiçliğe mi?- tam da burada görüyordum sonun başlangıcını, durakalışı, bakışları geriye çevrilmiş bitkinliği, istencin yaşama *karşı* cephe alışı, son hastalığın şefkat ve hüznü gelişini haber verişini: giderek daha da yaygınlaşan, filozoflara bile bulaşıp hasta eden bu merhamet-ahlakını, dehşet verir hale gelmiş Avrupa kültürünün en dehşetli belirtisi olarak algıladım. Avrupa kültürü bu dolambaçlı yol üzerinden yeni bir Budizm'e, bir "Avrupalı

Budizmi"ne - *nihilizme* mi gidiyordu?.. Filozofların bu modern, merhameti yeğleme ve yüceltme tutumları yeni bir şey çünkü: tam da, merhametin *değersizliği* üzerinde hemfikirdi filozoflar şimdiye dek. Platon, Spinoza, La Rochefoucauld ve Kant'ı saymam yeter: birbirlerinden farklı ama bir konuda birlik dört beyin: merhameti aşağılama konusunda. -

6

Bu merhametin ve merhamet ahlakının *değeri* sorunu (zamanımızın bu rezil duygu yumuşamasının karşısındayım ben) ilk bakışta ayrı bir şey, kendi başına bir soru işaretiymiş gibi görünüyor; ama kim buna bir kez takılıp kalır, burada soru sormayı *öğrenirse*, onun başına da benim başıma gelenler gelir: -yeni ve muazzam bir manzara açılır önünde, bir olasılık bir baş dönmesi gibi yakalayır onu, her türlü güvensizlik, kuruntu, korku ortalığa çıkıverir, ahlaka, tüm ahlaka inanç sarsılır- ve sonunda yeni bir talep duyurur kendini. Neymiş bu *yeni talep* söyleyelim haydi: ahlaksal değerlerin bir *eleştirisine* ihtiyacımız var, *bu değerlerin değeri sorgulanmalı her şeyden önce* -ve bunu yapmak için de bu değerlerin olduğu, geliştiği ve anlam kaymalarına uğradığı durum ve koşullar hakkında bir bilgi (sonuç, belirti, maske, ikiyüzlülük, hastalık, yanlış anlama olarak ahlak; bir de neden, deva, uyarıcı, kısıtlama, zehir olarak ahlak), şimdiye dek var olmamış, hatta arzulanmamış türden bir bilgi gerekli. Bu "değer"lerin *değeri* veriliymiş, gerçekmiş, tüm sorgulamaların ötesindeymiş gibi alındı; "iyi"nin "*kötü*"den, insanın ilerlemesi, yararı, gelişmesi açısından (insanın geleceği de dahil olmak üzere) daha üstün değerli olduğu en ufak bir kuşku duyulmaksızın ve duraksamasız kabul edildi şimdiye dek. Ama ya tersi doğruysa? Ya "iyi" bir gerileme belirtisi de içeriyorsa, aynı şekilde bir tehlike, bir baştan çıkarılış, bir zehir, *geleceğin sırtından* bugünü yaşamayı sağlayan bir uyuşturucu da içeriyorsa? Belki daha rahat, daha tehlikesiz ama aynı zamanda daha küçük çaplı, daha seviyesiz bir yaşam?.. Öyle ki, ya insan türü için aslında olanaklı *olan en yüksek kudrete ve görkeme* hiç ulaşamazsa ve bunun suçlusu da ahlak olacak ise? Öyle ki, ya ahlak tehlikelerin en tehlikelisi ise?..

7

Bütün bunlar, bu manzara önümde açıldığından bu yana, çevremde bilgili, cesur ve çalışkan yoldaşlar aramama yetti (bugün bile yapıyorum bunu). Bu muazzam, uzak ve öylesine gizli ahlak diyarım -gerçekten var olmuş ve gerçekten yaşanmış ahlakın diyarını- bir sürü yeni soruyla ve sanki yeni bir gözle kat etmek gerekiyor: bu da neredeyse bu diyarı *keşfetmek* demek değil mi?.. Bu bağlamda başkalarının yanı sıra adı geçen Dr. Ree'yi de düşünmüş olmamın nedeni, sorduğu soruların, doğaları gereği, onu yanıtlara ulaşmada daha doğru bir yönetime iteceklerinden hiç kuşku duymamamdı. Kendimi mi aldatmıştım bu konuda? Şurası gerçek ki istediğim, böylesine keskin ve tarafsız bir gözü daha iyi bir yöne, *ahlakın gerçek tarihine* çevirmek ve onu *şu bilinmeyene (ins Blaue)*¹¹ olan İngiliz hipotezciliğine karşı zamanında uyarmaktı. Bir ahlak soykütükçüsü için hangi rengin, diğer renklerden bin kat daha

önemli olması gerektiği apaçık ortada: *gri*, diyeceğim, belgelenmiş olan, gerçekten saptanabilir, gerçekten var olmuş olan, yani kısacası insanın ahlak-geçmişinin tüm o uzun ve çözümlenmesi zor hiyeroglifi! - Dr. Ree *bu geçmiş*i tanımıyordu; ama Darwin'i okumuştur: - bu yüzdendir ki hipotezlerinde, Darwin'in canavarı ile zamanımızın "artık ısırmayan" alçakgönüllü, ahlaklı hanım evladı, yüzünde sanki bütün bunları -bu ahlak sorunlarını- aslında ciddiye almaya değmezmiş gibi hafif bir karamsarlık ve bezginlik karışımı yumuşak başlı, kibar bir kayıtsızlık ifadesiyle en azından eğlenceli denebilecek bir biçimde, akıllı uslu tokalaşırlar. Bana ise bu sorunlardan daha fazla ciddiye alınmaya *değer* hiçbir şey yokmuş gibi geliyor; örneğin belki de günün birinde, bu sorunları ciddiye almanın ödülü olarak, onlara *neşeyle* yaklaşma hakkını elde ederiz. Zira neşe ya da benim dilimde söylersek *şen bilim* - bir ödüldür: elbette herkesin harcı olmayan, uzun süreli, cesur, gayretkeş, derinleri eşeleyen bir ciddiyetin ödülü. Ama yürekte gelerek, "İleri! köhne ahlakımız da *komedilikmiş!*" diye haykırdığımız gün, "ruhun yazgısı"nın Dionysosçu dramı için yeni bir entrika ve yeni bir olanak keşfetmiş olacağız -: ve o, varoluşumuzun büyük, eski ve ölümsüz komedi yazarı bundan yararlanmayı bilecek, buna bahse girilir!..

8

- Bu yazı anlaşılmıyor ve kulağa hoş gelmiyorsa, bunun suçu, bana öyle geliyor ki, ille de bende değil. Bu yeterince açık bir yazı, ama benim de şart koştuğum üzere, bundan önce yazdıklarımın biraz gayret sarf edilerek okunmuş olması koşuluyla, ki anlaması kolay yazılar değil onlar gerçekten de. "Zerdüşt"ümü ele alalım örneğin; o kitabın her bir sözcüğü karşısında kâh derinden yaralanmamış, kâh derin hayranlık duymamış kimseyi, onu tanıyan biri saymam: çünkü ancak o zaman, dingin öğeden doğmuş o yapıtın güneşli aydınlığını, uzaklığını, enginliğini ve kesinliğini huşu ile paylaşma ayrıcalığına hak kazanır. Kimi durumda ise, bir biçim olarak aforizma zorluklara yol açar: bunun nedeni, bugün bu biçimin *yeterince ciddiye* alınmıyor olması. Oysa ustaca işlenmiş ve kalıba dökülmüş bir aforizmayı okumak onu "çözmüş" olmak demek değildir; aksine ancak okunduktan sonra *yorumlama* başlayabilir ve bu, bir yorum sanatını gerektirir. Bu kitabın üçüncü incelemesinde, burada "yorum" diye adlandırdığım şeyin bir örneğini verdim - o incelemenin başında bir aforizma yer alıyor, incelemenin kendisi o aforizmanın açıklamasıdır. Okumayı bir *sanat* edimi olarak gerçekleştirebilmek her şeyden evvel, günümüzde tamamen unutulmuş -ki bu yüzden de benim yazılarımın "okunabilirliğine" daha zaman var- bir şeyi öngörüyor elbet, yapabilmek için handiyse inek olmanın, ama hiçbir surette "modern insan" *olmanın* gerektiği bir şeyi: *geviş getirmeyi*..

Sils-Maria, Yukarı Engadin,

Temmuz 1887

Birinci İnceleme

“İyi ve Kötü”, “İyi ve Fena”

1

-Şimdiye dek ahlakın oluşum tarihine ilişkin yegane çabayı göstermiş olan şu İngiliz psikologların kendileri de pek kolay çözülür bir bilmece sayılmazlar; hatta, itiraf ediyorum, tam da canlı birer bilmece olmaları nedeniyle, yazdıkları kitaplara oranla kayda değer bir üstünlükleri var - *onların kendileri ilginç!* Bu İngiliz psikologlar - ne istiyorlar ki aslında? İsteyerek de olsa istemeyerek de olsa hep aynı işin başındalar, yani iç dünyamızın *partie honteuse*'sünü (utanç verici kısmını) ön plana çıkarma ve asıl etkin olan'ı, yönlendirici olan'ı, gelişim için belirleyici olan'ı, tam da insanın zihinsel gururunun bulmayı en son *dilediği* yerde arama işinin başında (örneğin alışkanlığın *vis inertiae*'sinde (atalet kuvvetinde) ya da unutkanlıkta ya da kör ve rastlantısal bir fikirler-örgüsü ve mekanizmasında, ya da tümünden edilgin, otomatik, tepkisel, moleküler ve iyiden iyiye ahmakça herhangi bir şeyde) - nedir bu psikologları hep bu yöne iten? Gizli, sinsî, hain, belki de kendisine itiraf edemediği bir insanı küçültme içgüdü mü? Ya da hayal kırıklığına uğramış, içlerini kasvet basmış, hınçtan ve öfkeden kudurmuş idealistlerin karamsar bir kuruntusu, güvensizliği mi? Ya da Hıristiyanlığa (ve Platon'a) karşı alttan alta duyulan, henüz bilincin eşiğine bile varmamış bir düşmanlık ve *garez* mi? Yoksa varoluşun yadırgatan, acı verecek denli paradoksal, kuşku uyandıran ve saçma yanından alınan şehvetli bir tat mı? Ya da en nihayetinde - hepsinden biraz mı, biraz hainlik, biraz kasvet, biraz Hıristiyan düşmanlığı, biraz da kaşınmak ve tuz-biber ihtiyacı mı?.. Ama bana bu psikologların yalnızca, insanların çevresinde dolanıp onların içlerine kadar sızan ve orada, sanki kendilerine en uygun yerde, bir *bataklık*taymışlarcasına hoplayıp zıplayan yaşlı, soğuk, can sıkıcı kurbağalar olduğunu söylüyorlar. Gönülsüzce dinliyorum bunu, dahası, inanmıyorum buna; ve bilemediğimiz yerde dilemeye hakkımız varsa eğer, o zaman tüm kalbimle dilerim ki, bunun tersi doğru olsun - ruhun bu kılı kırk yaran araştırmacıları aslında yiğit, yüce gönüllü ve kıvançlı, yüreklerinin yanı sıra ıstıraplarını da dizginlemeyi bilen, tüm beklentileri hakikate feda etmek üzere kendilerini yetiştirmiş hayvanlar olsunlar; her hakikate, hatta basit, acı, çirkin, aksi, Hıristiyan'ca olmayan, ahlakdışı hakikate... Var çünkü böyle hakikatler.-

2

Diyeceğim, bu ahlak tarihçilerinin içinde hüküm süren iyi tinler varsa, onlara saygım tam!

Ama ne yazık ki, *tarih tininin* kendisinin onlara yanaşmadığı, tarihin tüm iyi *tinleri* tarafından yüzüstü bırakılmış oldukları da kesin! Bunların hepsi, artık eski bir filozof âdeti olduğu gibi, *özünde* tarihsel olmayan bir biçimde düşünüyor; buna şüphe yok. Onların ahlak soykütüklerinin acemiceliği, daha en başında, “iyi” kavramının ve yargısının kökenini belirlemeleri sırasında açığa çıkıyor. “Bencil olmayan eylemler,” -diye buyuruyorlar- “ilkin, eylemin yöneltildiği, yani eylemin *yarar* sağladığı kişiler tarafından övülüp iyi olarak tanımlanmıştır; sonradan övgünün bu kökeni *unutulmuş* ve bencil olmayan eylemler, *alışkanlık gereği* hep iyi diye övülmüş olduklarından, iyi olarak da algılanmıştır - sanki kendi başlarına iyi şeylermiş gibi.” Hemen görülüyor ki, bu türetme zaten İngiliz psikolog mizacının tüm tipik özelliklerini içeriyor, - “yararlılık”, “unutma”, “alışkanlık” ve sonunda da “yanılgı”; işte daha yüce olan insanın, şimdiye dek insana has bir tür ayrıcalıklılaşmasına gurur duymuş olduğu bir değerler dizgesinin temelini oluşturan şeyler. Bu gurur kırılmak, bu değerler dizgesi değerden düşürülmek *zorunda*: erişildi mi buna?.. Bir kere bence, bu kuramın, “iyi” kavramının asıl çıkış noktasını yanlış yerde aradığı ve yanlış yere koyduğu apaçık ortada: “iyi” yargısı, kendilerine “iyilik” bahşedilenlerden kaynaklanmış *değildir!* “İyi olanlar”ın kendilerinden kaynaklanmıştır bu daha ziyade; aşağı, adi ruhlu, bayağı ve avam her şey karşısında kendilerini ve eylemlerini “iyi”, yani birinci sınıf olarak algılamış ve öyle kabul etmiş olan asil, güçlü, üstün ve yüce gönüllü olanlardan yani. Bu *mesafe tutkusundan* hareketle değerler yaratma, değerleri isimlendirme hakkını bulmuşlardır kendilerinde: ne işleri var onların yararlılıkla! Yararlılık açısından bakmak, özellikle de en mertebe düzenleyici ve mertebe belirleyici nitelikteki değer yargılarının böylesine sıcak fişkırması bağlamında olabildiğince acayip ve yersiz kaçıyor: duygu tam da burada, her tür çıkarıcı kurnazlığın, her tür yararlılık hesabının önkoşulu olan o düşük ısının zıddına ulaşmıştır, - hem de bir kerelik değil, istisnai bir durum olarak değil, daimi olarak. Asalet ve mesafe tutkusunun, hükmeden, daha üst bir cinsin süreğen ve baskın nitelikteki bütün temel duygularının daha aşağı bir cinsle, bir “alt”la ilişkisi - “iyi” ve “fena” karşıtlığının kaynağı *budur*. (Efendilerin isim verme hakkı o noktaya varır ki, dilin kökeninin kendisi, hükmedenlerin iktidarının bir dışavurumu olarak görülebilir: “bu şu ve *şudur*” derler, her şeye ve olaya bir sözle damgalarını vurur ve bu yolla onlara sahip olurlar.) Bu kökeni nedeniyle, “iyi” sözcüğü, o ahlak soykütükçülerinin batıl inançlarının aksine, hiç de başından beri zorunlu olarak “bencil olmayan” eylemlerle ilintili *değildir*. Daha ziyade bu aristokrat değer yargılarının *çöküşüyle* birlikte, “bencil” “bencil olmayan” karşıtlığı, insan vicdanım giderek daha fazla işgal eder hale gelmiştir, - benim dilimde söylersem, *sürü içgüdüdür* bu karşıtlık yoluyla en nihayet söz alan (ve *söze* gelen). Ama buna rağmen uzun zaman almıştır bu içgüdüün, ahlaksal değerlendirmenin o karşıtlığa adeta takılıp kalmasına yol açacak denli hâkimiyet kurması (günümüz Avrupa’sında olduğu gibi örneğin: “ahlaklı”, “bencil olmayan”, “desinteresse” [cömert] kavramların eşdeğer kavramlar olarak alan önyargı, bugün artık bir “sabit fikir” ve akıl hastalığı şiddetiyle hüküm sürüyor).

3

İkinci olarak: “iyi” değer yargısının kökenine ilişkin bu hipotez, tarihsel açıdan

savunulamamasının yanı sıra, kendi içinde psikolojik bir tutarsızlıktan da mustarıptir. Bencil olmayan eylemlerin yararlılığı, onların övülmelerinin nedeni olacak ve sonra bu neden *unutulmuş* olacakmış: - nasıl *mümkün* olabilir bu unutmama? Bu eylemlerin yararlılığı günün birinde sona mı erdi ki? Durum bunun tam tersi: bu yararlılık daha ziyade, tüm zamanların gündelik yaşam deneyimi olmuştur; sürekli yeniden vurgulanmış olan, dolayısıyla da bilinçten silinip unutulmak yerine, giderek artan bir belirginlikle bilince işlenmiş olması gereken bir şey yani. Bu hipotezin tersi olan ve örneğin Herbert Spencer tarafından savunulan kuram çok daha akla yakın (ama bu yüzden daha doğru değil): Spencer, “iyi” kavramının “yararlı”, “amaca uygun” kavramları ile özdeş olduğunu kabul ediyor, öyle ki “iyi” ve “fena” yargılarında insanlık, yararlı-amaca uygun, zararlı-amaca aykırı olana ilişkin tam da *unutulmamış* ve *unutulamaz* deneyimlerini özetlemiş ve onaylamış oluyor. Bu kurama göre “iyi”, yararlı olduğu öteden beri kanıtlanmış olandır: böylelikle de “son derece değerli” olan şey, “kendi başına değerli” olarak geçerlik kazanabiliyor. Bu açıklama yöntemi de yanlış dediğim gibi, ama hiç değilse kendi içinde tutarlı ve psikolojik açıdan savunulabilir bir açıklama.

4

- *Doğru* yolu bana, değişik dillerde “iyi”yi imleyen sözcüklerin etimolojik açıdan ne anlama geldiği sorusu gösterdi: gördüm ki hepsi de *aynı kavram dönüşümüne* uğramış - hepsinde de sınıfsal anlamdaki “soylu”, “asil” kavramı temel kavram; “asil ruhlu”, “soylu”, “üstün ruhlu”, “seçkin ruhlu” anlamındaki “iyi” de zorunlulukla bu temel kavramdan doğmuş: bu evrim bir diğer evrime, “bayağı”, “avam”, “aşağı” kavramlarının en sonunda “fena” kavramına dönüşmesine yol açan evrime koşut gidiyor hep. Sonuncusuna en canlı örnek Almandaki “schlecht” (fena) sözcüğünün kendisi: bu sözcük “schlicht” (basit) sözcüğü ile özdeştir - “schlechtweg” (açıkça, lafı fazla uzatmadan), “schlechterdings” (mutlaka) ile karşılaştırın - ve başlangıçta henüz kuşkulu, küçümseyici bir bakış içermezken, yalnızca “asil olan”ın karşıtı olarak basit, bayağı adamı tanımlamıştır. Bu anlam, aşağı yukarı Otuz Yıl Savaşları zamanında, yani oldukça geç bir zamanda, şimdiki anlamına kayar. Bu bana ahlakın soykütüğü açısından *esashi* bir anlayışmış gibi görünüyor; bu denli geç açığa çıkarılmış olmasının nedeni ise, modern dünyada hüküm süren demokratik önyargının kökene ilişkin tüm sorular karşısında uyguladığı kısıtlayıcı etkide yatıyor. Üstelik bu önyargı, burada sadece değinilmesi gerektiği kadarıyla, görünüşte en nesnel alanlar olan doğa bilimleri ve fizyolojiye kadar uzanıyor. Bu önyargının, bir kez nefrete varana dek kontrolden çıktı mı, özellikle de ahlak ve tarih alanında ne yaramazlıklara yol açabileceğini ise şu kötü şöhretli Buckle olayı gösteriyor: modern tinin İngiliz asıllı *plebeianizm*^[2] bir kez daha kendi anayurdunun toprağından fıskırdı orada; çamurlu bir volkan şiddetiyle ve şimdiye kadar bütün volkanların konuşmuş olduğu o fazla tuzlu, çığırtnkan ve adi kıvrak dillilikle.-

5

Bizim seçilmiş birkaç kulağa hitap eden ve haklı olarak *gizli* bir sorun olarak nitelendirilebilecek sorunumuz açısından, “iyi”yi imleyen sözcüklerde ve köklerde, asillerin kendilerini daha üstün hissetmelerine neden olan o temel ayırtının daha hala sıkça ışıltıyor olduğunu saptamak hiç de önemsiz sayılmaz. Gerçi çoğu zaman, kendilerini belki yalnızca iktidar üstünlüklerini temel alarak adlandırırılar (“güçlüler”, “efendiler”, “hükmedenler” olarak) ya da bu üstünlüğün en belirgin göstergesini temel alarak, örneğin “zenginler”, “malikler” olarak (arya [Ari] ile kastedilen budur; Farsça ve Slavca’da da aynıdır). Ama *tipik bir karakter özelliğini* de temel alırlar: burada bizi ilgilendiren durum da budur. “Doğrucu olanlar” diye adlandırırılar kendilerini örneğin: en başlarım da, Megaralı şair Theognis'in sözcülüğünü yaptığı Yunan aristokrasisi çeker. Yunanca’da bu anlamda kullanılan *έσθλός* (esthlos: soylu, iyi), kökü bakımından, *olan*, gerçekliği olan, gerçek olan, hakiki olan biri anlamına gelir; daha sonra, öznel bir manevrayla, “hakiki olan”ı “doğrucu olan” olarak niteler: kavram dönüşümünün bu evresinde aristokrasinin sloganı ve parolası haline gelir ve Theognis'in alıp betimlediği *yalancı*, bayağı adamdan ayrılığını vurgulamak için de bütünüyle “soylu” anlamıyla özdeşleşir, - ta ki en sonunda, aristokrasinin çöküşünün ardından, ruh asaletini tanımlar hale gelene ve adeta olgunlaşıp tatlanana dek. *Κακός* (kakos: kötü) sözcüğünde de, *δειλός* (deilos: korkak) sözcüğünde olduğu gibi (*άγαθός*’un [agathos: iyi, soylu] zıddı olarak pleb) ödleklilik vurgulanır: bu, türlü yorumlara açık *άγαθός* (agathos: iyi, soylu) sözcüğünün etimolojik kaynağını nerede aramak gerektiğine ilişkin bir ipucu verir belki de. Latince’deki *malus* (kötü) (onu *μέλας*’ın [melas: siyah] yanına koyuyorum), sıradan adama koyu tenli, özellikle de siyah saçlı diye işaret eder (“*hic niger est-*” [siyah biridir o]), İtalya topraklarında hükümdar olan sarışınlardan, yani Ari istilacı ırktan en belirgin biçimde koyu tenleri ve siyah saçlarıyla ayrılan, İtalya topraklarının Arilerden önceki sakinleri gibi; en azından Gal dili buna benzer bir örnek sunuyor bana, - (örneğin Fin-Gal ismindeki) fin, aristokrasiyi imleyen bir sözcük, sonradan iyi, asil, arı olan anlamını alıyor, başlangıçta ise, koyu renkli, siyah saçlı yerli halktan ayrılan ‘sarıkafa’yı tanımlıyor. Bu arada şunu da belirteyim ki, Keltler bütünüyle sarışın bir ırktı; Almanya’nın daha ayrıntılı etnografik haritalarında görülebilen, aslen koyu renk saçlı halkın bulunduğu arazi şeritlerini, Virchow’un hala yaptığı gibi herhangi bir Keltik kökene ve Kelt kanına dayandıranlar haksızlık ediyor: oralarda daha ziyade Almanya’nın *Ari öncesi* halkı öne çıkar. (Aynı durum neredeyse bütün Avrupa için geçerlidir: asil olarak boyun eğdirilmiş ırk sonunda yeniden üste çıkmış durumda orada; renkte, kafatası kısılalığında, hatta belki zihinsel ve sosyal içgüdülerde bile: modern demokrasinin, ondan daha da modern olan anarşizmin ve özellikle de, şimdi artık Avrupa’nın tüm sosyalistlerinin ortak özelliği olan şu “komün” düşkünlüğünün, şu en ilkel toplum biçimine olan düşkünlüğün aslında muazzam bir *karşı saldırı* demek olmadığını - fatihler ve *efendiler ırkının*, Ari ırkının fizyolojik yönden de alt edilmiş olmadığını kim garanti edebilir?..) Latince’deki *bonus*’u (iyi) “savaşçı” olarak yorumlayabilirim sanırım: onu, daha eski bir sözcük olan *duonus*’a dayandırmakta haklı olmam koşuluyla (*bellum*’u [savaş] =*duellum* =*duen-lum*’la karşılaştırmın, *duonus* korunmuş gibi gözüküyor orada bana). Buna göre *bonus* (iyi), çekişmenin, ikiliğin (*duo* [ikilik]) adamı, savaşçı adam anlamına geliyor: eski Roma’da bir adamın “iyiliğini” neyin belirlemiş olduğunu görüyorsunuz. Almancamızdaki “*Gut*” (iyi) sözcüğü de, “tanrısal olan”, “tanrı soyundan gelen” adam anlamına gelmiyor muydu ve Got halkının (başlangıçta da Got aristokrasisinin) adıyla özdeş değil miydi? Bu varsayımın temellerini sıralamanın yeri burası değil.-

Politik üstünlük kavramının, ayrışarak hep bir ruh üstünlüğü kavramına dönüşmesi kuralı için, en üst sınıfın aynı zamanda *ruhban* sınıf olması ve kendi bütününe tanımlamak için ruhbanî işlevlerini çağrıştıran bir sıfat yeğlemesi (istisnalara yol açacak nedenler olsa da) ilk başta henüz bir istisna oluşturmaz. Örneğin bu noktada “arı” ve “arı olmayan” kavramları ilk kez birer sınıf göstergesi olarak karşı karşıya gelir; ama sonradan burada da, sınıfsal içerik taşımayan “iyi”ye ve “fena”ya doğru bir gelişim görülür. Öte yandan, bu “arı” ve “arı olmayan” kavramlarını, daha en başından fazla ciddiye almaktan, geniş ve hatta simgesel kavramlarmış gibi düşünmekten kaçınmak gerekir: eski insanlığın tüm kavramları, başlangıçta, bizim aklımızın alamayacağı ölçüde kaba saba, biçimsiz, dışsal, dar, dolambaçsız ve özellikle de *simgesel olmayan* bir biçimde algılanmıştı. “Arı kişi”, başlangıçtan beri yalnızca, yıkanan, deri hastalıklarına yol açan belirli yiyeceklerden kaçınan, alt sınıftan pis kadınlarla düşüp kalkmayan, kan görmekten tiksinen insandır, - daha fazlası, çok daha fazlası değil! Öte yandan, ağırlıklı olarak ruhban sınıftan oluşan bir aristokrasinin tüm tavır ve tutumu göz önüne alındığında, değer-karşıtlıklarının neden burada özellikle erken ve tehlikeli bir biçimde içkinleşebilmiş ve keskinleşebilmiş olduğu açıklığa kavuşur; gerçekten de bu karşıtlıklar yoluyla en nihayetinde, insan ile insan arasında, özgür tinciliğin bir Akhilleus’unun bile ürpermeden aşamayacağı uçurumlar açılmıştır. Daha en başından *sağlıksız* bir şey vardır bu tür ruhban aristokrasilerinde ve bunlarda hüküm süren, eyleme sırt çevirmiş, kısmen düşünüp-taşınma, kısmen de patlayıcı duygusallık içeren alışkanlıklarda; bu alışkanlıklar sonucunda, her çağda rahiplerin tümüne musallat olması neredeyse kaçınılmaz olan o bağırsak hastalığı ve nevrasteni baş göstermiştir; peki ama, kendi hastalıklarına deva diye bulmuş oldukları çözümlerin uzun vadedeki etkilerinin, iyileştirecekleri düşünülen hastalıklardan yüz kat daha tehlikeli olduklarının ortaya çıktığını da söylemek gerekmez mi? İnsanlık halen, tedavi adına yapılmış bu rahip safdilliğinin etkilerinden mustarip! Belirli perhiz biçimlerini (etyemezlik) düşünelim örneğin, oruç tutmayı, cinsel ilişkiden kaçınmayı, “çöle” kaçıışı (Weis Mitchell'vari bir tecrit; ama onu izleyen ve çileci idealin isterikliğine karşı en etkin panzehir olan semirme tedavisi ve aşırı beslenme olmaksızın elbet): ek olarak da duyu düşmanı, miskinleştirici ve inceltici tüm o rahip metafiziğini düşünelim, kendilerini Fakir ve Brahman tarzı hipnotize etmelerini - Brahman, cam düğme ve sabit fikir olarak kullanılır - ve en sondaki, tamamen anlaşılır olan bıkmayı, kendi radikal tedavisinden, *hiçlikten* bıkmayı, (ya da Tanrı'dan - Tanrı'yla bir *unio mystica*'ya [gizemli birlik) erme arzusu, Budist'in hiçliğe, Nirvana'ya erme arzudur - başka bir şey değil!). Rahipler söz konusu olduğunda her şey daha tehlikeli bir hal alır, yalnızca tedavi yolları ve yöntemleri değil, gurur, öç, kurnazlık, taşkınlık, sevgi, hükmetme arzusu, erdem, hastalık da öyle; ama şunu da eklemek gerekir ki, insanoğlu ancak bu *özünde tehlikeli* varoluş biçiminin, bu ruhban varoluşunun oluşturduğu zemin üzerinde *ilginç bir hayvan* haline gelmiş, ancak bu zemin üzerinde insan ruhu daha üst bir anlamda *derinlik* kazanmış ve *kötü* olmuştur - ve evet, bunlar da insanın diğer hayvanattan olan şimdiye kadarki üstünlüğünün iki temel biçimidir!

- Ruhban değerlendirme tarzının şövalye aristokrasisinin değerlendirme tarzından ne kadar kolay ayrılıp karşıt yönde gelişebileceği tahmin edilebilir; özellikle de, ruhban sınıfla savaşçı sınıf kıskançlıkla karşı karşıya gelip, fiyat hakkında bir türlü uzlaşamadıkları her durum buna yol açabilir. Şövalye aristokrasisinin değer yargıları, muazzam bir bedenselliği, dört başı mamur, zengin, hatta kabına sığmaz bir sağlığı ve bunların sürekliliğini sağlayan savaşı, serüveni, avı, dansı, savaş oyunlarını ve güçlü, özgür, sevinçli bir eylemlilik içeren her şeyi temel alır. Ruhban aristokrasisinin değerlendirme biçiminin ise - gördük ki -daha başka önkoşulları vardır: işin içinde savaşın olması yeteri kadar vahim onlar için! Rahipler *en kötü düşmanlardır* bilindiği gibi - niye peki? Çünkü onlar en aciz olanlardır. Onlarda kin, aczden doğup en muazzam ve en tüyler ürpertici, en tinsel ve en zehirli biçime ulaşır. Dünya tarihinin en büyük kincileri rahipler olmuştur her zaman, aynı zamanda en akıllı^[3] (Geistig) kincileri de: - rahip kininin akli (Geist) yanında başka hiçbir aklın (Geist) sözü edilemez. İnsanlık tarihi, acizlerin ona katmış olduğu akıl (Geist) olmasaydı, fazla ahmakça bir şey olurdu: en önemli örneği ele alalım hemen. Yeryüzünde, “asiller”e, “kudretliler”e, “efendiler”e, “güç sahipleri”ne karşı girişilmiş hiçbir şeyin, *Yahudilerin* onlara karşı yapmış oldukları ile karşılaştırıldığında lafi bile edilemez: Yahudiler, düşmanlarının ve efendilerinin değerlerini kökten yeniden değerlendirme yoluyla, yani *en akıllı öç* alma edimi yoluyla intikam almayı bilmiş olan o ruhban halk. Ruhban bir halka, ruhban kinciliğinin en derinlere çekilmiş olduğu bir halka da yalnızca böyle bir öç uygun düşerdi zaten. Yahudiler olmuştur, aristokrat değerler eşitliğini (iyi = asil = iktidar sahibi = güzel = mutlu = tanrıların sevdiği) ürkütücü bir tutarlılıkla tersine çevirmeye cüret edenler ve bu ters çevrilmişliğe dipsiz bir kinin (aczin kininin) dişleriyle asılanlar, yani “zavallılardır yalnızca iyi olan'lar, yoksul, güçsüz, aşağı olanlardır yalnızca iyi olan'lar, acı çekenler, yoksunluk içindekiler, hastalar, çirkinlerdir tek imanlılar, tek cennetlikler, sadece onlar kavuşurlar rahmete, - oysa sizler, siz asiller ve kudretliler, sizler sonsuza dek *kötü*, zalim, şehvetli, açgözlü, tanrısız olanlarsınız, sonsuza dek de, hayır görmeyenler, lanetlenenler ve kahrolanlar olacaksınız!” ... Yahudilerin bu yeniden değerlendirmesinin mirasına kim konmuştur biliyoruz... Savaş ilanlarının bu en esaslısıyla Yahudiler, o korkunç ve had safhada felaketli girişime önyak olmuşlardır; bu girişimle ilgili olarak, başka bir vesileyle (“*İyinin ve Kötünün Ötesinde*”, 18'inci paragraf) kaleme almış olduğum cümleyi hatırlatırım - yani Yahudilerle birlikte *ahlakta köle başkaldırısının* başlamış olduğunu; o ayaklanmanın ardında iki bin yıllık bir geçmiş vardır ve bugün gözden uzaklaşmış olmasının tek sebebi - zafere ulaşmış olmasıdır...

8

- Ama siz anlamıyor musunuz bunu? Zafere ulaşması için iki bin yıl gerekmiş bir şeyi görmüyor mu gözleriniz?.. Şaşılacak bir şey yok bunda: tüm *uzun süren* şeyleri görmek, kavramak zordur. Olay *şudur*: o öç ve kinin, Yahudi kininin - yeryüzünde bir benzeri daha görülmemiş olan, idealler yaratan, değerleri evirip yeni değerler yaratan, en derin ve en yüce kinin - ağacının gövdesinden, aynı benzersizlikte başka bir şey, *yeni bir sevgi*, sevgilerin en derini ve en yücesi boy verdi - başka hangi gövdeden doğabilirdi ki zaten?.. Ama sanılmasın ki bu sevgi, öce susamışlığın gerçek bir reddi olarak, Yahudi kininin karşıtlığı olarak boy verdi!

Hayır, hakikat bunun tam tersidir! O kinden doğdu bu sevgi; onun, en berrak aydınlıkta ve güneşte daha da serpilip açılan, utkulu tacı olarak; ve nasıl ki o kin köklerini, derinlikli ve kötü olan her şeyin içine giderek daha esaslıca ve ihtirasla saldı, bu sevgi de aynı şevkle, ışık ve yükseklik diyarında, o kinin hedeflerinin, zaferin, avın, ayartmanın peşine düştü. Şu ete kemiğe bürünmüş sevgi müjdesi Nasıralı İsa; yoksullara, hastalara, günahkârlara selameti ve zaferi getiren şu “kurtarıcı” - ayartının tam da en ürpertici ve en karşı konulamaz biçimi, *Yahudi* değerlerine ve Yahudilerin yenilediği ideallere götüren dolambaçlı bir yol ve ayartı değil miydi? İsrail tam da bu “kurtarıcı” üzerinden, İsrail'in bu sözde muhalifi ve yıkıcısı üzerinden erişmemiş midir yüce öç düşkünlüğünün son hedefine? İsrail'in kendisinin, elindeki asıl öç alma aracını, “tüm dünya”nın, yani İsrail'in tüm muhaliflerinin duraksamadan, tam da bu yemi dişlemelerini sağlamak için amansız bir düşmanmış gibi tüm dünya önünde yadsıyıp çarmıha girmesi, gerçekten *büyük* bir öç politikasının, ileriye gören, yeraltından soluklanan, usul usul ve alttan alta yayılan, hesabını bilen bir öcün gizli büyüsunün bir parçası değil midir? Aklın tüm incelikleri seferber edilse, bundan daha *tehlikeli* bir yem düşünülebilir mi ki? O “kutsal haç” simgesi kadar, o tüyler ürpertici “çarmıhtaki Tanrı” paradoksu kadar, o akıl almaz, son kerte zalimliğin ve Tanrı'nın, *insanın selameti için* kendini çarmıha girmesinin gizemi kadar cezbedici, mest edici, uyuşturucu, yoldan çıkarıcı başka bir şey olabilir mi?.. Kesin olan şu ki, İsrail şimdiye dek *sub hoc signo* (bu simge altında), öcün ve tüm değerlerin yeniden değerlendirimi yoluyla bütün diğer idealleri, bütün daha asil idealleri her defasında yeniden alt etmiştir. - -

9

- “Ama ne diye *daha asil* ideallerden bahsediyorsunuz ki hâlâ? Gelin gerçeklere bakalım: halk galip geldi - ya da “köleler” ya da “ayak-takımı” ya da “sürü”, nasıl adlandırmak isterseniz öyle adlandırın - eğer bu, Yahudiler yoluyla gerçekleşmişse ne ala! başka hiçbir halk, dünya tarihini bu denli etkilemiş bir görev üstlenmedi. “Efendiler”in işi bitirildi; bayağı adamın ahlakı galip geldi. Bu zafer aynı zamanda bir kan zehirlenmesi olarak da düşünülebilir (ırkları birbirine karıştırmıştır) - karşı çıkmıyorum buna; ama hiç kuşkusuz *amacına ulaşmıştır* bu zehirlenme. İnsan soyunun “kurtuluş”u (“efendiler”den kurtuluşu yani) yolunda gidiyor; her şey, neredeyse gözle görülür bir hızla (söze ne gerek!) Yahudileşiyor veya Hıristiyanlaşıyor veya bayağılaşıyor. Bu zehirlenmenin, insanlığın tüm bedenini sarmasının önüne geçilemez gibi görünüyor; kaldı ki, temposunun ve adımlarının bundan böyle giderek daha ağır, daha yumuşak, daha işitilmez, daha ölçülü olmasında bile sakınca yok artık - zaman var nasıl olsa.. Bu bağlamda, kiliseye *zorunlu* bir görev düşüyor mu bugün hala, var olmaya dahi hakkı var mı? Onsuz da yapılabilir mi yoksa? *Quaeritur* (sorulur). Kilise, zehrin yayılmasını hızlandırmak yerine engelliyor ve dizginliyor gibi mi görünüyor? Belki yararı, tam da bunu yapmasındadır.. Daha duyarlı bir zihne ve modern bir beğeniye ters düşen, düpedüz kaba saba ve köylüce bir şey kilise kuşkusuz. Hiç değilse, biraz incelik kazanmamalı mı?.. Ayartmaktan çok yabancılaştırıyor bugün.. Kilise olmasaydı, hangimiz özgür *tinli* olurduk ki? Bizi tiksindiren kilise, onun zehri *değil*.. Kiliseyi bir yana bırakırsak, biz de seviyoruz zehri..” - Bir “özgür *tinli*”nin, besbelli dürüst bir hayvanın, üstüne üstlük bir demokratın benim

söylevime sonsözü bu; beni buraya kadar dinlemiş ve sustuğumu duymaya dayanamamıştı. Zira bu konuya ilişkin olarak susacak çok şeyim var benim. -

10

Ahlakta köle başkaldırısı, hıncın yaratıcı hale gelmesi ve değerler üretmesiyle başlar: bu, gerçek tepkiden, eylem tepkisinden yoksun olan ve kendilerini yalnızca, kurmaca bir ölçü yoluyla zarardan koruyan yaratıkların hıncıdır. Tüm asil ahlak, utkulu bir kendini “evetleme”den doğarken, köle ahlakı en başından “hayır” der “dışarıdakine”, “farklı olana”, “kendinden olmayana”: ve bu “hayır”, onun yaratıcı edimidir. Değer belirleyen bakış açısının bu tersine dönüşü - kendine dönmek yerine bu *zorunlu* dışa yönelim - hınca özgüdür: köle ahlakı oluşmak için ilkin hep bir karşı ve dış dünyayı gereksinir, fizyolojik bir terim ile söylersek, en ufak bir eylemde bulunabilmek için bile dış uyarımlara gereksinim duyar, - eylemi, temelinde bir tepkidir. Asil değerlendirme tarzında ise durum bunun tersidir: o kendiliğinden eyleme geçer ve gelişir; karşıtını, sırf kendini daha minnetle, daha coşkulu bir sevinçle evetlemek için arar, - onun olumsuzluk kavramı “aşağı”, “bayağı”, “*fena*”, onun o iyiden iyiye yaşam ve tutkuyla yoğrulmuş olumluluk temel-kavramı “biz asiller”, “biz iyi olanlar”, “biz güzel olanlar”, “biz mutlu olanlar” ile karşılaştırıldığında sonradan doğma ve soluk bir karşıtlıktır yalnızca. Eğer asil değerlendirme tarzı yanılır da gerçekliği çiğnerse, bu onun yeterince tanımadığı, evet gerçekten tanımaya sert bir şekilde direndiği alanda olur: aşağıladığı alan hakkında, bayağı adamın, aşağı halkın dünyası hakkında yanlış hüküm verir kimi zaman; öte yandan, bu aşağılamanın, yukarıdan bakmanın, büyüklenmenin aşağılananın resmini *çarpıttığı* varsayılsa bile, bu çarpıtmanın, aciz olan’ın derinlere yerleşmiş kininin ve ölçü duygusunun, hasmını uğratacağı - *in effigie* (temsili olarak) elbette - çarpıtmanın çok gerisinde kalacağını da dikkate almak gerekir. Gerçekten de, nesnesini abartılı bir karikatüre, iğrenç bir canavara dönüştüremeyecek denli savsaklamayla, hafife almayla, kayıtsızlıkla, sabırsızlıkla ve kendi sevinç duygusuyla karışıktır bu aşağılama. Yunan aristokrasisinin, alt tabakayı kendinden ayırmak için kullandığı sözcüklere iliştiirdiği neredeyse iyicil *nüansları* göz ardı etmemek gerekir; bayağı adamı tanımlamak için kullanılan neredeyse tüm sözcüklerin, en nihayetinde yalnızca “mutsuz” “acınası” anlamlarını taşır hale gelene dek nasıl sürekli acıma, gözetme, hoşgörü ile karışmış ve şekerlendirilmiş olduğunu, (δειλός (deilos: korkak), δειλαιός (deilaios: alçak), πονηρός (poneros: adi), μοχθηρός (mokhtheros: zavallı) ile karşılaştırın; son ikisi bayağı adamı iş kölesi ve yük hayvanı olarak tanımlıyor aslında) - ve diğer yandan “fena” “aşağı” “mutsuz” sözcüklerinin Yunan kulağı için artık nasıl hep “mutsuz”un ağır bastığı bir tınısı olageldiğini göz ardı etmemek gerekir: eski, soylu ve aristokratça olan, o aşağılarken bile asil olan değerlendirme tarzının mirasıdır bu (Filologlara οίζυρός [oizyros: sefil], άνολβος [anolbos: uğursuz], τλήλων [tlemön: zavallı], δνστυχείν [dystykhein: uğursuz olmak], ξυμφορά [ksymphora: talihsizlik] sözcüklerinin hangi anlamda kullanıldığını hatırlatırım). “Soylular” kendilerini “mutlu olanlar” olarak *duyumsuyorlardı*; mutluluklarını düşmanları üzerinden yapay olarak kurgulamaları, sırası geldiğinde kendilerini mutlu olduklarına inandırıp *kandırmaları* (tüm hınçlı insanlarda adet olduğu gibi) gerekmiyordu; bunun yanı sıra, canlı, güçlü kuvvetli, bu yüzden de *kaçınılmaz* bir biçimde

etkin insanlar olarak, eylemde bulunmayı mutluluktan ayrı tutmamayı biliyorlardı, - etkin olmak zorunlu olarak mutluluğa dahildir onlara göre (εύ πράττειν'nin [eu prattein: iyi yapmak] kökü de buna dayanır) - tüm bunlar, acizlerin, ezilmişlerin, zehirli ve düşmanca duygularla kıvrananların seviyesindeki “mutluluk”a; bir uyuşturucu, hissizleşme, sükunet, huzur, “Şabbat”, ruhu dinlendirme, kasları gevşetme olarak, kısacası *edilgin* bir şekilde beliren “mutluluk”a nasıl da zıt. Asil insan kendisine karşı açık yüreklilik ve inançla yaşarken (γενναῖος [gennaios] “asil soydan gelme” sözcüğü “samimi” *nüansını* ve büyük bir olasılıkla da “saf”ı vurgular), hınçlı insan ne samimidir ne saf ne de kendisine karşı dürüst ve açık *Ruhu şaşı bakar*; tini, gizli delikleri, arka yolları, arka kapıları sever; saklanmış her şey *onun* dünyası, *onun* güvencesi, *onun* merhemi gibi gelir ona; iyi bilir susmayı, unutmamayı, beklemeyi, geçici olarak kendini küçültmeyi ve alçaltmayı. Böylesi hınçlı insanlardan oluşan bir ırk sonunda, herhangi bir asil ırka oranla, kaçınılmaz olarak daha *kurnaz* olur, nitekim kurnazlığa büsbütün farklı bir paye de verir, birinci derecede bir var olma koşulu olarak görür onu, oysa asil insanlar için kolaylıkla lükse ve incelmışliğe kaçan nahoş bir tat taşır kurnazlık: - burada, *bilincine varılmamış* düzenleyici içgüdülerin sekmez işlerliği yanında, bir tür akılsızlık bile denebilecek, tehlikenin ya da düşmanın üzerine o yiğitçe gidişin yanında veya asil ruhların her zaman birbirlerinin farkına varmalarını sağlamış olan öfkenin, sevginin, hürmetin, minnetin ve öcün o coşkulu birdenbireliği yanında hiç de esaslı bir yer tutmamıştır kurnazlık. Zira asil insanın hıncı, ortaya çıktığında, ani bir tepkide gösterir ve tüketir kendini, bu yüzden de *zehirlemez*: kaldı ki, tüm zayıfların ve acizlerin hınçlanmalarının kaçınılmaz olduğu sayısız durumda, asil insan hınçlanmaz hiç. Düşmanlarım, talihsizliklerini, *kabahatlerini* uzun süreli ciddiye alamamak - güçlü ve dolgun yapıların, içlerinde esnek, yeniden kurucu, sağaltıcı ve unutmaya da elveren bir güç fazlalığı barındıran yapıların göstergesidir bu (modern dünyadan buna iyi bir örnek Mirabeau'dur; kendisine yapılan hakaretler ve alçaklıklar hafızasında yer etmiyordu onun ve bağışlayamamasının yegâne nedeni de - unutmasıydı). Başkalarının içine işleyen solucanları, bir silkeleyişte atıverir kendi üzerinden böyle bir insan; ve yalnızca burada mümkündür, yeryüzünde böyle bir şey mümkünse eğer, gerçekten “düşmanını *sevmek*”. Asil bir insanın ne de çok hürmeti vardır düşmanlarına karşı! - böylesi bir hürmet de sevgiye bir köprüdür zaten... Düşmanının sırf kendine ait olmasını ister o, kendi nişanı olarak; aşağılanacak hiçbir yanı olmayan, ama saygı duyulacak *çok fazla* şeyi olan bir düşmandan başkasına katlanamaz! Buna karşılık, hınçlı insanın tasarımı yaptığı “düşman”ı düşünelim bir de - tam da buradadır onun edimi, yaratısı: “kötü düşman”ı tasarımı yapmıştır o, bir temel kavram olarak “*kötü olan*”ı ve sonra, bu temel kavramdan yola çıkıp onun karşıt eşleniği olarak, bir de “*iyi olan*”ı tasarımı yapmıştır - kendisini!..

11

“İyi” temel kavramını öncel olarak ve kendiliğinden, yani kendinden yola çıkarak tasarımı yapan ve ancak bu temel kavramdan hareketle bir “fena” imgesi yaratan asilde olduğunun tam tersi kısacası! Asil kökten doğma bu “fena” ve doymak bilmez nefretin cadı kazanından çıkma o “kötü” - birincisi sonradan, ilaveten yaratılan bir şey, tamamlayıcı bir renk, diğeri ise özgün bir yaratı, başlangıç, köle ahlakının tasarımıdaki gerçek *edim* - ne kadar da farklılar

birbirlerinden, aynı “iyi” kavramının karşıtlarıymış gibi görünen bu iki sözcük “fena” ve “kötü”! Ama aynı “iyi” kavramı *değil* bu: hınç ahlakına göre aslında *kimin* “kötü” olduğu sorulsa ya önce. Tümünden kesin bir yanıt verelim buna: diğer ahlakın “iyi olan”ıdır bu *tam da*, asil olan, güçlü olan, hükmedendir, hıncın zehirli gözü, başka bir renge, başka bir anlama, başka bir görünüme büründürmüştür onu yalnızca. Ama bu noktada en az şunu yadsımak isteriz: O “iyi olanlar”ı sadece düşman olarak tanıyıp bilmiş olanlar *kötü düşmandan* başka bir şeyle karşılaşmamışlardır, gelenek-görenekle, hürmet duygusuyla, örf ve adetle, şükran duygusuyla, daha çok da birbirlerini karşılıklı kollama ve *inter pares* (eşitler arasında) kıskançlık yoluyla dizginlenenler, öte yandan birbirleri ile olan ilişkilerinde gözetme, kendilerine hakim olma, nezaket, sadakat, övünç, dostluk konusunda da ne kadar yaratıcı olduklarını kanıtlarlar - dışarıya karşı, yabancı olanın, yabancı diyarın başladığı yerde, dizginleri salıverilmiş yırtıcı hayvanlardan farksız olurlar. Tüm toplumsal zorlamalardan özgür olmanın tadını çıkarırlar orada, uzun süre toplum huzuru içine kapatılmışlığın, sıkışıp kalmışlığın yarattığı gerginliği atarlar üstlerinden yabanda, bir dizi rezil cinayet, yakıp yıkma, tecavüz ve işkenceden sonra, sanki bunlar yalnızca bir öğrenci muzipliğiymiş gibi, kibirle ve ruh sarsılmazlığıyla çekip giden, sevinçten içleri içlerine sığmayan canavarlar olarak yırtıcı hayvan insafsızlığının masumiyetine geri dönerler ve ikna olmuşlardır ki ozanlara şarkılar, övgüler dizecekleri bir şeyler çıkmıştır gene. Bütün bu asil ırkların temelinde o yırtıcı hayvanın, av ve zafer arzusuyla kol gezen o görkemli *sarışın canavarının* yattığı açıktır; zaman zaman boşalmaya ihtiyaç duyar bu örtük temel, hayvanın tekrar dışarıya çıkması, tekrar yabana geri dönmesi gerekir - Roma, Arap, Germen, Japon asilzadeleri, Homeros'un kahramanları, İskandinavya Vikingleri - hepsi de birbirinin aynıdır bu gereksinim açısından. Asil ırklardır gittikleri yerlerde “barbar” kavramını gerilerinde bırakanlar; en yüksek kültürlerinde bile bunun bilinci, hatta bundan duyulan bir kıvanç sezilir (Perikles o ünlü cenaze konuşmasında Atinalılara şunu söylediğinde örneğin, “Tüm karalara ve denizlere yolumuzu açtı gözü pekliğimiz, iyi ve *kötü* olanın ebedi anıtlarını dikerek her yerde”). Asil ırkların çılgın, saçma ve kendini aniden gösteren bu “gözü peklik”leri, girişimlerinin sıra dışılığı ve kestirilemezliği - Perikles Atinalıların *ραθυμία*’sını (rathymia: tasasızlık) överek vurgular - güvenliğe, bedene, yaşama, rahata karşı kayıtsızlıkları ve aşağılamaları, her tür yıkıcılıktan, zafer ve zulmün tüm şehvetinden aldıkları hazzın o tüyler ürpertici coşkusu ve derinliği - bütün bunlar bir araya gelip, bunlardan zarar görenler için, “barbar”ın, “kötü düşman”ın, örneğin “Got”un, “Vandal”ın resmini oluşturmuştur. Alman’ın iktidara geçer geçmez uyandırdığı derin, buz gibi güvensizlik duygusu -ki bugün yeniden sözkonusudur- yüzyıllar boyu sarışın, Germen canavarının gazabını dehşet içinde seyretmiş olan Avrupa’nın o dehşetinin tortusudur hala (oysa eski Germenlerle biz Almanlar arasında değil bir kan bağı, bir kavram bağı bile yoktur). Bir keresinde, kültür çağlarının bir sıralamasını yapmayı tasarlayıp da onları altın, gümüş, bronz diye ifade etmek istediğinde Hesiodos’un düşmüş olduğu sıkıntıya dikkat çekmiştim: Homeros’un o muhteşem ama aynı zamanda da ürkünç ve zorba dünyasının sunduğu çelişkiyle, bir çağdan iki çağ yapmak ve art arda sıralamaktan başka bir yolla başa çıkamamıştı - ilkin, asil soyların belleğinde yer etmiş olduğu haliyle kendi ataları olan Troialı ve Thebaili kahramanlar ve yarı tanrılar çağı; sonra da bronz çağ, aynı dünyanın ezilmişlere, soyulmuşlara, hırpalanmışlara, süründürülmüşlere, alınıp satılmışlara görüldüğü hali: bronz bir çağ olarak dediğim gibi, katı, soğuk, zalim, duygusuz ve vicdansız, her şeyi ezen ve kana

bulayan. Bugün “hakikat” olduğuna inanılan şeyin doğru olduğunu varsayarsak, yani *kültürün amacı* “insan” denen yırtıcı hayvandan evcil ve uygar bir hayvan, bir *ev hayvanı* yaratmak ise, o zaman sayelerinde asil soyların ve ideallerin rezil edilip yenilgiye uğratıldığı tüm o tepki ve hınç içgüdülerini de asıl *kültür araçları* olarak görmek gerekir kuşkusuz; ne var ki, bu içgüdülerin *taşıyıcılarının* aynı zamanda kültürü de temsil ettikleri anlamına gelmiyor bu. Bunun tam tersi olası daha ziyade - hayır! yalnızca olası değil, bugün bu *apaçık ortada*. Ezme ve intikam içgüdülerinin bu taşıyıcıları, Avrupalı ve Avrupalı olmayan tüm kölelerin, özellikle de Ari ırk öncesi halkların bu torunları - insanlığın *gerileyişini* temsil ediyor onlar! Bu “kültür araçları” insanlığın bir ayıbı, “kültür”e karşı duyulan bir şüphe, “kültür”e karşı çıkan bir savdır daha çok! Tümüyle haklılar belki, bütün asil soyların temelindeki bu sarışın canavardan korkmakta ve tetikte durmakta: ama kim, aynı zamanda hayranlık da duyabilecekse eğer, yüz kere yeğlemez ki korkmayı *korkmamaya* ama buna karşın kusurluların, küçülmüşlerin, güdükleşmişlerin, zehirlenmişlerin o iğrenç görüntülerinden de kurtulamamaya? Bizim kara yazgımız değil mi bu da? Bizim “insan”a karşı tiksinnemize yol açan ne bugün? - insan bize *acı veriyor* çünkü, buna şüphe yok. Korku *değil*; insanda korkulacak hiçbir şeyin kalmamış olması daha çok; ön planda “insan” denen solucanların kaynıyor olması; iflah olmaz vasatlıktaki, yürek daraltıcı “evcil insan”ın, kendisini şimdiden varılacak hedef ve doruk noktası olarak, tarihin anlamı olarak, daha “üstün insan” olarak duyumsamayı öğrenmiş olması - pis kokuları bugün Avrupa’yı sarmak üzere olan o kusurlular, hastalıklılar, bitkinler, içi geçmişler yığınının ayrıldığını hissettiği ölçüde, bu yüzden de en azından görece kusursuz olduğu, hiç değilse hala bir yaşam becerisine sahip olduğu, hiç değilse yaşamı evetlediği ölçüde kuşkusuz bir hakkının olması böyle duyumsamaya ...

12

-Bu noktada bir iç çekişi ve son bir umudu bastırmayacağım. Nedir benim en katlanamadığım şey? Başa çıkamadığım yegane şey, beni boğan ve mahveden şey? Pis hava! Pis hava! Bir kusurlunun yakınımaya gelmesi; kusurlu bir ruhun bağırsaklarını koklamak zorunda kalmam!.. Sefalet, yoksunluk, kötü hava, müzmin hastalık, zahmet, yalnızlık gibi nelere göğüs germez ki insan bunun dışında? Aslına bakılırsa bunun dışındaki her şeyle başa çıkılabilir, değil mi ki bir yeraltı varoluşuna, savaştı bir varoluşa doğmuşuz; herkesin ara sıra ışığa çıktığı olur, ara sıra herkes kendi altın zafer anını yaşar - ve işte o zaman nasıl doğmuşsak öyle dururuz, kırılmaz, gergin, yeni olana, daha zorlu olana, daha uzak olana hazır, tüm zorlukların yalnızca daha fazla germeye yaradığı bir yay gibi. - Ne ki zaman zaman - “iyi”nin ve “kötü”nün ötesinde kutsal bağışlayıcılar olduğunu varsayarsak - bir bakış bağışlayın bana, mükemmelleşmiş, tamamlanmış, mutlu, kudretli, utkulu ve hala korku salabilen bir şeye *tek bir* bakış! İnsanoğlunun varlığını haklı çıkaracak bir insana, onun tamamlayıcısı ve kurtarıcısı olacak, uğruna *insana olan inancımıza* tutunabileceğimiz bir talih eserine bir bakış!.. Çünkü durum şu: Avrupalı insanın küçülmesi ve eşitlenmesi *bizim* için en büyük tehlikeyi barındırıyor içinde, yoruyor çünkü bu manzara... Daha büyük olmak isteyen hiçbir şey görmüyoruz bugün; hep betere, daha betere gidildiğini seziyoruz, daha cılıza, daha iyi huyluya, daha akıllıcaya, daha rahata, daha vasata, daha kayıtsıza, daha Çinliye, daha Hıristiyan'a - insan, kuşkusuz, sürekli

“daha iyi” oluyor... Avrupa'nın kara yazgısı da burada işte - insana duyulan korku ile birlikte, ona olan sevgiyi, hürmeti, umudu, ve evet, ona olan istenci de yitirdik. İnsana bakmak yoruyor artık - bugün nihilizm *bu* değilse başka nedir ki?.. *İnsan* yorgunuyuz...

13

- Ama geriye dönelim şimdi: “iyi”nin *öteki* kaynağı sorunu, hınçlı insanın düşünüp bulduğu “iyi” sorunu bir sona erdirilmeyi bekliyor. - Kuzuların büyük yırtıcı kuşlara öfke duymaları şaşkıncı değil: ancak bu, küçük kuzuları kapıyorlar diye yırtıcı kuşlara gücenmek için bir neden oluşturmuyor. Ve kuzular kendi aralarında, “bu yırtıcı kuşlar kötü; kim onlara olabildiğince az benzerse, dahası onların aksiyse, yani kuzuysa, - onun da ‘iyi’ olması gerekmez mi?” derlerse, böyle bir ideal kurgulanmasına diyecek bir şey yoktur, yırtıcı kuşlar buna biraz alaylı bakacak olsalar ve belki de kendi kendilerine “*biz* hiç de öfkeli değiliz bu iyi kuzulara, seviyoruz onları hatta: hiçbir şey yumuşak bir kuzudan daha lezzetli değildir” diyecek olsalar bile. - Güç'ten kendisini güç olarak açığa *vurmamasını*, bir üstün gelme-isteği, alaşağı etme-isteği, efendi olma-isteği, düşmana, engele ve zafere bir susuzluk olmamasını beklemek, zayıflıktan kendisini güçlülük olarak açığa *vurmasını* beklemek kadar saçmadır. Bir miktar kuvvet, aynı miktarda bir itki, istenç, etkimedir - dahası, bu yapıp etme'den, isteme'den, etkime'den başka bir şey değildir ve ancak, her etkimenin bir etkiyeni, bir özneyi şart koştuğu anlayışında ve yanlış anlayışında olan dilin (ve onun içinde taşlaşmış temel akıl yanlışlarının) baştan çıkarıcılığı daha farklı bir şeymiş gibi gösterebilir onu. Nasıl ki halk, şimşegi çakmasından ayırır ve bu sonuncuyu şimşek denen bir öznenin *eylemi*, etkisi olarak görür, yaygın ahlak da gücü, gücün dışavurumundan ayırır - sanki güçlünün ardında gücü dışa vurup *vurmama* konusunda *özgür olan* kayıtsız bir alt katman varmış gibi. Yok ama böyle bir alt katman; eylemin, etkimenin, oluşmanın ardında bir “varlık” yok; “eylemci”, eyleme sonradan eklenmiş bir uydurmacadır yalnızca, - eylem her şeydir. Halk, şimşegin çakmasından söz ederken eylemi ikiler aslında; bu bir eylem eylem'dir: aynı olayı, bir keresinde neden, sonra bir de o nedenin sonucu olarak alır. Doğabilimcileri de, “kuvvet devindiriyor, kuvvet neden oluyor” ya da bunun gibi şeyler dediklerinde daha iyi bir şey yapmıyorlar, - tüm bilimimiz, bütün soğukkanlılığına ve duygudan arınmışlığına rağmen, dilin baştan çıkarıcı etkisi altında hala ve “öznel”den, şu sonradan gelme hilkat garibelerinden kurtulabilmiş değil (atom böyle bir hilkat garibesidir örneğin, Kant'ın “kendinde şey”i de öyle): gerilere çekilmiş, için için yanan öç ve nefret duygularının, bu inancı, zayıf olmanın *güçlünün elinde olduğu*, kuzu olmanın yırtıcı kuşun elinde olduğu inancını kendileri yararına kullanmalarına ve başka hiçbir inanca, bu inanca olduğu denli şevkle sarılmamış olmalarına şaşmamalı: - yırtıcı kuşu yırtıcı kuşluğundan *sorumlu tutma* hakkını elde ediyorlar böylece çünkü... Baskı altındakiler, ezilmişler, zulme uğramışlar aczin öç peşinde koşan hilekârlığıyla şuna inandırılırsa kendilerini: “kötülerden farklı olalım biz, iyi olalım! Ve zulmetmeyen, kimseyi yaralamayan, saldırmayan, misillemeyen, öç almayı Tanrı'ya bırakan, bizler gibi gizlide yaşayan, tüm kötü şeylerden uzak duran ve yaşamdan fazla bir şey beklemeyen herkes iyidir; tıpkı biz sabırlı, alçakgönüllü, adil olanlar gibi.” - bu aslında, soğukkanlı ve önyargısız dinlendiğinde, “biz zayıflar, zayıfız işte; *yapmaya gücümüzün yetmediği* hiçbir şeyi

yapmamakla iyi ediyoruz.” demekten başka bir şey değildir - ama bu acı gerçek, büyük bir tehlike anında, “çok fazla” bir şey yapmamak için kendilerini ölüymüş gibi gösteren böceklerde bile bulunan bu en adi türden akıllılık, aczin kalpazanlığı ve kendini aldatmacası sayesinde her şeyden el etek çekmiş, sessiz, bekleyiş içindeki erdemin şatafatına büründü, sanki zayıfın zayıflığı - ki bu aslında onun özü, etkimesi, kaçınılmaz ve ondan ayrılamaz biricik ve tüm gerçekliğidir - iradeye bağlı bir işmiş, bir istenmişlik, seçilmişlik, bir *eylem*, bir *kazanım* gibi. Bu tür insan, hayatta kalma ve kendini evetleme içgüdüsünden, bu her tür yalanı kutsayan içgüdüden hareketle, kayıtsız ve seçme özgürlüğüne sahip “özne”ye inanma *gereksinimi* duyar. Özne (ya da daha yaygın bir deyişle, *ruh*) belki de, her tür ölümlü, zayıf, ezilmiş insan kalabalığına o incelmış kendini aldatma olanağını, zayıflığın kendisini özgürlük, böyle ya da şöyleliğini de *yararlık* olarak yorumlama olanağını sağlamış olduğu için şimdiye kadar yeryüzünde bir inancı belirleyen en sarsılmaz ifade olagelmiştir.

14

- Aşağıya bir göz atıp da yeryüzünde *ideallerin nasıl üretildiğinin* sırrını görmek isteyen var mı? Kimin cesareti var buna?.. Haydi öyleyse! O karanlık atölyeler buradan görülebilir. Bir dakika bekleyin Bay Meraklı ve Gözü kara: gözünüz bu parıltılı ve sahte ışığa alışmalı önce... Tamam! Yeter! Konuşun şimdi! Neler dönüyor aşağıda? Sizin merakınız en tehlikelidir merakların, haydi söyleyin ne gördüğünüzü - dinleyen *benim* şimdi. -

- “Hiçbir şey görmüyorum ama bir sürü şey duyuyorum. Köşe bucak her yerden temkinli, hınzırca ve usuldan bir laflama, fısıldaşma geliyor. Yalan söylüyorlar gibi geliyor bana; şekerimsi bir yumuşaklık yapışmış her bir sese. Zayıflık, *yararlık* yalanına çevrilmeliymiş; hiç şüphe yok - durum aynı sizin söylemiş olduğunuz gibi.” -

- Devam!

- “Misillemede bulunmayan acz, “iyilik”e; ödleğ aşağılık, “alçakgönüllülük”e; nefret duydukları karşısında boyun eğme, “itaat”e (bu boyun eğişi buyurduğunu söyledikleri birine karşı bir itaat bu, - Tanrı diyorlar ona) çevrilmeliymiş. Zayıfın zararsızlığı, hatta onda bol bulunan korkaklık bile, onun ezilip büzülürlüğü, o kaçınılmaz beklemede olma hali iyi bir ün kazanıyor ve “sabır” diye geçiyor burada ve erdemin ta kendisi sayılıyor; “öç alamamak”a “öç almak istememek”, hatta belki de “bağışlamak” deniyor. (“Çünkü *onlar* ne yaptıklarım bilmiyorlar - yalnızca biz biliyoruz *onların* ne yaptığını!”) “Düşmanını sevmek”ten de söz ediyorlar - ve ter döküyorlar bu arada.”

- Devam!

- “Tüm bu fiskosçular, köşe bucağa yuvalanmış bu kalpazanlar perişan haldeler, buna şüphe yok, bakmayın öyle birbirlerine sokulup oturduklarına - ama bana, bu perişanlıklarının Tanrı’nın bir seçimi ve nişanı olduğunu söylüyorlar; hırpalanan köpekler en çok sevilen köpeklermiş; bu perişanlık belki de bir hazırlık, bir sınama, bir talimmiş; belki daha da fazlasıymış - ileride denkleştirilecek ve muazzam bir faizle altın olarak, hayır! mutluluk olarak geri ödenecek bir şeymiş. “En büyük mutluluk” diyorlar buna.”

- Devam!

- "Tükürüklerini yalamak zorunda kaldıkları (korkudan *değil*, kesinlikle korkudan değil! yalnızca Tanrı her tür iktidara hürmet edilmesini buyurduğu için) kudretlilerden, bu yeryüzü efendilerinden daha iyi olmaları bir yana, onlardan "daha iyi durumda" olmuş olduklarını ya da şu anda değilse bile en azından gelecekte onlardan daha iyi bir durumda olacaklarını ima ediyorlar şimdi de. Ama yeter! Yeter! Daha fazla dayanamayacağım. Pis hava! Pis hava! *İdeallerin üretildiği* bu atölyeler - leş gibi yalan kokuyor bana kalırsa."

- Hayır! Bir dakika daha! Her karayı aka, süte, masumiyete dönüştüren bu büyücülerin başyapıtından söz etmediniz henüz: - inceliklerinin doruk noktasının ne olduğunu fark etmediniz mi; onların en cesur, en ustaca, en zekice, en bol yalanlı usta dalaverelerini? Dikkatinizi verin! Bu öç ve kin dolu bodrum hayvanları - ne yapıyorlar o öç ve kin yüzünden? Bu sözcükleri ağızlarına aldıklarını duydunuz mu hiç? Bir sürü hınçlı insanın arasında olduğunuz aklınıza gelir miydi yalnızca sözlerine inansaydınız onların?..

- "Anlıyorum, tekrardan açayım kulaklarımı (pöf! pöf! pöf! *vekapayayım* burnumu). Ancak şimdi duyuyorum şu ana dek sıkça söylemiş oldukları şeyi: "Biz iyi'ler -*biz adil olanlarız*" - talep ettiklerine öç değil "*adaletin zaferi*" diyorlar; nefret ettikleri düşmanları değil, hayır! "*haksızlık*"tan, "tanrısızlık"tan nefret ediyorlar; inandıkları ve umdukları öç almak değil, o tatlı öcün sarhoşluğu değil de ("baldan daha tatlı" demişti Homeros öç için) Tanrı'nın, *adil* Tanrı'nın tanrısızlar karşısındaki zaferi; yeryüzü üzerinde sevdikleri ise onların öç kardeşleri değil, kendi deyişleriyle, onların "sevgi kardeşleri", yeryüzünün tüm iyi ve adil olanları."

- Yaşamın tüm acıları karşısındaki avuntularına ne ad veriyorlar peki - şimdiden gördükleri o gelecekteki en büyük mutluluk düşlerini nasıl adlandırıyorlar?

- "Nasıl? Doğru mu duyuyorum? "Kıyamet günü" diyorlar buna, kendi ülkelerinin, "Tanrı'nın devleti"nin gelip çatması diyorlar - o *zamana* kadar ise "inanç içinde", "sevgi içinde", "umut içinde" yaşayacaklarmış."

- Yeter! Yeter!

15

Neye inanç? Neye sevgi? Ne için umut? - Bu zayıflar - günün birinde *onlar* da kuvvetli olmak istiyorlar çünkü, buna şüphe yok, günün birinde onların "devleti" de gelip çatmalı - "Tanrı'nın devleti" diyorlar buna basitçe, yukarıda belirtildiği gibi: her şeyde pek bir alçakgönüllüler ya! Ama *bunu* görebilmek için bile uzun yaşamak gerekiyor, ölümden sonra da yaşamak, - hatta sonsuz bir yaşama gereksinim duyuluyor ki, o "inanç içinde, sevgi içinde, umut içinde" geçen yeryüzü yaşamının acısı sonsuza dek çıkarılabilsin "Tanrı'nın devleti"nde. Neyin acısı çıkıyor? Neyle çıkıyor? .. Dante, cehenneminin kapısının üstüne, tüyler ürpertici bir açıksözlülükle "beni de sonsuz sevgi yarattı" yazısını koyduğunda vahim bir yanlış yaptı bana kalırsa; - Hıristiyan cennetinin ve onun "sonsuz mutluluğu" nun kapısı üzerinde şu yazının durması daha yerinde olurdu kuşkusuz: "beni de sonsuz *nefret* yarattı" - bir yalana açılan kapının

üzerinde bir hakikatin durabileceğini varsayarsak elbet. *Nedir* çünkü o cennetin mutluluğu?.. Belki tahmin edebiliriz bunu artık; ama bu konularda küçümsenmeyecek bir yetkenin ağzından, Thomas Aquinas'tan, o usta öğretmen ve azizden açık seçik duymak daha iyi. "Beati in regno coelesti" (Kutlu kişiler göksel krallıkta) diyor bir kuzu yumuşaklığıyla, "videbunt poenas damnatorum, ut beatitudo illis magis complaceat" (suçluların çektikleri cezaları görecekler, böylece mutlulukları daha çok tatmin edecek onları). Daha güçlü bir ses tonundan mı duymak istersiniz yoksa, Hıristiyanlarına, halka açık tiyatro oyunlarındaki dehşet veren hazlardan uzak durmalarını salık veren utkulu bir kilise babasından örneğin - neden ama? "iman bize çok daha fazlasını sunuyor çünkü, - diyor, *De Spectaculis* (Gösteriler üzerine), c. 29 ss. - *çok daha kuvvetli bir şey*; kurtuluş sayesinde bambaşka sevinçler duruyor önümüzde; atletler yerine şehitlerimiz var bizim; kan mı istiyoruz, o zaman da İsa'nın kanı var bizim için... Ama neler beklemiyor ki bizi onun geri dönüş gününde, onun zaferinin gününde!" - ve sonra devam ediyor kendinden geçmiş bu hayalci: "At enim supersunt aha spectacula, ille ultimus et perpetuus iudicii dies, ille nationibus insperatus, ille derisus, cum tanta saeculi vetustas et tot ejus nativitates uno igne haurientur. Quae tunc spectaculi latitudo! *Quid admirer! Quid rideam! Ubi gaudeam! Ubi exultem*, spectans tot et tantos reges, qui in coelum recepti nuntiabantur, cum ipso Jove et ipsis suis testibus in imis tenebris congemescerent! Item praesides." (Ama başka gösteriler de var; o nihai ve ebedi karar günü, ulusların beklemediği, alay ettiği, bütün o yaşlı dünyanın ve ürettiği bütün şeylerin bir ateşte yanıp tükeneceği o gün. Ne ferah bir manzara olacak o zaman! *Neye hayret edeyim! Neye güleyim! Neye sevineyim! Ne heyecan uyandırsın bende*, şimdi Juppiter ve onun tanrılığının tanıklarıyla birlikte en derin karanlıklarda inleyenleri, cennete kabul edildiği müjdelenen bütün o büyük *kralları* gördüğümde! Aynı şekilde yöneticileri [bölge valileri].) "persecutores dominici nominis saevioribus quam ipsi flammis saevierunt insultantibus contra Christianos liquescentes! Quos prae-terea sapientes illos philosophos coram discipulis suis una conflagrantibus erubescerent, quibus nihil ad deum pertinere suadebant, quibus animas aut nullas aut non in pristina corpora redituras affirmabant! Etiam poetas non ad Rhadamanti nec ad Minois, sed ad inopinati Christi tribunal palpantes! Tunc magis tragoedi audiendi, magis scilicet vocales" (ve İsa'nın adına kara çalanları Hıristiyanlara yönelttikleri bu kızgın suçlamalardan daha kızgın alevlerde erirken gördüğümde! Dahası öğrencilerini tanrının hiçbir şeyle ilgisi olmadığına inandıran, ruhları olmadığını ya da çıktıkları bedene geri dönmeyeceklerini onlara kabul ettiren şu bilge filozofların öğrencileri önünde utançtan kıpkırmızı kesilerek yanıp kül olduklarını gördüğümde! Ve artık Minos'un, Rhadamantus'un değil de hiç beklemedikleri İsa'nın mahkemesi önünde titreyen şairleri! O zaman daha iyi duyulacak tragedyacıların sesleri, şüphesiz daha tiz çığlıklar atacaktı çünkü kendi yıkımlarında; [yüksek sesle ve daha da kötücül çığlıklarla olursa daha iyi]) "in sua propria calamitate; tunc historiens cognoscendi, solutiores multo per ignem; tunc spectandus auriga in flamma rota totus rubens, tunc xystici contemplandi non in gymnasiis, sed in igne jaculati, nisi quod ne tunc quidem illos velim vivos, ut qui malim ad eos potius conspectum *insatiabilem* conferre, qui in dominum desaevierunt. 'Hic est ille,' dicam, 'fahri aut quaestuariae filius' " (Ateş içindeyken her zamankinden daha rahat olacakları için daha kolay tanınacak oyuncular; alevler içinde kıpkırmızı kesilmiş arabasında daha iyi görünecek arabacı; gymnasium'da değil de ateşler içinde cirit atan atletler seyredilecek. İşte o zamana dek canlı görmek istemem bunları; İsa'ya

kızıp köpürenlere *doymak bilmez* bakışlarımla bakmayı yeğlerim daha çok. 'işte bu o' derim, 'bir marangozun ya da bir fahişenin oğlu' " [takip eden bölümün, özellikle de Talmud'da yer alan, İsa'nın annesinin bu betimleniminin gösterdiği gibi, Tertullianus buradan itibaren Yahudileri kastediyor]] " 'sabba- ti destructor, Samarites et daemonium habens. Hic est, quem a Juda redemistis, hic est ille arundine et colaphis diverberatus, sputamentis dedecoratus, felle et aceto potatus. Hic est, quem elam discentes subriperunt, ut resurrexisse dicatur vel hortulanus detraxit, ne lactucae suae frequentia commeantium laederentur.' Ut taba spectes, *ut talibus exultes*, quis tibi praetor aut consul aut quaestor aut sacerdos de sua liberalitate praestabit? Et tamen haec jam habemus quodammodo *per fidem* spiritu imaginante repraesentata. Ceterum qualia illa sunt, quae nec oculus vidit nec auris audivit nec in cor hominis ascenderunt." ('Şabbat'ı bozan, bir Samarites ve içine iblis girmiş biri. Odur Juda'dan satın aldığınız; odur kamışla, sillelerle dövülen; tükürüklerle kirletilen; safra ve sirke içirilen. Odur havarilerinin gizlice kaçırıp götürdüğü ve böylece tekrar dirileceği söylenen ya da marulları gelip geçen kalabalıktan zarar görmesin diye bahçıvanın çekip götürdüğü.' Seyrettiğiniz, *heyecan duyduğunuz* bu gibi şeyleri hangi praetor, hangi consul, hangi quaestor ya da rahip cömertçe bahşedebilir size? Ama biz *inancımızla*, tasarımıyan ruhumuzda canlandırarak bir ölçüde sahip oluruz bunlara. Dahası gözün görmediği, kulağın duymadığı ve insan yüreğinde filizlenmeyen bu şeyler ne tür şeylerdir?) (I. Korintoslulara Mektup 2, 9) "Credo circo et utraque cavea" (inaniyorum ki bunlar sirkten, her iki izleyici sırasından) (birinci ve dördüncü balkon, ya da başkalarına göre, komik ve trajik sahne) "et omni stadio gratiora." (ve her türlü yarış oyunundan daha memnun edicidir) - *Per fidem* (inançla): böyle yazılı.

16

Bitirelim artık. *Birbirlerinin karşıtı* olan "iyi ve fena" "iyi ve kötü" değerleri arasında yeryüzü üzerinde binlerce yıllık korkunç bir savaşım yaşandı; ve her ne kadar ikinci değer uzun zamandır üstünlüğü elinde bulundurduğu kesinse de, savaşımın sürdüğü ve henüz sonuçlanmadığı yerler bugün de yok değil. Hatta denebilir ki, geçen zaman içinde sürekli daha yükseğe taşınmış ve böylelikle sürekli daha derinleşmiş, daha tinselleşmiştir bu savaşım: öyle ki, "*daha yüksek bir yaradılışın*", daha tinsel bir yaradılışın bugün belki de bu anlamda bir ikiliği yaşaması ve o karşıtlıklar için hala gerçekten bir savaşım alanı olmasından daha belirleyici bir göstergesi yoktur. Bu savaşımın, okunabilirliğini tüm insanlık tarihi boyunca koruyabilmiş bir yazıyla yazılmış olan simgesinin ismi "Roma Yahudiye'ye karşı, Yahudiye Roma'ya karşı"dır: - *bu savaşım*dan, *bu soruştan*, *bu amansız çelişkiden* daha büyük bir olay olmamıştır şimdiye dek. Roma Yahudi'de, doğaya aykırılığın ta kendisini, adeta kendi zıddı olan bir canavarı duyumsuyordu; Roma'da Yahudi "insan soyuna karşı nefret beslemek suçundan *hüküm giymiş*" olarak görülürdü: haklı olarak, insan soyunun selametini ve geleceğini, aristokrat ve Romalı değerlerin kayıtsız şartsız egemenliğine bağlı kılmakta haklı olduğu ölçüde. Yahudiler Roma'ya karşı ne hissetmişti peki? Var olan binlerce göstergeden tahmin edilebilir bu; ama Yuhanna İncil'ini, sorumlusu ölçüde duygusu olan ve yazılı galeyanların en azgını olan o galeyanı bir kez daha akla getirmek yeter. (Hıristiyan içgüdüsünün, tam da bu

nefret kitabına sevgi havarisinin, o coşkulu âşık İncil'e uygun gördüğü havarinin ismini koymaktaki derin tutarlılığını da küçümsemeyelim bu arada - : bunu yapabilmek için ne kadar yazınsal kalpazanlık gerekmiş olursa olsun, bir parça hakikat saklıdır burada yine de.) Romalılar kuvvetli ve asil olanlardı, öyle ki daha kuvvetlisi ve asili gelmedi yeryüzüne şimdiye dek, hatta düşünmedi bile; onların her kalıntısı, her yazıtı, orada *ne* yazdığını duyumsayabilmek şartıyla, nefes keser. Yahudiler ise tersine, *par excellence* (olağanüstü) hıncın ruhbaniyetçi halkıydı ve kendine özgü, benzersiz bir ahlaksal dehaya sahipti: neyin birinci, neyin beşinci sınıf olduğunun ayırımına varmak için Yahudileri, onlarınkine benzer yeteneklere sahip halklarla, örneğin Çinlilerle ya da Almanlarla karşılaştırın yeter. Bunlardan hangisi şimdilik yenmiş durumda peki, Roma mı, Yahudiye mi? Ama şüphe edecek ne var: bugün, hem de Roma'da, en yüce değerlerin timsaliymişçesine kimin önünde eğildiğini düşünsenize - üstelik yalnızca Roma'da da değil, neredeyse dünyanın yarısında, insanın evcilleşmiş olduğu ya da evcilleşmek istediği her yerde, - *üç Yahudi adam ve bir Yahudi kadının önünde* (Nasıralı İsa'nın, balıkçı Petrus'un, halı dokuyucusu Paulus'un ve ismi başta anılan İsa'nın Meryem denilen anasının önünde). Bu çok garip: Roma, hiç şüphe yok ki, alt edilmiş durumda. Gelgelelim Rönesans'ta, klasik ideal ve her şeyin asil bir değerlendirme biçimi, ürpertici ve görkemli bir yeniden uyanış yaşadı: Roma'nın kendisi bile, üzerine kurulmuş, Yahudileştirilmiş, adına "Kilise" denen bir evrensel Hıristiyanlık sinagogu görünümündeki yeni Roma'nın ağırlığı altında, uyandırılmış bir ölü gibi kıpırdandı: ama hemen yeniden üstünlüğü ele geçirdi Yahudiye; o iyiden iyiye ayaktakımıvari, adına Reformasyon denen hıncı (Alman ve İngiliz hıncı) hareketi ve bu hareketin zorunlu sonucu olan, Kilise'nin yeniden kuruluşu, - ve klasik Roma'nın o eski mezar sessizliğinin de yeniden kuruluşu sayesinde. Yahudiye klasik ideal karşısında, Fransız Devrimi'yle bir kez daha, o zamankinden daha da can alıcı ve derin bir anlamda zafere ulaştı: Avrupa'daki son siyasal aristokrasi, on yedinci ve on sekizinci yüzyılının *Fransız* siyasal aristok-rasisi, halkın hıncı içgüdüleri altında çöktü, - daha büyük bir tezahürat, daha gürültülü bir coşku işitilmedi yeryüzünde! Gerçi bunun ortasında en muazzam, en beklenmedik olan gerçekleşti: antik idealin kendi, *ete kemiğe bürünmüş* olarak ve duyulmamış bir görkemle insanlığın gözleri ve vicdanı önüne çıktı, - hıncın o yalan sloganına, *çoğunluğun ayrıcalığı* sloganına karşı; insanın alçalma, alçaltma, denkleştirme, betere ve insanlığın alaca karanlığına yönelme istencine karşı o korkunç ve büyüleyici karşı slogan, *azınlığın ayrıcalığı* sloganı bir kez daha, her zamankinden daha güçlü, daha yalın, daha delici bir biçimde duyurdu sesini! *Öteki* yolu gösteren son bir işaret gibi belirdi Napolyon, tüm zamanların o en biricik ve en geç doğmuş insanı ve onunla da, *ete kemiğe bürünmüş kendi başına asil ideal* sorunu - bu *nasıl* bir sorundur iyi düşünün: Napolyon, bu *canavar* ve *üstinsan* bileşimi...

- Bununla son mu bulmuştu? İdeal karşıtlıklarının o *en* büyüğü sonsuza dek ad acta (rafa) mı kaldırılmıştı böylece? Yoksa ertelenmiş miydi, uzunca bir süre için ertelenmiş miydi sadece?.. O eski yangının, çok daha korkunç ve çok daha uzun süre körüklenmiş bir alevlenişi söz konusu olmamalı mı herhangi bir tarihte? Dahası: tüm gücümüzle tam da bunu dilememeli

miyiz? hatta istememeli miyiz? hatta desteklememeli miyiz?.. Kim benim okurlarım gibi, bu noktada düşünmeye ve devamını düşünmeye başlar, kolay kolay sonunu getiremez bunun, - bu da benim sözü kesmem için iyi bir sebep, yeter ki ne *istediğim*, son kitabımın gövdesine kazınmış o tehlikeli sloganla, “*İyinin ve Kötünün Ötesinde*“ ile ne istediğim iyice anlaşılmış olsun artık... “*İyinin ve Fenanın Ötesinde*” demek değil bu en azından. - -

Not: Bu incelemenin bana verdiği fırsattan yararlanarak, şimdiye kadar yalnızca bilginlerle arada bir yaptığım konuşmalarda değinmiş olduğum bir dileği açıkça ve resmen dile getiriyorum: dileğim, herhangi bir felsefe fakültesinin, bir dizi bilimsel yarışma yoluyla *ahlak tarihi* alanındaki çalışmaları destekleme hayrını işlemesi: - belki de bu kitap, o yöne doğru güçlü bir itki oluşturur. Böyle bir olasılık durumunda aşağıdaki soruyu öneririm: bu soru, meslekten felsefeci olanları olduğu kadar, filologları ve tarihçileri de ilgilendiriyor.

“Dilbilim, özellikle de etimolojik araştırma, ahlaksal kavramların evrim tarihine ilişkin ne gibi ipuçları vermektedir?”

- Öte yandan, bu sorunlar (şimdiye kadarki değerlendirme biçimlerinin değerine ilişkin sorunlar) için, fizyologların ve tıp adamlarının katkılarının sağlanması da gerekiyor elbette: felsefe, fizyoloji ve tıp arasındaki başlangıçta soğuk ve karşılıklı güvenden yoksun ilişkiyi, en dostça ve verimli alışverişe dönüştürmeyi başarmalarından sonra, bu konuda da sözü ve aracı olmayı uzman felsefecilere bırakmak yerinde olur. Tarihin ya da etnolojik araştırmaların ortaya çıkardığı tüm iyilik levhaları, tüm “...malısın”lar psikolojik açıdan yorumlanmalarından çok, ilkin *fizyolojik* açıdan aydınlatılmaya ve yorumlanmaya muhtaçtır gerçekten de; keza tümü de tıp bilimi tarafından bir eleştiri beklemektedir. Bu ya da şu iyilik levhasının ve “ahlak”ın *değeri* nedir?” sorusunun olabildiğince farklı bakış açıları göz önüne alınarak sorulması gerekir; sözgelimi “*ne için değerli*” bölümü ne denli titizce ayrıştırılsa azdır. Bir ırkın süregelebilirliği açısından (ya da belirli bir iklime uyum sağlama gücünün artması, ya da en çok sayıda insanın hayatta kalması açısından) belirgin bir değeri olan şey, daha kuvvetli bir cinsin oluşması söz konusu olduğunda hiç de aynı değeri taşımaz örneğin. ‘Çoğunluğun yararı’ ve ‘azınlığın yararı’ birbirlerine zıt bakış açılarıdır: ilkin, ‘*kendi başına daha-üstün-değerli*’ görmeyi İngiliz biyologların saflığına bırakalım... *Bütün* bilimler, filozofun gelecekteki ödevi için gerekli önçalışmaları yapmak durumunda bundan böyle: bu ödevse, filozofun *değer sorunsalını* çözmesi ve *değerler hiyerarşisini* belirlemesi olarak anlaşılmaktadır.

İkinci İnceleme

“Suç”, “Vicdan Rahatsızlığı” ve Benzeri Şeyler

1

Vaatte bulunabilir bir hayvan yetiştirmek - doğanın kendisinin insanlara ilişkin olarak vermiş olduğu o paradoksal ödevin ta kendisi değil mi bu tam da? Bu, insana ilişkin asıl sorun değil mi?.. Bu sorunun büyük ölçüde çözülmüş olması, zıt yönde etkiyen kuvveti, *unutkanlığın* kuvvetini bütünüyle takdir etmeyi bilen biri için büsbütün şaşırtıcı olsa gerek. Unutkanlık, yüzeysel olanların sandığı gibi, basit bir *vis inertiae* (atalet) değildir, bedensel besinimizin geçtiği “gövdeye indirmek” denen o karmaşık süreç bilinç düzeyine ne denli az çıkıyorsa, yaşamış, tecrübe etmiş, içimize almış olduklarımızın da hazımları sırasında (ki “ruha indirmek” denebilir buna) bilinç düzeyine o denli az çıkmalarını sağlayan, etkin ve kelimenin tam anlamıyla da pozitif bir engelleme yetisidir daha ziyade. Bilincin kapı ve pencerelerini geçici bir süre için kapatmak; bilinçaltı dünyamızın hizmetkâr organlarının birbirleri için ve birbirlerine karşı çalışırken çıkardıkları patırtının ve sürdürdükleri savaşımın uzağında kalmak; bir parça sessizlik, bir parça bilinç *tabula rasa*'sı (boş levha), ki “yeni”ye, her şeyden önce de daha asil görevlere ve görevlilere, yönetmeye, sağgörüye, önceden belirlemeye (çünkü organizmamız oligarşik biçimde düzenlenmiştir) yer açılabilsin yeniden - budur, ruhun düzeninin, huzurun, görgünün koruyucusu, adeta bekçisi olan, söylendiği gibi, etkin unutkanlığın yararı: buradan da hemen görülüyor ki, unutkanlık olmadan ne mutluluk, ne neşe, ne umut, ne kıvanç, ne de şimdi mümkün olurdu. Bu engelleme aygıtının hasara uğramış ve işlemez olduğu bir insan hazımsızlık çeken birini andırır (sadece andırmakla da kalmaz), hiçbir şeyi “halledemez”... İşte tam da unutmanın onda bir kuvveti, *kuvvetli* sağlığın bir biçimini temsil ettiği bu zorunlu olarak unutkan hayvan, bir karşı yeti, unutkanlığın belirli durumlar için askıya alınmasına yarayan bir bellek geliştirdi şimdi kendinde, - vaatlerde bulunulması zorunlu olan durumlar için: dolayısıyla edinilmiş izlenimden edilgin bir bir-daha-kurtulamama, bir kez verilmiş ve sonradan geri alınamamış bir sözün yarattığı hazımsızlık değil kesinlikle, aksine etkin bir kurtulmamayı-*isteme*, bir kere istenmiş olanı sürekli-ve-sürekli-isteme, gerçek bir *istenç belleği* bu: ki böylece, bu uzun istenç zincirini koparmadan, başlangıçtaki “istiyorum”, “yapacağım” ile istencin asıl boşalımı, *eylemi* arasına, yeni ve yabancı şeylerden oluşan bir dünya, durum ve hatta istençli eylem çekinmeden sokulabilsin. Ama neler öngörmüyor ki bu! İnsan, geleceği bu denli önceden belirleyebilmek için, nasıl da ilkin zorunlu olanı rastlantısal olandan ayırmayı, nedensel düşünmeyi, uzaktakini sanki yanı başındaymış gibi görüp onu önceleyebilmeyi, neyin amaç, neyin araç olduğunu şaşmaz bir biçimde saptamayı, özetle hesap etmeyi, ölçüp biçmeyi öğrenmiş, - her şeyden önce kendisi,

2

İşte bu, *sorumluluğun* kökeninin uzun hikâyesidir. Vaatte bulunabilen bir hayvan yetiştirme ödevi, anlamış bulunuyoruz ki, bir koşul ve ön hazırlık olarak, insanı ilkin belirli ölçüde zorunlu, tek tip, benzerler arasında benzer, kurallı ve dolayısıyla da hesaplanabilir *kılma* ödevini içeriyor. Benim “görenek ahlakı” diye adlandırmış olduğum şeyin (*Tan Kızıllığı*, sayfa 7, 13, 16 ile karşılaştırın) verdiği o muazzam uğraş - insanın kendisi üzerinde soyunun en uzun dönemi boyunca vermiş olduğu uğraş, onun tüm tarih öncesi uğraşı, özünde ne kadar haşinlik, despotluk, kalın kafalılık, budalalık barındırırsa barındırsın anlamını ve en güçlü gerekçesini buluyor burada: insan, görenek ahlakı ve toplumsallığın deli gömleği yardımıyla gerçekten de hesaplanabilir *kılındı*. Ne var ki kendimizi bir de bu muazzam sürecin sonuna, oraya, ağacın en nihayet meyvelerini verdiği, toplumun ve onun görenek ahlakının, *neyin* oluşumuna yalnızca araç olduğunun gün ışığına çıktığı yere koyarsak; bu ağacın en olgun meyvesi olarak *egemen bireyi* buluruz karşımızda, yalnızca kendine benzeyeni, görenek ahlakının elinden yeniden kaçıp kurtulmuş olanı, “töreüstü” özerk bireyi (“özerk” ve “törel” birbirlerini dışlar çünkü); kısacası, kendine ait, uzun ve bağımsız bir istencin *vaatte bulunabilen* insanını, ve *neyin* en nihayet elde edilmiş ve onda ete bürünmüş olduğunun o kıvançlı ve bedeninin her kasında kendini duyuran bilincini buluruz, gerçek bir güç ve özgürlük bilincini, insanın tamamlanmışlık duygusunun ta kendisini. Bu azat olmuş ve gerçekten *vaatte bulunabilen* kişi; özgür istencin bu efendisi, bu egemen kişi - nasıl farkında olmazdı ki, *vaatte bulunamayan* ve kendi kendilerinin kefil olamayanlar karşısındaki üstünlüğünün ne denli güven, ne denli korku, ne denli hürmet uyandırdığının - bunların üçünü birden “*hak eder*” o - ve kendisi üzerinde kurduğu bu hakimiyet dolayısıyla, koşullar, doğa, istenç fukarası ve kaypak tüm yaratıklar üzerinde hakimiyet kurmanın da nasıl zorunlu olarak ona düştüğünün? “Özgür” insan, uzun ve kırılmaz bir istencin sahibi olan insan, kendi *değer ölçütünü* de sahibi olduğu bu istençte bulur: kendinden yola çıkarak bakar diğerlerine, böyle sayar ya da aşağılar onları; ve kendi benzerlerine, kuvvetlilere ve güvenilirilere (*vaatte bulunma hakkına sahip olanlara*) saygı duymayı borç bildiği gibi, - bir egemen gibi zorlukla, nadiren ve ağır ağır *vaatte bulunan*, güvenini sakınan, güveniyle *onurlandıran*, kendisini, verdiği sözü felaketler karşısında, hatta “yazgı karşısında” dahi tutacak kadar kuvvetli gördüğü için sözü de güvenilir olan herkese yani -: *vaatte bulunma hakkına sahip olmadıkları* halde *vaatte bulunan* çelimsiz ahmaklara tekme atmayı ve daha söylerken sözünden cayan yalancıya sopayı basmayı da borç bilir. Sorumluluğun olağanüstü ayrıcalığının kıvançlı bir biçimde farkında olma, ender rastlanan bu özgürlüğün bilinci, bu kendine ve yazgıya hükmetme gücü en derinlerine işlemiş ve içgüdüye, baskın bir içgüdüye dönüşmüştür onda: - ne ad verecektir buna, bu baskın içgüdüye, onu imleyen bir sözcüğe gereksinim duyarsa eğer? Ama buna ne şüphe: bu egemen insan, vicdanı diyor ona...

Vicdanı mı?.. Burada en yüce ve neredeyse yadırgatıcı biçimlenimi ile karşı karşıya bulunduğumuz “vicdan” kavramının ardında uzun bir geçmiş ve bir biçim dönüşümü olduğu hemen tahmin edilebilir. Kendine, hem de gururla kefil olma hakkı, yani aynı zamanda kendine *Evet deme* hakkı - olgun bir meyve bu dediğim gibi, ama aynı zamanda *geç* bir meyve: - ne de uzun bir süre, acımtırak ve ekşi, ağaçta asılı kalması gerekmişti bu meyvenin! Ve çok daha uzun bir süre boyunca da bu meyveden eser bile yoktu, - kimse onu vaat etme hakkını bulamadı kendinde, oysa ağaçtaki her şey hazırды ve ona gebeydi! - “insan hayvanında bir bellek nasıl oluşturulur? Bu kısmen uyuşuk kısmen şapşal uçucu zihne, bu ete kemiğe bürünmüş unutkanlığa bir şeyi nasıl işlemeli ki onda yer etsin?”... Bu kadim sorun, düşünülebileceği üzere hiç de yumuşak yanıtlar ve yollarla çözümedi; kaldı ki insanın tüm tarih öncesi döneminde, onun “*bellek geliştirme tekniği*”nden daha korkunç ve daha tekinsiz başka bir şey yoktur belki de. “Bir şeyin bellekte yer etmesi için o şey belleğe dağlanır: yalnızca acısı dinmeyen şey bellekte yer eder.” - bu, yeryüzündeki en eski (ne yazık ki en uzun süreli de) psikolojinin temel bir ilkesidir. Hatta denebilir ki, bugün yeryüzünde insan ve halk yaşamının törensellik, ciddiyet, gizem, kasvetli renkler içerdiği her yerde, bir zamanlar yeryüzünün dört bir yanında sözler verilirken, antlar içilirken, övgüler düzülürken süregelmiş o dehşetin *etkileri* yankılanmaktadır: geçmiş, en uzun, en derin, en katı geçmiş soluğunu duyurur ve yükseliverir içimizde “ciddi” olduğumuzda. İnsanın kendine bir bellek oluşturmayı gerekli görmüş olduğu hiçbir seferde kan, işkence, kurban eksik olmamıştır; en tüyler ürpertici kurbanlar ve kefaletler (ilk doğan çocuğun kurban edilmesi de buraya girer), en iğrenç sakatlamalar (örneğin iğdiş etme), tüm dini kültürlerin en zalimce törenleri (kaldı ki tüm dinler en temelde birer zalimlik dizgesidirler) - bütün bunlar, bellek geliştirmenin en etkin yolunun ‘acı’ olduğunu sezinlemiş olan o içgüdüden kaynaklanır. Tüm çilecilik öğretisi de bir anlamda buraya dâhildir: birkaç fikrin silinmemek, her daim canlı kalmak, unutulmamak üzere “sabit”leştirilmesi ve bu “sabit fikirler” yoluyla tüm sinirsel ve zihinsel sistemin hipnotize edilmesi gerekmektedir - çileci yöntemler ve yaşam biçimleri de bu fikirleri tüm diğer fikirlerle rekabetten uzak tutan, onları “unutulmaz” kılmaya yarayan araçlardır. İnsanlığın “belleği” ne denli zayıf olmuşsa, örf ve âdetlerinde de o denli korkunç bir yan olagelmiştir; özellikle de ceza yasalarının katılığı, insanlığın unutkanlığı yenmek ve toplumsal yaşamın birkaç ilkel gereğini bu anlık duygu ve ihtiras kölesinin kafasında *canlı tutabilmek* için ne denli çaba harcamış olduğunun bir ölçütüdür. Biz Almanlar, özellikle zalim ve katıyürekli bir halk olarak görmüyoruz kendimizi elbet; hele de, havai ve gününü gün eden bir halk olarak hiç görmüyoruz; gelgelelim, eski ceza tüzüklerimize bir göz atmak, yeryüzünde bir “düşünürler halkı” yaratmak için ne zahmetlere katlanmak gerektiğini anlamaya yeter (Avrupa’nın bugün hala en fazla güvenilirliğe, ciddiyete, zevksizliğe ve nesnellığe sahip olan ve bu nitelikleri dolayısıyla da Avrupa’nın her tür bürokratını yetiştirmeye hak kazanan yegâne halkı diyelim geliyor). Bu Almanlar, ayaktakımına has temel içgüdülerinin ve bu içgüdülerin vahşetli kabalığının üstesinden gelebilmek için, korkunç yöntemlerle bir bellek oluşturdular kendilerine: eski Alman cezalarını düşünün bir; örneğin taşlama (efsane bile, değirmen taşıyla ezilir suçlunun başı), tekerlekle çiğneme (Alman dehasının ceza alanındaki en özgün buluşu ve uzmanlığı!), şişleme, atlarla parçalara ayırma ya da çiğneme (“dörde bölme”),

suçluyu yağ ya da şarap içinde haşlama (on dördüncü ve on beşinci yüzyıllarda hala yaygındı), çok rağbet gören deri yüzme (“şeritler halinde kesme”), göğsü yarararak etleri deşip çıkarma; ayrıca bir de, kötülük işlemiş olanı bala bulayıp kızgın güneş altında sineklere terk etme. Böyle imgeler ve olaylar yardımıyla en nihayet beş altı “istemem” yer eder kişinin belleğinde, toplumun yararlarından faydalanarak yaşamak için de bu “istemem”lere ilişkin sözünü verir, - ve gerçekten de! bu tür bir bellek yardımıyla “aklı” başına gelmiştir en sonunda! - ah, akıl, ciddiyet, duygulara hâkim olma, ‘düşün’ denen bütün bu kasvetli iş, tüm bu ayrıcalıkları ve şatafatı insanın: ne de pahalıya mal oldular! ne de çok kan ve dehşet var tüm “iyi şeyler”in temelinde!..

4

Peki ama şu diğer “kasvetli mesele”, şu suç bilinci, tüm şu “vicdan rahatsızlığı” nasıl geldi dünyaya? - Ve bununla da ahlak soykütükçüleri- mize geri dönüyoruz. Bir kez daha söylüyorum - henüz söylemedim mi yoksa? - hiçbir işe yaramaz onlar. Üç karışlık, kendilerine has, yalnızca “modern” bir deneyim onlarınki; bilgileri, geçmiştekini bilme istençleri yok; hele tarih içgüdüleri, burada özellikle gerekli olan bir “kehanet” güçleri hiç mi hiç yok - ve buna rağmen ahlak tarihine soyunmak: elbette hakikatten adamakıllı uzak sonuçlara vardırır bu. Bu ahlak soykütükçüleri, ahlakın temel bir kavramı olan “*Schuld*” un (suç), çok maddi bir kavram olan “*Schulden*” (borç) kavramından kaynaklanmış olduğunu hayallerinden dahi geçirmişler midir örneğin? Ya da, bir *misilleme* olarak cezanın, her tür istencin özgür olup olmaması koşulundan tümüyle bağımsız olarak gelişmiş olduğunu? - ve bu o dereceye kadardır ki, “insan” hayvanının, “kasıtlı”, “ihmalkâr”, “rastlantısal”, “sorumlu tutulabilir” gibi çok daha ilkel ayrımları ve bunların karşıtlarını yapması ve cezayı belirlerken göz önüne almaya başlaması için, hep daha *yüksek* düzeyde bir insanlaşma gerekmiştir. Şimdinin o pek ehven, görünüşte pek doğal ve pek kaçınılmaz olan, adalet duygusunun yeryüzünde nasıl oluşmuş olduğunun açıklamasını da üstlenmek zorunda kalmış olan “suçlu cezayı hak eder, *çünkü* başka türlü davranabilirdi” düşüncesi, insanın yargılama ve sonuç çıkarma etkinliğinin epeyce geç ulaşılmış ve incelmış bir biçimidir gerçekten de; bu düşünceyi başlangıca koyan, eski insanlığın psikolojisi hakkında fena halde yanılır. İnsanlık tarihinin en uzun dönemi boyunca, eyleminden sorumlu tutulduğu için, yani sırf suçlu olanın cezalandırılması gerektiği varsayımından hareketle *cezalandırılmamıştır* mücrim: - daha ziyade halen ana babaların çocuklarını cezalandırdıkları gibi, zarara uğramışlığın öfkesini zararı verenden çıkarmak için cezalandırılmıştır, - ama bu öfke dizginlendi ve her zararın öyle ya da böyle bir *eşdeğerinin* bulunduğu ve zararın, zarar verenin *canını yakmak* yoluyla da olsa, gerçekten ödenebileceği düşüncesinden hareketle değişime uğratıldı. Bu kadim, köklü ve belki de artık kökü kurutulamaz düşünce, zarar ile can acısının eşdeğerliliği düşüncesi, nereden mi aldı gücünü? Bunu açıklamıştım zaten: *alacaklı* ve *borçlu* arasındaki geçmişi “hak sahibi” kavramının geçmişi kadar eski olan ve kökü de alım satımın, takasın, alışverişin temel biçimlerine dayanan sözleşme ilişkisinden.

Bu sözleşme ilişkilerini kafamızda canlandırmaya kalktığımızda, bu ilişkileri yaratmış ya da uygun görüp onaylamış olan eski insanlığa karşı, şimdiye kadar değinilenlerin ardından bekleneceği üzere epeyce bir şüphe ve direnç uyanıyor içimizde. Tam da burada vaatte *bulunmaktadır*; tam da burada vaatte bulunana bir bellek *oluşturmak* söz konusudur; tam da burası -diye kuşkulanılabılır haklı olarak- katı, gaddar, can yakan şeylerin bolca bulunduğu yer olsa gerektir. Borçlu, geri ödeyeceğine dair verdiği sözün güven uyandırmasını sağlamak, verdiği sözün ciddiyetine ve kutsallığına ilişkin güvence vermek, kendi vicdanına da geri ödemeyi bir ödev, bir yükümlülük olarak belletmek için, sözleşmenin yaptırım gücü yoluyla, borcunu ödememe durumu için, “sahibi olduğu”, hala tahakkümü altında bulunan başka bir şeyi, örneğin bedenini, ya da karısını ya da özgürlüğünü, hatta yaşamını (veya belirli dinsel koşulların geçerli olduğu durumlarda, kendi ebedi mutluluğunu, ruh selametini, hatta mezardaki huzurunu bile: örneğin Mısır’da, borçlunun cesedi mezarda bile alacaklı önünde huzura kavuşamaz - kaldı ki bu mezar huzuru meselesi, özellikle Mısırlılar için epeyce önemliydi) alacaklıya rehin olarak gösterir. Ama alacaklı her şeyden önce borçlunun bedeni üzerinde her tür rezilliği ve işkenceyi uygulayabilirdi, örneğin borcun tutarına uygun görülen kadar bir parçayı borçlunun bedeninden kesip alabilirdi: - ve bu bakış açısından hareketle çok geçmeden her yerde, organ ve uzuvlara, kimi zaman tüyler ürpertecek denli kılı kırk yarararak, *yasal* olan değerler biçilmeye başlandı. Bununla karşılaştırıldığında, Roma'nın Oniki Levha kanunlarının, alacaklının böyle bir durumda ne kadar az ya da çok kestiğinin önemi olmadığını karara bağlamış olmasını, ben bir ilerleme, daha özgür, daha geniş hesaplı, daha Romalı bir hukuk anlayışının delili olarak alıyorum; “*si plus minusve secuerunt, ne fraude esto*” (ister çok, ister az kessinler suç sayılmaz). Bu denkleştirme biçiminin mantığını kavramaya çalışalım gelin: yeterince tuhaf bir mantık bu. Eşdeğerlilik, zararı doğrudan karşılayacak bir yarar yerine (yani para, toprak, mal-mülk yoluyla tazmin edilmek yerine), alacaklıya geri ödeme ve telafi olarak sunulan bir tür *tatmin duygusu* ile sağlanır, - gücünü bir güçsüz üzerinde sakınmadan gösterebilmenin verdiği tatmin duygusu, hazzı, “*de faire le mal pour le plaisir de la faire,*” (Kötülük yapmanın vereceği zevk için kötülük yapmak) zor kullanmanın zevki ile: bu zevk, alacaklı toplumun ne denli alt, ne denli aşağı bir tabakasından gelirse, o kadar değer kazanır ve daha da leziz bir lokma, hatta daha üst sınıftan olmanın bir ön tadı gibi gelir ona. Alacaklı, borçluya verilen “ceza” sayesinde bir *efendiler-hukukundan* pay alır: nihayet o da bir kez, bir varlığı “kendi altında” görerek aşağılama ve hırpalama hakkına sahip olmanın verdiği yüceltici duyguya ulaşmıştır - ya da en azından, ceza verme ve uygulama yetkisinin “iktidar”ın eline geçmiş olduğu durumlarda, borçlunun aşağılandığı ve hırpalandığını görmeyen verdiği duyguya. Dolayısıyla tazminat, bir zulüm güvencesinden ve hakkından oluşmaktadır.

Bu alan, yani sözleşmeler hukuku alanı, ahlaksal kavramlar dün-yasının, “suç”, “vicdan”, “ödev”, “ödevin kutsallığı” kavramlarının beşiğidir, - başlangıcı, yeryüzündeki tüm büyük

şeylerin başlangıcında olduğu gibi, iyice ve uzun bir süre kanla yıkanmıştır. Bu kavramlar dünyasının, belirli bir kan ve işkence kokusunu bir daha hiçbir zaman tamamıyla yitirmemiş olduğunu eklememeli miyiz buna? (hatta yaşlı Kant'ta bile yitirmemiştir: koşulsuz buyruk zalimlik kokar...) O tekinsiz ve belki de artık çözülemez hale gelmiş "suç ve acı" fikir örgüsü ilk olarak burada örülmüştür birbirine. Bir daha soralım: acı ne ölçüde "borç"un telafisi olabilir? *Acı çektirmenin* son kerte bir hoşnutluk sağlamış olduğu ölçüde, zarara uğrayan, zararı ve buna ek olarak zarara uğramanın sıkıntısını olağanüstü bir karşı haz ile takas etmiş olduğu ölçüde: *acı çektirme*, - gerçek bir şölen ve daha önce de söylediğim gibi, alacaklının ait olduğu sınıfa ve toplumsal konumuna ters düştüğü oranda da değeri artan bir şeydir. Tahminen söylüyorum bunları: çünkü böylesi yeraltı meselelerinin temelini görmek, nahoş olması bir yana, zordur da; ve bu noktada, araya hoyratça öç kavramım sokan, bu görüşü kolaylaştırmaktan çok kapatır ve karartır (nitekim öç de aynı soruna geri götürür: "nasıl olur da acı çektirmek bir doyum sağlar?"). Bana öyle geliyor ki, eski insanlığın şölen sevincinin ne ölçüde *zalimlik* içermiş ve hatta zalimliğin ne ölçüde onların neredeyse bütün sevinçlerinin ögesi olmuş olduğunu; diğer yandan da, onların bu zalimlik gereksinimlerinin nasıl da saf ve masumane bir biçimde ortaya çıktığını; "kayıtsız kötücüllük"ü (ya da Spinoza'nın deyişiyle, *sympathia malevolens*'i [kötü niyetli duygudaşlık]) nasıl da temel bir anlamda insanın *olağan* bir niteliği ve dolayısıyla vicdanın yürekte *Evet* dediği bir şey olarak koyutladıklarını tüm şiddetiyle zihinlerde canlandırmak uysal ev hayvanlarının (modern insanların, yani bizlerin diyesim geliyor) inceliğine, daha çok da ikiyüzlülüğüne ters düşüyor. Daha keskin bir göz, insanın bu en eski ve temel şölen sevincinin bugünkü izlerini bile algılayabiliyordur belki; "İyinin ve Kötünün Ötesinde" s. 117 vd'nda (ondan da önce "Tan Kızıllığı" s. 17. 68. 102) tüm yüksek kültür tarihi boyunca süregelen, (hatta daha önemli bir anlamda ele alındığında, onu oluşturan) zalimliğin giderek artan tinselleştirimine ve "tanrısallaştırımı"na dikkat çekmiştim. Ama şurası muhakkak ki, kraliyet düğünlerinin ve şatafatlı halk şenliklerinin idamsız, işkencesiz ya da örneğin bir engizisyonsuz, aynı şekilde bir asilzade evinin, ev halkının hainliklerini ve acımasız alaylarını çekinmeden boşaltabilecekleri bir yaratık olmaksızın düşünülemediği zamanlar pek de geride kalmış değil. (Düşes'in sarayındaki Don Kişot'u anımsayın örneğin: ağzımızda acımsı bir tatla, neredeyse bir tür işkence altındaymışçasına okuyoruz Don Kişot'u bugün, oysa ki onun yazarına ve yazarının çağdaşlarına pek acayip, pek anlaşılmaz gelirdik bu halimizle, - onlar tam bir vicdan rahatlığıyla, kitapların en neşelisi olarak okuyorlardı onu, gülmekten kırılıyorlardı okurken.) Acı çekildiğini görmek iyi gelir, acı çektirmek daha da iyi gelir - sert bir cümle bu; ama eski, kudretli, insanca-pek insanca bir temel ilke, hatta belki maymunlar bile bu cümlenin altına imzalarını atarlardı: çünkü acayip zalimlikler keşfetme konusunda iyiden iyiye insanın habercisi ve adeta insana bir "başlangıç" oldukları anlatılır. Zulümsüz şenlik olmaz: böyle öğretiyor insanın en eski, en uzun tarihi - ve cezada da *şenlikli* çok şey var! -

- Bu düşüncelerle, kötümserlerimizin ahenksiz ve gıcırtilı yaşam bıkkınlıklarının değirmenlerine kesinlikle su taşımak niyetinde olmadığımı da belirteyim; aksine, insanlığın

zalimliğinden henüz utanç duymadığı o zamanlarda yeryüzünde yaşamın, karamsarların olduğu günümüze oranla daha neşeli geçmiş olduğunu sergilemiş olmalı bu düşünceler. İnsanlığın üzerindeki gökyüzünün kararması, insanın *insandan* utanmasının artışına koşut olarak artmıştır hep. Yorgun ve karamsar bakış, yaşam bilmecesine duyulan güvensizlik, yaşam tiksintisinin buzdan Hayır'ı - insan neslinin *en kötü* çağlarının göstergeleri değildir bunlar: bunlar, bu bataklık bitkileri, ait oldukları bataklık oluştuktan sonra gün ışığına çıkarlar ancak, - "insan" hayvanına en nihayetinde tüm içgüdülerinden utanmayı öğreten o hastalıklı yumuşamadan ve ahlaksallaşmadan söz ediyorum. İnsan, "melek" (daha sert bir sözcükten kaçınmak için bu sözcüğü kullanıyorum) olma yolunda ilerlerken, sadece hayvansal sevinci ve masumiyeti insanın gözünde tiksiniyecek bir şey kılmakla kalmayıp, yaşamın kendisini de insan için tatsızlaştırmış olan o bozuk mideyi ve paslı dili edindi kendine: - öyle ki kimi zaman, kendi karşısında burnunu kapayarak durdu ve Papa III. Innocentius'la beraber rezilliklerinin listesini çıkardı ayıplayarak ("safkan olmama, ana rahminde kötü beslenme, insanın hammaddesinin kötülüğü, leş gibi kokma, tükürük, idrar, dışkı salgılama"). Acı çekmenin, varoluş *aleyhine* ileri sürülen savlar içinde, varoluşa iliştilmiş en vahim soru işareti olarak hep en başı çekmek zorunda kaldığı bugün, bir de bunun tersi bir yargıya varılmış olan zamanların, acı *vermekten* yoksun kalınmak istenmediği, onda birinci sınıf bir sihir, *yaşamaya* ayartan gerçek bir yem görüldüğü zamanların hatırlanması iyi olur. Belki de o zamanlar acı - hanım evlatlarına avuntu olsun diye söylüyorum - şimdiki kadar can yakmıyordu; ağır iç iltihaplanma vakalarında zencileri (bunları tarihöncesi insanın temsilcileri olarak alırsak) tedavi etmiş olan bir doktor böyle bir sonuca varabilir en azından; en sağlam bünyeli Avrupalıyı bile neredeyse yılgınlığa sürükleyen bu hastalıklar, zencilerde aynı etkiyi *yapmaz*. (İnsanın acıya dayanma eğrisi gerçekten de, üstkültürün ilk on bini ya da on milyonu hesaba katılır katılmaz olağandışı ve neredeyse ani bir düşüş gösteriyormuş gibi görünüyor; ben kendi adıma, tek bir isterik, okullu hanımcığın geçirdiği bir sancılı gecenin yanında, şimdiye kadar bilimsel yanıtlar almak uğruna bıçakla sorgulanmış tüm hayvanların çekmiş oldukları toplam acının bir hiç kalacağından eminim.) Kaldı ki, zalimlikten alınan o hazzın da aslında tükenmemiş olduğu olasılığına bile yer verilebilir belki: acının bugün daha fazla can yakıyor olmasına bağlı olarak, yalnızca yüceltilmesi ve inceltilmesi gerekmişti bu hazzın, imgelem ve ruh alanına aktarılmış haliyle ortaya çıkması ve en narin ve ikiyüzlü vicdanda bile kuşku uyandırmayacak denli alakasız bir sürü isimle bezenmesi gerekmişti ("trajik merhamet" böyle bir isim örneğin; bir diğeri "*les nostalgies de la croix*" [çarmıh özlemleri]). Acı çekmeye karşı asıl isyan ettiren, acı çekmenin kendisi değil, acı çekmenin anlamsızlığıdır: ama, ne acı çekmeyi gizemli bir selamet düzeneği olarak kurgulamış olan Hıristiyan için, ne de her acıyı yalnızca seyirciler ya da acı verenler bağlamında kavrayabilen eskinin o naif insanı için, böyle *anlamsız* bir acı çekme söz konusu değildi. Saklı, keşfedilmemiş ve tanıksız acıyı dünya yüzünden silebilmek ve açıkça olumsuzlayabilmek için, tanrılar ve çeşitli yüksekliklerde ve alçaklıklarda ara yaratıklar, kısacası, gizlide de gezinen, karanlıkta da gören ve içinde ıstırap olan ilginç bir oyunu kolay kolay kaçırmayan bir şey icat etmek zorunda kalınmıştı o zamanlar. Çünkü yaşam, o her zaman sahip olmuş olduğu hünerini, kendini haklılaştırma, kendi "şerrini" haklılaştırma hünerini bu icatlar yardımıyla göstermekteydi o zamanlar; bugün belki de başka yardımcı icatlara gereksinimi var bunun için (örneğin, bilmece olarak yaşam, bilgi sorunu olarak yaşam). "Baktığında, bir Tanrı'ya yüce

duygular ilham eden her şer mubahtır”: böyle çınılıyordu tarihöncesinin duygu mantığı - yalnızca tarihöncesinin mantığı mıydı bu gerçekten? *Dehşetli* sahne oyunlarının tutkunları olarak kurgulanan Tanrılar - ah! bizim Avrupalıca insanlaştırmamızın bile nasıl da içlerine kadar uzanmıştır bu en eski imge! Buna ilişkin olarak Calvin ve Luther’e başvurulabilir örneğin. Kesin olan şu ki, *Yunanlılar* da zulmün hazzından daha cazip bir çeşni sunamıyordu tanrılarının mutluluğuna. Homeros, insanların yazgılarını tanrılarına ne gözle seyrettirmişti sanıyorsunuz? Troia Savaşı’nın ve benzeri trajik dehşetlerin en son anlamı neydi aslında? Bu konuda şüphe duymak imkânsız: tanrılar için birer *şenlik gösterisi* olarak düşünülmüştü onlar: ve onlarla ozan “tanrısal” olana diğer insanlardan ne kadar çok benzerse, ozanlar için de o kadar şenlik gösterisi olurlar.. Sonraları Yunanistan’ın ahlak felsefecileri de bundan daha farklı canlandırmadılar zihinlerinde, erdemli insanın ahlakla sürüp giden cebelleşmesini, onun yiğitliğini, kendine eziyet edişini yukarıdan seyreden Tanrı’nın gözlerini: “görevlerin Herakles’i” bir sahne üzerindeydi, farkındaydı da bunun; tanıksız erdem bu oyuncu-halk için düşünülməsi tümüyle olanaksız bir şeydi. İlk Avrupa için yapılmış olan o cesur, o uğursuz filozof icadı, “özgür istenç”in, iyide ve kötüde insanın mutlak kendiliğindenliğinin icadı, özellikle de tanrıların insana, insani erdeme olan ilgilerinin *asla tükenemez olduğu düşüncesine* hak kazanmak için yapılmamış mıydı? Gerçekten yeni, gerçekten duyulmadık heyecanlar, entrikalar, felaketler hiç eksik olmamalıydı bu yeryüzü sahnesinden: bütünüyle belirlenimci biçimde tasarlanmış bir dünya, tanrılar için tahmin edilebilir ve dolayısıyla kısa bir süre sonra da sıkıcı olurdu, - bu tanrı dostlarının, filozofların, öylesi belirlenimci bir dünyayı tanrılarına uygun görmemeleri için yeterli bir nedendi bu da! Özünde kamusal ve abartılı olan, oyunsuz ve şenliksiz bir mutluluk düşünemeyen antik insanlık, “seyirciyi” gözeten böylesi inceliklerle doludur işte. - Ve, daha önce de belirtildiği gibi, büyük *cezada* da şenlikli çok şey vardır!..

8

İncelememize geri dönersek, suçluluk ve kişisel yükümlülük duygusu, görmüştük ki, var olan en eski ve en asli kişilerarası ilişkiden, alıcı-satıcı, alacaklı-borçlu ilişkisinden kaynaklanmıştı: ilk kez burada kişi kişinin karşısına çıktı, ilk kez burada kişi kişiyle *boy ölçüştü*. Bu ilişkiden herhangi bir iz taşımayacak denli aşağı düzeyde bir uygarlık keşfedilmedi henüz. Bedel belirlemek, değer ölçmek, eşdeğerler bulmak, takas etmek - bunlar, düşünmeye ilk başladığında insanı o derece meşgul etti ki, düşünmenin *kendisi* oldular bir anlamda: sağgörünün en eski türü burada yetiştirildi; insanın övüncü olan diğer hayvanlardan üstün olma duygusunun da ilk burada baş gösterdiği düşünülebilir. Bizim “Mensch” (insan) (manas) sözcüğümüz belki hala tam da *bu* özgüvenden bir şeyler dile gelmektedir: insan kendini, değer ölçen, değer biçen ve ölçen bir varlık, “değerlendiren hayvanın kendisi” olarak tanımladı. Alış ve satış, tüm psikolojik eklentileriyle birlikte, herhangi bir toplumsal örgütlenme biçiminin ve loncaların başlangıcından daha eskiye dayanır: kişisel hukukun en kabataslak biçiminden filizlenen takas, sözleşme, suç, hak, yükümlülük ve tazminata ilişkin bilinç önce en ilkel ve baştaki topluluk dizgelerine (ve bunların ben zer dizgelerle ilişkilerine) *aktarmıştır* kendini daha ziyade, ve aynı zamanda gücü güçle karşılaştırma, ölçme ve hesaplama alışkanlığını da.

Göz, bu bakış açısına ayarlanmıştı artık bir kez: ve eski insanlığın, zor harekete geçirilen, ama harekete geçirildikten sonra da aynı yönde amansızca ilerleyen düşünüş tarzına özgü o hoyrat çıkarımsal tutarlılıkla, büyük bir genellemeye, “her nesnenin bir bedeli vardır; *her şey* geri ödenebilir” - *adaletin* en eski ve naif ahlak yasasına; yeryüzündeki her tür “iyi yürekliliğin”, “hakkaniyetin”, “iyi niyetin”, “nesnelliğin” başlangıcına varıldı çok geçmeden. Adalet bu ilk aşamada, birbirlerine aşağı yukarı eş güçte olanların birbirleriyle uzlaşmak, bir tazminat yoluyla yeniden “anlaşmak” için gösterdikleri iyi niyettir - daha az güçlü olanları ise kendi aralarında bir uzlaşmaya *zorlamaktır*. -

9

Hep tarihöncesini ölçüt alırsak (kaldı ki o tarihöncesi, tüm zamanlarda vardır ya da yeniden var olması olanaklıdır): toplulukla üyeleri arasındaki temel ilişkinin de, alacaklı ile borçluları arasındaki o önemli temel ilişkinin aynısı olduğunu görürüz. Kişi bir topluluk içinde yaşıyor, topluluğun sunduğu yararlardan faydalanıyordur (ah ne yararlar! bugün hafife aldığımız oluyor kimi zaman bunları), huzur ve güven içinde, korunmalı ve emniyette, topluluğun dışındaki insanın, “huzursuz olanın” maruz kaldığı zarar ziyandan ve düşmanlıklardan uzakta yaşıyordur - bir Alman, “Elend”, êlend⁽⁴⁾ sözcüğünün ilk zamanlarda neyi dile getirmiş olduğunu bilir - tam da bu zarar ziyan ve düşmanlıklara ilişkin olarak topluluğa söz vermiş ve ona karşı yükümlülük altına girmiştir. *Diğer durumda* ne olacaktır? Topluluk, bu dolandırılmış alacaklı, elinden geldiğince karşılayacaktır zararını, bundan emin olabilirsiniz. Burada en az söz konusu olan, zarar verenin doğrudan doğruya yol açmış olduğu zarardır: vermiş olduğu zarar bir yana, suçlu her şeyden önce bir “bozan”dır, o güne dek kendisinin de pay almış olduğu topluluk yaşamının sunduğu yararlar ve kolaylıklara ilişkin sözleşmeyi ve verdiği sözü *bütün aleyhine* bozandır. Suçlu, ona bahşedilmiş yarar ve kazançları geri ödemediği gibi, alacaklısına da saldıran bir borçludur: bu yüzden de o andan itibaren, haklı olarak, tüm bu yarar ve kolaylıklardan yalnızca yoksun bırakılmakla kalmaz, - daha ziyade *bunların ne kadar önemli olduğu da* anımsatılır ona. Zarara uğramış alacaklının, yani topluluğun öfkesi, onu şimdiye dek korunmuş olduğu o vahşi ve yarasız konuma yeniden geri gönderir: onu dışlar, - varsın her tür düşmanlığa maruz kalsın artık. Uygarlığın bu aşamasında “ceza”, nefret edilen, savunmasız bırakılmış, alt edilmiş, her tür haktan ve korunmadan olduğu gibi her tür bağışlamadan da yoksun kalmış düşmana karşı alınan olağan tavrın bir sureti, bir *taklidi*dir; tüm amansızlığı ve zalimliğiyle *vae victis*’in (yazıklar olsun kaybedenlere!) savaş kanunu ve zafer şöleni yani: - bundan da anlaşılıyor ki, savaşın kendisi (savaşçı kurban-kültü de dahil olmak üzere), tarihteki tüm ceza *biçimlerine* kaynaklık etmiştir.

10

Bir topluluk, gücü arttıkça, tek tek kişilerin başına gelenleri artık fazla önemsemez olur; çünkü artık bütünün varlığı açısından eskisi kadar tehlikeli ve yıkıcı görmez onları: kabahati işleyen

“huzurundan edilip” dışlanmaz artık, genel öfkesiden olduğu ölçüde dizginsiz salıveremez kendini onun üzerine - kabahatli olan daha ziyade, bu öfkeye, özellikle de doğrudan zarar görmüş olanın öfkesine karşı, bütün tarafından özenle savunulur ve koruma altına alınır bundan böyle. İşlenmiş kabahat dolayısıyla doğrudan zarar görenin öfkesi ile uzlaşmaya varma; olayı yerelleştirme ve daha geniş, hatta belki de genel bir katılımın ve huzursuzluğun önünü alma uğraşı; eşdeğerlikler bulma ve anlaşmazlığı sona erdirme çabası (*compositio* [anlaşma]); özellikle de, gitgide daha belirginleşen, her suçu herhangi bir anlamda *karşılığı ödenebilir* olarak görme, yani suçlu ile suçlunun edimini birbirinden hiç değilse belirli bir ölçüde ayırma istenci - bunlar, ceza hukukunun ilerdeki gelişimine hep daha belirgin biçimde damgasını vurmuş özelliklerdir. Bir topluluğun iktidarı ve özbilinci arttıkça, ceza kanununun öngördüğü cezalar da hafifler hep; her güçten düşüş, her ciddi şekilde tehlike altında oluş, ceza kanununun daha katı biçimlerini yeniden gün ışığına çıkarır. “Alacaklı”, hep varsıllaştığı ölçüde insancillaşmıştır; zarar görmeden katlanabileceği kısıtlamaların miktarı varsıllığının *ölçüsüdür* en nihayetinde. Bir toplumun kendisine bahşedebileceği en asil lüksü - ona zarar verenleri *cezasız* bırakma lüksünü olanaklı kılacak bir toplumsal *iktidar bilinci* hiç de düşünülmemeyecek bir şey değildir. “Bana ne benim bu asalaklarımdan,” diyebilir toplum böylece, “varsın yaşasınlar, serpilip gelişsinler: ben bunu kaldırabilecek güçteyim nasıl olsa!”... “Her şey geri ödenebilir, her şey geri ödenmelidir” ile başlamış olan adalet, geri ödeyemeyecek olanların sıvışmasına göz yummakla ve - yeryüzündeki her iyi şey gibi kendi *kendini ortadan kaldırmakla son bulur*. Adaletin bu kendini ortadan kaldırması: kendini nasıl da güzel bir adla adlandırdığı bilinir - *bağışlama*; besbellidir ki bu, en güçlü olanın ayrıcalığı, daha doğrusu onun hukuk ötesi alanı olarak kalır.

11

- Burada, adaletin kaynağını bambaşka bir zeminde - hınc zemininde aramak için, son zamanlarda yapılmış girişimleri reddeden bir söz. Önce psikologların kulağına fısıldayayım, olur da hıncı bir kez de kendileri yakından incelemeye heves ederler: bu bitki en güzel çiçeklerini anarşistler ve antisemitistler arasında veriyor şimdi; hem de kokusu başka olsa da, hep nasıl çiçek vermişse öyle, saklıda, menekşe misali. Ve nasıl ki benzer şeyler zorunlu olarak benzer şeyler doğurur, adalet temelde yalnızca gücenmişlik duygusunun ileriki bir aşamasıymış gibi *öcü, adalet* adı altında kutsama ve tüm *tepkisel* duygulanımlara öç üzerinden sonradan saygınlık kazandırma girişimlerinin - daha önce de sıkça görülmüştür bu girişimler; bakınız birinci inceleme, 14. bölüm - gene böyle çevrelerden çıkmış olması şaşırtıcı değildir. Kaldı ki, bu sonuncuya benim bile fazla itirazım yok: hatta bu girişimler tüm biyolojik sorunsal açısından (o duygulanımların bu açıdan değeri şimdiye değin önemsenmemiştir) bir *yararlıkmış* gibi geliyor bana. Benim dikkati çektiğim tek nokta, bilimsel hakkaniyetin (nefret, haset, fesat, kuruntu, garez, öç lehine olan) bu yeni nüansının, hınc tininin kendisinden boy verdiğiidir. Nitekim bu “bilimsel hakkaniyet”, bana göre tepkisel duygulanımlardan çok daha yüksek bir biyolojik değere sahip olan ve dolayısıyla da *bilimsel* olarak değerlendirilmeyi ve saygınlık kazanmayı gerçekten hak eden başka bir duygulanımlar kümesi söz konusu olur olmaz, anında durur ve amansız bir düşmanlık ve yanlılık sergilemeye başlar: hükmetme hırsı,

sahip olma hırsı ve benzerleri gibi, yani aslında *etkin* olan duygulanımlar söz konusu olduğunda. (E. Dühring, “Yaşamın Değeri”; “Felsefe Dersi”; aslında hepsi.) Bu eğilime karşı genel olarak söyleyeceklerim bu kadar: Dühring'in adaletin anayurdunu tepkisel duygular alanında aramak gerektiğini belirten bir tümcesine gelince, bu tümcenin karşısına, hakikat aşkı uğruna, onun doğrudan bir ters çevrimi olan şu diğer tümceyi koymak gerekir: adalet tininin en son fethettiği alan, tepkisel duygular alanıdır! Adil insanın, kendisine zarar verene karşı bile adil olmayı sürdürdüğü oluyorsa gerçekten (ve yalnızca soğuk, ölçülü, yabancı, kayıtsız kalmak da değil: adil-olmak *olumlu* bir davranıştır her zaman), adil ve *yargılayıcı* gözün o gelişmiş, açık seçik, yumuşak bakışlı olduğu kadar derin görüşlü de olan nesnelliği, kişisel saldırıların, alaya alınmaların, iftiraların tahriki altında bile bulanıklaşmıyorsa eğer, bu o zaman, yeryüzündeki bir yetkinleşmişlik ve en üst düzeyde bir ustalık örneğidir - hatta aklı olanın beklememesi, en azından pek kolay *inanmaması* gereken bir şeydir. Genel olarak doğru olansa, küçücük dozda bir saldırının, fesatlığın, dokundurmanın, en haksever kişinin bile gözünü kan bürümesi ve hakkaniyeti *göz ardı* etmesi için yeterli olduğudur. Etkin, saldırgan, yayılmacı insan, tepkisel insandan yüz kere daha yakındır adalete gene de; çünkü onun, tepkisel insanın yaptığı, yapmak zorunda olduğu gibi, nesnesini yanlış ve yanlış bir biçimde değerlendirmeye hiç ihtiyacı yoktur. Gerçekten de saldırgan insan, daha güçlü, daha gözü pek, daha asil olarak hep *daha özgür* bir göze, *daha temiz* bir vicdana da sahip olagelmiştir bu yüzden: buna karşın “vicdan azabı”nın icadı kimin vicdanına yazılı, tahmin edilebilir artık, - hınçlı insanın! Son olarak tarihe de şöyle bir göz atalım: hukukun tüm idaresi, yeryüzünde hukuka duyulan gerçek gereksinim hangi cepheyi yer yurt edinmiştir kendine şimdiye dek? Tepkisel insanın cephesini mi dersiniz? Kesinlikle değil: etkin, güçlü, kendiliğinden ve saldırgan olanın cephesini daha çok. Tarihsel açıdan bakıldığında, yeryüzünde hukuk - sözü edilen kışkırtıcıyı usandırmak için söylenmeli bu (kaldı ki o da bir keresinde kendisi hakkında şu itirafta bulunmuştur: “öç öğretisi, bir adalet ana izleği olarak çalışmalarımın ve uğraşlarımın tümünde gösteriyor kendini”) - tam da tepkisel duygulara *karşı* bir savaşımlı, kuvvetlerinin bir kısmını tepkisel tutkunun taşkınlıklarını dizginlemek ve bir uzlaşım zorlamak için kullanmış olan etkin ve saldırgan güçlerin bu duygulara karşı sürdürdüğü savaşı temsil eder. Adaletin uygulandığı, yaşatıldığı her yerde, daha büyük bir gücün, kendi altındaki zayıflar arasında (ister insan toplulukları ister tek tek kişiler olsun) hüküm süren anlamsız hınç kudurganlığına bir son vermek için, hınca yol açan nesneyi öcün elinden çekip alarak, barışın ve düzenin düşmanlarına karşı öç yerine kendi savaşımını koyarak, denkleştirme yolları bularak, önererek, kimi zaman da dayatarak, zararların karşılığı olarak saptadığı belirli eşdeğerleri kural düzeyine çıkarıp hıncı bundan böyle bu kurallara havale ederek yollar aradığı görülür. En yüksek kudretin, garez ve kin duygularının baskın gücü karşısında yapmış ve kabul ettirmiş olduğu en önemli şey ise - yeterli gücü olduğunda hep yapar bunu - *yasa* koymuş, kendi gözünde neyin izin verilebilir ve haklı, neyin yasak ve haksız olduğuna dair buyurucu bir açıklama yapmış olmasıdır: yasayı koyduktan sonra, tek tek kişilerin ya da grupların sataşmacı ve keyfi eylemlerini yasayı ihlal, en yüksek kudrete başkaldırı olarak yorumlamakla emri altındakilerin duygularını, bu ihlallerin doğrudan yol açmış olduğu hasardan farklı bir yöne çeker ve böylelikle uzun vadede, sırf zarara uğrayanın bakış açısını gören ve geçerli kılan öç duygusunun istediğinin tam tersini elde etmiş olur - : bundan böyle eylemin, gitgide daha *kişisellikten uzak* bir değerlendirmesi belletilir göze; hatta zarara

uğrayanın kendi gözüne bile (gerçi, daha önce de belirtildiği gibi, en sonda olacak bir şeydir bu). - Dolayısıyla, ancak yasanın koyulduğu andan itibaren vardır “haklılık” ve “haksızlık” (Dühring’in istediği gibi, ihlal ediminden itibaren *değil*) .*Kendi başına* bir haklılık ve haksızlıktan söz etmek tümüyle anlamsızdır, yaşam *özünde*, yani temel işlevlerinde yaralayıcı, hırpalayıcı, sömürücü, yok edici olduğu ve bu özyapıdan ayrı düşünülemediği kadarıyla, yaralama, hırpalama, sömürme, yok etme de kendi başına “haksız” bir şey olamaz elbet. Kaldı ki daha da düşündürücü bir şeyi itiraf etmeliyiz kendimize: en üst düzeyde biyolojik bir bakış açısından bakıldığında, güce güdümlü yaşam istencinin kısmi kısıtlamaları ve bu istencin hizmetinde, onu amacına götüren bir araç olarak, yani daha büyük güç birimleri yaratmak için bir araç olarak hukuksal durumların ancak *istisnai durumlar* olarak var olma hakları olduğunu. İktidar dizgeleri arasındaki savaşımında kullanılacak bir araç olarak değil de, başlı başına savaşıma *karşı* kullanılacak bir araç olarak düşünülmüş egemen ve genel bir hukuk düzeni tasarımı, örneğin Dühring’in, her istencin başka bir istenci kendine eşit görmesi gerektiğini söyleyen komünist şablonu; yaşama düşman bir ilke, insanın yıkıcısı ve parçalayıcısı, onun geleceğine yapılmış bir suikast, bir bitkinlik belirtisi, hiçliğe götüren gizli bir yol olurdu. -

12

Cezanın kökeni ve amacı üzerine bir söz daha - birbirlerinden ayrılan ya da ayrı tutulması gereken iki sorun: ne yazık ki ikisi birmiş gibi görülüyor çoğunlukla. Bugüne kadarki ahlak soykütükçüleri nasıl yaklaşıyorlar bu konuya? Her zaman olduğu gibi safça -: arayıp tarayıp bir “amaç” buluyorlar cezada, sözgelimi oç ya da caydırma, sonra saf saf bu amacı, cezanın *causa fiendi*’si (asıl neden) olarak başlangıca oturtuyorlar ve - mesele halloluyor. Oysa “hukukun amacı”, hukukun oluşum tarihi açısından kullanılacak en son şeydir: her türden tarih için, şu bin bir güçlkle erişilmiş olan, ama artık gerçekten de erişilmiş *olması gereken* önermeden daha önemli bir başka önerme yoktur: - bir şeyin oluşum nedeni ile o şeyin son yararlılığı, fiili kullanımı ve bir amaçlar dizgesi içindeki konumu birbirlerinden *toto coelo* (bütünüyle) ayrı şeylerdir; mevcut olan, bir şekilde meydana gelmiş olan bir şey, kendinden üstün bir güç tarafından yeni amaçlar doğrultusunda sürekli olarak yeniden yorumlanır, yeniden ele geçirilir, yeni bir yarar doğrultusunda yeniden yapılandırılır ve yönlendirilir; canlılar dünyasında olagelen her şey bir *boyun eğdirme*, bir *efendi olmadır*; öte yandan tüm boyun eğdirmeler ve efendi olmalar da o zamana kadarki “anlam”ı ve “amaç”ı zorunlu olarak bulanıklaştıracak ya da bütünüyle silecek birer yeniden yorumlama, yeniden düzenlemedir. Herhangi bir fizyolojik organın (ya da hukuksal bir kurumun, toplumsal bir geleneğin, siyasal bir göreneğin, sanatta bir biçimin veya dinsel bir tapınma şeklinin) *yararlılığı* ne denli iyi kavranmış olursa olsun, bu onun oluşumuna ilişkin herhangi bir şeyin kavranıldığı anlamına gelmez: eskilere ne kadar rahatsızlık verici ve nahoş gelirse gelsin, - öteden beri bir nesnenin, bir biçimin, bir kurumun yararlılığı ve varlığı kanıtlanabilen amacının, onun oluşum nedenini de içerdiği sanıldı, zira göz görmek için, el tutmak için yapılmıştı. Nitekim cezanın da cezalandırmak için bulunmuş olduğu düşünüldü. Oysa tüm amaçlar, tüm yararlılıklar bir iktidar istencinin, daha az güçlü bir şeyi egemenliği altına almış olduğu ve ona, kendinden hareketle, bir işlev anlamı yüklemiş olduğunun *göstergeleridir* yalnızca; ve bir “şey”in, bir

organın, bir göreneğin tüm tarihi de, sürekli yenilenen, nedenleri arasında bile bir bağıntı bulunmayabilen, daha ziyade sırf rastlantısal bir biçimde birbirlerini takip eden ve birbirlerinin yerini alan yorumlardan ve düzenlemelerden oluşan böylesi süregelen bir göstergeler zincirinden oluşabilir. Buna göre bir şeyin, bir göreneğin, bir organın “evrimi” hiç de onun bir ereğe doğru ilerlemesi değildir, hele, en mantıklı ve kısa yoldan, en zahmetsizce ve en az güç sarf edilerek elde edilmiş bir ilerleme hiç değildir, - tersine, o şey üzerinde cereyan eden, az ya da çok derine işleyen, birbirlerinden az ya da çok bağımsız olan boyun eğdirme süreçlerinin birbiri ardına sıralanışı, buna ek olarak da, bu süreçlere karşı her defasında gösterilen dirençler, savunma ve tepki maksadıyla denenmiş biçim dönüştürmeler ve başarıya ulaşmış karşı eylemlerin sonuçlarıdır. Biçim akışkandır, “anlam” ise daha da akışkan... Kaldı ki her bir organizmanın kendi içinde de farklı değildir bu: bütünün her esaslı gelişimi ile birlikte tek tek organların “anlam”ları da kaymalara uğrar - organların kısmen yok olmaları, sayıca azalmaları (ara organların ortadan kalkması sonucunda örneğin) kimi durumlarda bir kuvvet artışının ve yetkinliğin göstergesi olabilir. Diyeceğim şu ki: gerçek ilerlemenin koşullarına, kısmi bir *yararsızlaşma*, körelme ve yozlaşma, anlamın ve işlevselliğin yitimi, kısacası ölüm de dahildir: o gelişme ki hep *daha büyük güce* yönelen bir istenç ve yol şeklinde belirir ve her zaman sayısız daha küçük güce mal olur. Kaldı ki bir “ilerleme”nin büyüklüğü, uğruna feda edilmesi gerekmiş şeylerle *ölçülür*; insanlığın bir yığın olarak *daha kuvvetli* tek bir insan türünün gelişimine feda edilmesi - bu bir ilerleme *olurdu*... - Tarih yöntembiliminin bu temel bakış açısını, her olagelende cereyan eden bir iktidar istenci kuramını kabullenmektense, olayların mutlak rastlantısallığına, evet mekanik anlamsızlığına katlanmayı yeğleyen çağın beğenisine ve günümüzün başat içgüdüsüne temelde zıt düştüğü için özellikle daha çok vurguluyorum. Hükmeden, hükmetmek isteyen her şeye karşı gösterilen demokratik aşırı duyarlılık, bu modern *misarşizm* (yönetim nefreti) (kötü bir şey için türetilmiş kötü bir sözcük) giderek kendini o denli tinselleştirdi, o denli tinsellik kılığına büründü ki, bugün en kesin, görünüşte en nesnel bilimlerin bile adım adım içine işliyor, işlemeye *hak kazanıyor*; hatta bana öyle geliyor ki, tüm yaşam fizyolojisi ve öğretisini de, bu öğretinin temel bir kavramını, asıl *etkinlik* kavramını bir hokkabaz gibi yok ederek elbette bu öğretinin zararına olacak şekilde hâkimiyeti altına aldı artık. Bu temel kavrama karşı, sözü edilen o aşırı duyarlılığın baskısıyla “uyum” (adaptasyon) ön plana çıkarılıyor; ikinci sınıf bir etkinlik yani, basit bir tepkisellikten öte olmayan bir şey; dahası yaşamın kendisi de, dış etkenlere gösterilen, giderek daha amaca uygun hale gelen bir iç uyum olarak tanımlanıyor (Herbert Spencer). Ama böylelikle yaşamın özü, onun *iktidar istenci* yanlış değerlendirilmiş oluyor; kendiliğinden, saldıran, sataşan, yeniden yorumlayan, yeniden yön veren ve biçimlendiren kuvvetlerin sahip oldukları temel öncelik göz ardı edilmiş oluyor - “uyum” bu kuvvetlerin etkimesinden sonra söz konusu olabilir ancak; yaşam istencinin etkin ve biçimlendirici olarak belirlediği organizmanın üst düzey görevlilerinin hükmedici rolleri de yadsınır böylece. Huxley, Spencer’da neyi kınamıştı hatırlarsınız, - onun “yönetmelik”ni: oysa mesele “yönetmek”ten *daha fazlası*...

- Konuya, yani *cezaya* geri dönersek, onda iki şeyi ayırt etmemiz gerekiyor: bir yanda, cezada görece *sürekli olan* öge, görenek, edim, “dram”, belirli bir kesinlik içinde birbirlerini takip eden bir dizi işlem; öte yanda ondaki “*akışkan*” öge, anlam, amaç, işlemlerin uygulanışına bağlı olan beklenti. Bu noktada hiç duraksamasız, *peranalogiam (analojik olarak)*, biraz önce geliştirilen tarih yöntembiliminin temel bakış açısına uygun olarak, işlemin kendisinin, ceza amacıyla kullanımından daha eski ve daha evvel bir şey olduğunu, bu sonuncusunun (öteden beri var olan ama farklı bir anlamda kullanılagelmiş olan) işleme *yüklenmiş* olduğunu, işlemin bir yorumlanması olduğunu, kısacası durumun, tıpkı eskiden, elin tutma amacı için icat edildiğinin düşünülmesi gibi işlemin de ceza amacı ile *icat edilmiş olduğunu* düşünen safdil ahlak ve hukuk soykütükçülerinin zannettikleri gibi *olmadığını* varsayıyoruz. Cezanın diğer ögesine, akışkan ögesine, “anlamı”na gelince, “ceza” kavramı, kültürün çok ileri bir aşamasında (örneğin bugünün Avrupa’sında), artık bir anlamı değil, tüm bir “anamlar” bileşimini temsil eder: cezanın şimdiye kadarki tarihi, onun her türden amaca alet edilmesinin tarihi, ayrıştırması ve çözümlenmesi zor, ayrıca vurgulamak gerekir ki, asla *tanımlanamaz* bir tür bütünlükte kristalleşir en sonunda. (*Neden* cezalandırıldığını kesin olarak söyleyebilmek bugün olanaksızdır: bütün bir sürecin göstergesel özetini kapsayan hiçbir kavram tanımlanamaz; tanımlanabilir olan yalnızca tarihi olmayandır.) Buna karşın daha erken bir aşamada, o “anamlar” bileşimi daha hala ayrıştırılabilir ve esnek bir haldedir; bileşimin öğelerinin her ayrı durum için değerliklerini nasıl değiştirdiklerini ve kendilerini buna göre nasıl yeniden düzenlediklerini, böylece kâh o kâh şu ögenin diğerlerini geride bırakarak başat duruma geçişini, hatta kimi zaman tek bir ögenin (örneğin caydırma amacının) tüm diğer öğeleri elemiş izlenimi verdiğini algılamak hala mümkündür. Cezanın “anlamı”nın ne denli belirsiz, ne denli sonradan konulma, ne denli rastlantısal olduğuna ve aynı işlemin nasıl temelden farklı gayeler doğrultusunda kullanılabileceğine, yorumlanabileceğine, uyarlanabileceğine ilişkin olarak en azından bir fikir vermek için, üstelik oldukça da az ve rastgele bir kaynaktan derlediğim şu dizelge yararlı olacaktır. Zararsız kılma, daha fazla zarar verilmesini önleme olarak ceza. Zarar görenin zararının herhangi bir biçimde (duygusal tatmin de dahil olmak üzere) geri ödenmesi olarak ceza. Bir denge bozukluğunun, yayılımını önlemek amacıyla, yalıtımı olarak ceza. Cezayı belirleyenler ve uygulayanlar hakkında korku salmak olarak ceza. Suçlunun o zamana dek nasibini almış olduğu nimetlerin bir tür bedelini ödemesi olarak ceza (maden ocağında köle olarak kullanıldığında örneğin). Yozlaşmaya yüz tutmuş bir ögenin elenmesi olarak ceza (Çin hukukunda görüldüğü gibi, ırkın arılığını korumak veya bir sosyal modelin sürekliliğini sağlamak amacıyla, kimi zaman tüm bir kolun elenmesi olarak ceza). Şenlik olarak, yani en nihayet alt edilmiş bir düşmana zulmetme ve onu aşağılama olarak ceza. Bellek oluşturma olarak ceza, ister cezayı çeken için olsun - yani şu “ıslah” denen şey, ister ceza infazının tanıkları için olsun. Kötülük yapanı öcün taşkınlıklarından koruyan iktidar tarafından şart koşulan ücretin ödenmesi olarak ceza. Güçlü kuşaklar tarafından hala ayakta tutulduğu ve bir ayrıcalık olarak görüldüğü sürece, öcün doğal hali ile bir uzlaşma olarak ceza. Toplum açısından bir tehlike olarak ve toplum kurallarına ilişkin sözleşmeyi çiğnemiş biri, bir asi, hain ve barış bozucu olarak görülen ve savaşın sunduğu araçlar yardımıyla mücadele edilen bir barış, yasa, düzen, iktidar düşmanına karşı bir savaş ilanı ve alınan bir savaş önlemi olarak ceza. -

Eksiksiz bir liste değil bu kuşkusuz; belli ki bir sürü yararı var cezanın. Bu yüzden bir *sözde* yararı hiç çekinmeden çıkarabiliriz bu listeden; ne ki yaygın kaniya göre cezanın en esaslı yararadır o, - cezaya inanç bugün birçok nedenden ötürü sarsılsa da onda en kuvvetli dayanağını buluyor hala. Ceza, suçluda *suçluluk duygusu* uyandıracak değere sahip olmalıymış; insan, “vicdan rahatsızlığı”, “vicdan azabı” diye adlandırılan o ruhsal tepkinin asıl aracını cezada arıyor. Oysa böylelikle, gerçeklik ve psikoloji hakkında bırakın insanlığın en uzun tarihini, onun tarihöncesi hakkında, bugün için bile yanılığa düşülüyor. Gerçek vicdan azabı, özellikle de suçlular ve mahkumlar arasında son derece az rastlanan bir şeydir; cezaevleri, bu kemirgen solucan türünün iştahla serpilip büyüdüğü kuluçka yerleri *değildir*: - tüm vicdanlı gözlemciler, çoğu durumda böylesi bir yargıyı gönülsüzce ve kendi isteklerine ters düşerek verseler de, bu konuda hemfikirdir. Genel olarak düşünülürse, dayanıklılaştırır ve duyarsızlaştırır ceza; yoğunlaştırır; yabancılaştırma duygusunu keskinleştirir; direnme gücünü arttırır. Cezanın şevki kırdığı, acınası bir ayağa kapanmaya ve kendini alçaltmaya yol açtığı oluyorsa eğer, bu sonuç onun ortalamadaki etkisinden - kuru, kasvetli bir ciddiyettir bu etkinin ayırt edici özelliği - daha da az sevindiricidir kuşkusuz. Kaldı ki insanın tarih *öncesindeki* bin yıllık dönemini düşünürsek, suçluluk duygusunun gelişiminin en etkili biçimde tam da ceza yoluyla *engellenmiş* olduğu yargısına varabiliriz kolaylıkla, - en azından, cezalandıran kuvvetin hışmına uğramış kurbanlar dikkate alındığında. Yargı ve infaz işlemlerine tanık olmanın, suçluyu, kendi edimini, kendi davranış biçimini *başlı başına* kınanacak bir şey olarak duyumsamaktan ne ölçüde alıkoyduğunu küçümsemeyelim: çünkü o, aynı davranış biçiminin, adaletin hizmetinde kullanılıp onaylandığını, vicdan rahatlığıyla uygulandığını görür: yani casusluğu, aldatmacayı, rüşveti, tuzak kurmayı, hile ve kurnazlık dolu tüm polis ve davacı hünerini, ardından da, türlü ceza biçimlerinde görülen, duygusal tatmin yoluyla dahi mazur gösterilmemiş esaslı bir soygunu, boyun eğdirmeyi, sövmeyi, hapsedmeyi, işkenceyi, katletmeyi - ve bunların tümü de, onun yargıçlarının *başlı başına* değil de, yalnızca belirli bir bağlamda ve belirli bir amaç için kullanıldıklarında kınadıkları ve cezaya çarptırdıkları davranışlardır. “Vicdan rahatsızlığı”, yeryüzü bitki örtüsünün bu en tekinsiz ve en ilginç bitkisi, bu toprakta yetişmemiştir, - aslında çok uzun bir süre, yargılayanların ve cezalandıranların bilinçlerinde bile karşılardakinin bir “suçlu” olduğuna ilişkin bir şey belirmemişti. Bir zarar-veren, sorumlusu olmayan bir parça belaydı karşılardaki onlar için. Öte yandan, cezanın yine bir bela gibi üstüne çökmüş olduğu kişi ise, ansızın baş göstermiş ve hesaba katılmamış bir şey karşısında, korkunç bir doğa olayı, yukarıdan devrilip gelmiş ve karşı koyulması artık olanaksız, ezici bir kaya kütlesi karşısında duyulandan daha başka bir “iç sızısı” duymamıştı.

Bunun bilincine Spinoza, bir keresinde umulmadık şekilde (onu bu noktada yanlış anlamak için *epey gayret sarf eden* yorumlayıcılarını, örneğin Kuno Fischer’i, bezdirircesine), bir öğleüstü, kim bilir hangi anıyı deşmekteyken, şu ünlü *morsus conscientiae*’den (vicdan azabı)

geriye kendisi için ne kalmış olduğu sorusuna takıldığında vardı - Spinoza ki, iyi ve kötüyü insan yaratısı imgeler sınıfına havale etmiş ve kendi “özgür” Tanrı’sının onurunu, Tanrı’nın her şeyi *sub ratione boni* (iyi bir amaç için) oluşturduğunu ileri süren (“ama bu Tanrı’ya yazgıya bağımlı kılmak anlamına gelirdi ve gerçekten de saçmalıkların en büyüğü olurdu”) kâfirlere karşı ateşli bir öfkeyle savunmuştu. Spinoza için dünya yeniden, vicdan rahatsızlığının icadından evvelki o masumiyet haline geri dönmüştü: peki *morsus conscientiae*'ya (vicdan azabı) ne olmuştu bu arada? “*Gaudium*’un (sevinç) karşıtı” demişti en sonunda Spinoza kendi kendine, - “geçmişte kalmış, tüm beklentilerin aksine yeniden gerçekleşmemiş bir olayın imgesi eşliğinde bir hüzün.” (Ethica III, önerme XVIII, yorum I.II.) Cezanın ansızın başlarına musallat olduğu “kötülük yapmış olanlar”ın da binlerce yıl boyunca, “kabahatlerine” ilişkin olarak duyumsamış oldukları *Spinoza’nınkinden farklı değildi*: “bir şey beklenmedik şekilde ters gitti burada” diye duyumsuyorlardı; “bunu yapmamalıydım” diye *değil* - , bir hastalığa, bir talihsizliğe ya da ölüme boyun eğcesine, örneğin Rusların bugün bile yaşamla başa çıkmada biz Batılılara oranla daha üstün olmalarına yol açan o yürekli ve başkaldırmayan yazgıcılıkla boyun eğdiler cezaya. O dönemlerde suç ediminin bir eleştirisi yapıldıysa, o da zekânın, edimin kendisi üzerinde yürütmüş olduğu eleştiridir: şurası muhakkak ki, cezanın asıl *etkisini*, her şeyden önce bir zekâ keskinleşmesinde, bir bellek genişlemesinde, bundan böyle daha dikkatli, daha sakıngan, daha gizli kapaklı davranma istencinde, kişinin bir çok şey için yetersiz olduğunun idrakinde, kendi kendini daha iyi eleştirmesinde aramalıyız. Ceza yoluyla, insanda ve hayvanda genel olarak elde edilebilecek olan, korkuyu arttırmak, zekâyı keskinleştirmek ve arzulara hâkim olmaktır: böylece *ehlileştirir* ceza insanı, ama “daha iyi” yapmaz, - kaldı ki daha haklı olarak bunun tersi de ileri sürülebilir. (“Zarar akıllandırır” denir halk arasında: akıllandırıldığı ölçüde fenalaştırır da. Çokluk alıklaştırıyor neyse ki.)

16

Bu noktada artık, “vicdan rahatsızlığı”nın kaynağına ilişkin benim kendi hipotezime ilk ve geçici bir anlatım kazandırmak şart oluyor: anlatımı kolay olmayan ve uzun süre düşünülmeyi, gözetilmeyi, özümsemeyi gerektiren bir hipotez bu. Vicdan rahatsızlığını, geçirmiş olduğu değişimlerin hepsinden daha esaslı bir değişimin, kendini, toplum ve barış büyüsunün içine kesin olarak hapsolmuş bulduğunda yaşadığı o değişimin baskısı altındaki insanın kaçınılmaz olarak yakalandığı ağır bir hastalık olarak görüyorum ben. Deniz hayvanlarının kara hayvanı olmaya, aksi halde yok olup gitmek zorunda kaldıklarında başlarına gelenden farklı değildi yabana, savaşa, gezip dolaşmaya, maceraya mutlulukla uyum sağlamış bu yarı hayvanların başlarına gelen, - tüm içgüdüleri bir anda değerden düşmüş ve “askıya alınmıştı”. O ana değin suyun taşımış olduğu bu hayvanlar, bundan böyle ayakları üzerinde yürümek ve “kendi kendilerini taşımak” zorundaydılar: korkunç bir ağırlık çökmüştü üzerlerine. En basit işler için bile beceriksiz görüyorlardı kendilerini, bu yeni ve bilinmeyen dünyada, onların eski yol göstericilerine, o düzenleyici ve bilinçsizce güvenliğe ulaştıran dürtülere yer yoktu artık, - düşünmeye, sonuç çıkarmaya, hesaplamaya, nedenlerle sonuçları eşleştirmeye indirgenmişti bu talihsizler, “bilinç”lerine indirgenmişlerdi, o en zavallı ve en

çok yanılan organlarına! Zannetmiyorum ki yeryüzünde böylesi bir keder duygusu, kurşun gibi ağır böylesi bir hoşnutsuzluk daha olmuş olsun, - o eski içgüdüler bir kez olsun taleplerini duyurmaktan vazgeçmediler gene de! Ne ki bu içgüdüleri tatmin etmek zor ve nadiren olanaklıydı: genel olarak yeni ve adeta yeraltında tatmin yolları aramak zorundaydılar kendilerine. Dışa boşalmayan tüm içgüdüler *içe yönelirler* - benim, insanın *içselleşmesi* diye adlandırdığım şey budur: insanda, sonradan onun “ruhu” diye adlandırılmış olan şey ancak böylelikle gelişmeye başlar. Başlangıçta iki zar tabakası arasına gerilecek kadar ince olan iç dünya, insanın dışa boşalımı *dizginlendiği* ölçüde genişlemiş ve kabarmış, o ölçüde derinlik, genişlik ve yükseklik kazanmıştır. Devlet örgütünün, eski özgürlük içgüdülerinden korunmak için dikmiş olduğu o korkunç kaleler, - cezalar özellikle böylesi kalelerdir - yabancı, özgürce dolaşan insanın tüm içgüdülerinin geriye, *insanın kendisine karşı* yönelmesine yol açmıştır. Düşmanlık, zulüm, takipten, baskından, değişimden, yıkıp dökmekten alınan haz - bunların tümünün, böylesi içgüdülere sahip olan insana karşı cephe alması: *budur* “vicdan rahatsızlığı”nın kaynağı. Geleneğin boğucu darlığına ve tekdüzeliğine tıklıp kalmış, dış düşmanların ve dirençlerin yokluğunda sabırsızca kendini paralayan, kendi peşine düşen, kendini kemiren, kurcalayan, hırpalayan insan, kendini kafesinin parmaklıklarına vura vura yaralayan, bu “ehlileştirmek” istenilen hayvan, bu yoksun olan ve çöle duyduğu sıla özleminin yiyip bitirdiği, kendi kendinden bir serüven, bir işkence yeri, güvenliksiz ve tehlikeli bir yabancılık yaratmak zorunda kalmış olan insan - bu deli, bu özlem çeken ve umutsuz tutsak “vicdan rahatsızlığının mucidi oldu. Ama bununla, insanlığın bugün bile atlatamamış olduğu, en vahim ve en dehşetli hastalığın yolu açıldı; insanın *insandan, kendinden* acı çekmesi: hayvan olarak yaşadığı geçmişinden zorla koparılmasının, yeni durumlar ve varoluş koşulları içine düşmesi ve adeta yuvarlanmasının, o ana kadar kuvvetinin, hazzının, korkunçluğunun temellerini oluşturmuş olan içgüdülere karşı açılmış savaşın sonucu olarak. Öte yandan bu kendine karşı dönmüş, kendine karşı cephe almış hayvan ruhu olgusunun beraberinde yeryüzüne ne denli yeni, derinlikli, duyulmadık, muammalı, çelişkili ve *gelecek vaat eden* bir şey getirmiş ve böylece yeryüzünün görünüşünü önemli ölçüde değiştirmiş olduğunu da hemen ekleyelim. Böylece başlayan ve sonu da henüz görünmeyen bu oyunun layıkıyla takdir edilebilmesi için tanrısal seyirciler gerekmişti gerçekten de - herhangi gülünç bir gezegende, anlamsızca ve dikkat çekmeksizin oynanmasına göz yumulamayacak denli ince, harikulade ve paradoksal bir oyun! O zamandan beri, Herakleitos’un “koca bebeği”nin, adı ister Zeus ister rastlantı olsun, oynarken attığı zarların en beklenmedik ve heyecan verici olanları *arasında* yer alıyor insan, - sanki onunla birlikte bir şey kendisini bildiriyor ve hazırlıyormuşçasına, insan sanki amaç değil de yalnızca bir yol, bir ara durum, bir köprü, bir büyük vaatmişçesine bir ilgi, heyecanlı bir bekleyiş, bir umut, handiyse bir kesinlik uyandırıyor kendisi hakkında...

“Vicdan rahatsızlığı”nın kaynağına ilişkin bu hipotezin dayandığı varsayımlardan ilki, sözü edilen değişimin yavaş ve istemli bir değişim olmadığı, yeni koşullara organik bir uyum sağlama şeklinde değil, bir kesinti, bir sıçrama, bir zorlama, karşı koyulmamış, hatta hınç bile duyulmamış, savuşturulamaz bir bela şeklinde kendini göstermiş olduğudur. İkinci

varsayımsa, o ana değin dizginlenmemiş ve şekillen-dirilmemiş bir halkı belirli bir şekle sokma sürecinin, bir zorbalıkla başlamış, yine peş peşe zorbalıklar yoluyla bir sona ulaştırılmış olduğu, - dolayısıyla, en eski “devlet”in korkunç bir despotluk, ezici ve amansız bir aygıt olarak ortaya çıkmış ve halk ve yarı hayvan karışımı bu hammaddeyi yalnızca yoğurup itaatkar kılana dek değil, onu *biçimlendirene* dek işleyegelmiş olduğudur. “Devlet” sözcüğünü kullandım: bununla kimi kastettiğim açık - herhangi bir sarışın, yırtıcı hayvan sürüsünü, savaş için örgütlenmiş olan ve örgütleme becerisiyle de, belki sayıca çok daha üstün, ama daha hala şekilsiz, göçebe bir halk kitlesinin üzerine o korkunç pençelerini gözünü kırpmadan koyan bir fatihler ve efendiler ırkını. “Devlet” böyle başlar işte yeryüzünde: onu bir “sözleşme” ile başlatan coşkulu hayallerin sona erdirildiği kanısındayım. Buyurabilen, doğası gereği “efendi” olan, edimlerinde ve tavırlarında zorbalık sergileyen kişi - ne işi var böyle birinin sözleşmelerle! Böylesi varlıklar hesaba kitaba gelmezler, yazgı gibi geliverirler, nedensiz, mantıksız, fütursuz, özürsüz, şimşeğin belirlediği gibi beliriverirler, nefret bile duyulamayacak denli korkunç, ani, inandırıcı, “farklı” biçimde. Yapıtları, içgüdüsel bir biçim-yaratma, biçime-sokma’dan oluşur, var olan en istenç dışı, en bilinçsiz sanatçılardır onlar: - belirledikleri yerde yeni bir şey, öğelerin ve işlevlerin kendi aralarında birbirlerinden ayrı tutulup birbirleriyle ilintilendirildiği, bütün bakımından bir “anlam”la yüklenmemiş olan hiç bir şeyin içinde yer bulamadığı *yaşayan* bir egemenlik düzeneği oluşuverir hemen. Suç, sorumluluk, başkalarını gözetme nedir bilmez bu doğuştan örgütçüler; bir annenin kendisini çocuğunda doğrulanmış olarak görmesi gibi, kendini “yapıt”ında sonsuza dek doğrulanmış olarak gören o tunç bakışlı, korkunç sanatçı bencilliği hüküm sürer içlerinde. *Onlar*, aralarında “vicdan rahatsızlığı”nın büyüdüğü insanlardan değildir, en başından bellidir bu, - ne ki *onlarsız* da büyüyemezdi bu iğrenç ot, eksik olurdu, onların çekiç darbelerinin şiddeti ve sanatçı zorbalıkları altında, muazzam miktarda özgürlük dünya yüzünden ya da en azından gözden silinmiş ve adeta gizil kılınmış olmasaydı eğer. Zorbalıkla gizil kılınmış bu *özgürlük içgüdü*sü - artık anladık bunu -, bu bastırılmış, geri çekilmiş, içerilere hapsedilmiş, sonunda artık yalnızca kendi üzerinden boşalabilen ve salıverilen özgürlük içgüdü: bu, sadece ve sadece budur *vicdan rahatsızlığının* başlangıcı.

18

Tüm bu olguyu, sırf en başından çirkin ve acı verici olması nedeniyle önemsiz görmemeli. Zira burada, içsel, daha küçük çaplı, daha dar ufuklu, geriye yönelerek, Goethe’nin deyişiyle “göğsün labirentinde” kendisine vicdan rahatsızlığını yaratan ve olumsuz idealler kuran kuvvet, şiddet-sanatçılarında ve örgütçülerde daha görkemli bir şekilde iş başında olan ve devletler kuran o etkin kuvvetle temelde aynıdır, o *özgürlük içgüdü*südür yani (benim dilimde söylersek: güç istencidir): ancak burada, bu kuvvetin biçim oluşturucu ve zorba doğasının, kendini üzerinde şiddetle gösterdiği malzeme insanın kendisi, o hayvansal eski kendi’dir - daha heybetli ve daha göz alıcı olan diğer olguda olduğu gibi *öteki* insan, *öteki* insanlar *değil*. Kendine karşı bu içten içe zor kullanma, bu sanatçı-zalimliği, ağır, direngen, sancılı bir malzeme olarak kendine biçim vermekten, kendine bir istenç, bir eleştiri, bir çelişki, bir aşağılama, bir “hayır” dağlamaktan alınan haz, acı vermekten zevk aldığı için kendine acı

çektiren, kendi kendiyile istemli bir şekilde çelişik olan bir ruhun tüyler ürpertici ve dehşet-verici-zevkli uğraşı, tüm bu *etkin* “vicdan rahatsızlığı”, ideal ve imgesel olanın bu asıl dölyatağı, en sonunda - tahmin edilebileceği gibi - bir sürü yeni, alışılmadık güzelliği ve evetlemeyi de gün ışığına çıkardı, hatta belki “güzelliği” çıkardı ilk olarak gün ışığına... Neye “güzel” denirdi ki, ilkin onun çelişiği kendinin bilincine varmış olmasaydı, çirkin olan kendine “ben çirkinim” demiş olmasaydı?.. *Kendini hiçe sayma, kendini yadsıma, kendini feda etme* gibi çelişik kavramların nasıl olup da bir ideali, bir güzelliği anıştırdıkları bilmececi, bu ipucundan sonra en azından kolaylaşmış olacaktır; bir şeyi biliyoruz bundan böyle, kuşku yok bu konuda -, kendini hiçe sayanın, kendini yadsıyanın, kendini feda edenin duyduğu hazzın, en başından bu yana ne tür bir haz olduğunu biliyoruz: zulme girer bu haz. – *Ahlaksal* bir değer olarak “bencil olmayan”ın kökenine ve bu değerin boy verdiği zeminin saptanmasına ilişkin olarak şimdilik bu kadar: vicdan rahatsızlığı ve kendine hor davranma istenci bencil olmayanın *değerinin*  nkoşullarıdır. -

19

Bir hastalıktır “vicdan rahatsızlığı”, buna şüphe yok, ne ki, hamilelik nasıl bir hastalıksa o da öyle bir hastalıktır. Bu hastalık, en korkunç ve en yüce doruğuna hangi koşullar altında ulaşmıştır onu araştıralım: - ve bu sayede dünyaya ilk adımını atmış olan şey nedir onu görelim. Derin bir nefes almak gerekiyor bunun için, - ve de önce, bir kez daha, daha önceki bir bakış açısına geri dönmemiz gerekiyor. Borçlu ile alacaklısı arasındaki, önceden uzun uzadıya sözü edilmiş olan medeni hukuksal ilişki, bir kez daha, hem de tarihsel açıdan son derece tuhaf ve kaygılandırıcı bir şekilde, biz modern insanlar için belki de en anlaşılmaz olan bir ilişkiye taşındı: *yaşayan neslin atalarıyla* olan ilişkisine. İlk soy topluluğu içinde, - ilkçağlardan söz ediyoruz - yaşamakta olan her kuşak daha önceki kuşağa, özellikle de soy-kurucu ilk kuşağa karşı hukuksal bir yükümlülüğü olduğunu kabul eder (ve bu kesinlikle sırf bir duygu borcu da değildir: kaldı ki bu sonuncunun varlığı, insan türünün en uzun dönemi g z önüne alındığında bile, tartışma konusu yapılabilir). Soyun tamamen ve yalnızca atalarının fedakarlıkları ve başarıları sayesinde *süregeldiği*, - ve bunun onlara fedakarlıklar ve başarılar yoluyla *geri ödenmesi gerektiği* kanısı hüküm sürer burada: bir borç kabullenilir böylece, g cl  tinler olarak var olmaya devam eden atalar, kuvvetlerine dayanarak soya yeni yararlar ve  ndelikler sunmayı sürdürdükleri için sürekli artan bir borçtur bu  stelik. Bedavaya mı peki? Ama o kaba ve “ruh fukarası”  ağlar “bedava” nedir bilmezler. Ne verilebilir onlara karşılığında? Kurbanlar (başlangıçta, en kaba bir anlayışla, besin olarak), şölenler, tapınaklar, hürmetin göstergesi armağanlar, her şeyden önce de itaat - tüm görenekler, ataların birer eseri olarak, onların yönergeleri ve buyruklarıdır da aynı zamanda -: yeterince verildi mi onlara acaba? Bu kuşku kalır geriye ve artar: zaman zaman toptan bir ödemeye, “alacaklı”ya bir geri ödeme olarak herhangi korkunç bir şeye zorlar (şu kötü şöhretli “ilk doğanların kurban edilmesi” örneğin, kan, elbette insan kanı). Soy kurucu atalar ve onların iktidarı karşısında duyulan *korku* ve onlara olan borcun bilinci, bu türden bir mantık çerçevesinde zorunlu olarak, soyun kendi gücü arttığı, soy daha utkulu, daha bağımsız, daha saygın, daha korkutucu hale geldiği  l de artar. Budur durum, bunun tersi değil! Soyun körelmesi

yönündeki her adım, tüm talihsiz rastlantılar, tüm yozlaşma ve çözülme belirtileri ise, kurucusunun tını karşısında duyulan korkuyu *azaltır* hep ve onun zekâsına, öngörüsüne, gücünün bugünkü etkinliğine ilişkin gitgide daha küçümseyici bir imgenin oluşmasına yol açar. Bu kaba mantığın sonuna dek vardırıldığını düşünürsek: *en güçlü* soyların atalarının en nihayetinde, artan korkunun imgelemi yoluyla muazzam boyutlara ulaşmış, ilahi bir tekinsizliğin ve akla hayale sığmazlığın karanlıklarına itilmiş olmaları gerekir: - soy kurucu en sonunda zorunlu olarak bir *Tanrı*'ya dönüştürülür. Tanrıların kökeni buradadır belki de, yani *korkuda* olan bir köken!.. Ve “ama aynı zamanda hürmette de” diye eklemeyi gerek görenin, insan türünün o en uzun çağı, en eski çağları düşünülürken haklı olduğu pek söylenemez. Kaldı ki asil soyların oluşmaya başladığı *orta* dönem düşünülürken de bir o kadar haklıdır elbet: - o asil soylar, geçen zaman içinde kendilerinde de belirmiş olan tüm o nitelikleri, o *asil* nitelikleri, kurucularına, atalarına (kahramanlarına, Tanrılarına) faiziyle geri ödemişlerdir gerçekten de. Tanrıların soylulaştırılması ve mükemmelleştirilmesi konusuna (ki bu elbette onların “kutsallaştırılması” demek değildir) ileride bir kez daha göz atacağız: ama şimdi, tüm şu borç bilinci gelişimini geçici olarak bir sona kavuşturalım.

20

Tanrı'ya borçlu olmanın bilinci, tarihin öğrettiği gibi, kan bağına dayalı “topluluk” örgütlenme biçiminin çöküşünden sonra da hiçbir şekilde sona ermemiştir; insanlık, soyunun asillerinden “iyi ve fena” kavramlarını (asillerin sınıf belirlemeye olan psikolojik temel-düşkünlükleri de dahil olmak üzere) nasıl miras almışsa, soyunun ve atalarının tanrılarını miras almakla, ödenmemiş borçların ve bu borçları ödeme arzusunun yarattığı baskıyı da devralmıştır. (Geçiş, efendilerinin tanrı kültürüne, zorla ya da boyun eğme ve öykünme yoluyla uyum sağlamış olan geniş köle ve serf kitleleri gerçekleştirir: sonra bunlar yoluyla da taşarak her bir yana yayılır bu miras.) Tanrı'ya borçluluk duygusu birkaç bin yıl boyunca artarak sürmüştür ve hep de, yeryüzünde Tanrı kavramı ve duygusu geliştiği ve yüceltiği oranda artmıştır. (Etnik savaşların, zaferlerin, barışların, kaynaşmaların tüm tarihi, halklara özgü öğelerin, her büyük ırk bileşiminde görülen o nihai sınıflandırımının öncesinde olagelen her şey, tanrıların soy karmaşasına ve onların savaşlarına, zaferlerine ve barışlarına dair söylencelere yansır; evrensel hükümdarlıklara doğru yöneliş, evrensel Tanrılara doğru da yöneliştir her zaman, despotluk, bağımsız soylu sınıfı boyunduruğu altına almakla, herhangi bir tektanrıcılığa da zemin hazırlar daima.) Hıristiyanlığın Tanrı'sının şimdiye değin ulaşılmış son-kerte-Tanrı olarak ortaya çıkışı, bu yüzden yeryüzünde son kerte bir borçluluk duygusunun da belirmesine yol açmıştır. Artık bunun *tersi* bir devinim içine girdiğimizi varsayarsak, Hıristiyanlığın Tanrı'sına olan inancın durdurulamaz gerileyişinden yola çıkarak, hiç de azımsanmayacak bir olasılıkla, insanın borçluluk bilincinde de şimdiden hatırı sayılır bir gerileme olduğunu çıkarsayabiliriz; kaldı ki, ateizmin mükemmel ve nihai zaferinin, insanlığı başlangıcına, *causa prima*'sına (ilk neden) borcu olduğu duygusundan azat edebileceği olasılığını da göz ardı edemeyiz. Ateizm ve bir tür *ikinci masumiyet* birbirlerine aittir. -

Dinsel öncüllü “borç” ve “ödev” kavramları arasındaki bağlantı üzerine kısaca ve kaba hatlarıyla söyleyeceklerim şimdilik bu kadar: bu kavramların asıl ahlaksallaştırımına (bunların vicdana itilmesine, daha doğrusu vicdan *rahatsızlığının* Tanrı kavramına sarmallanmasına) şimdiye dek kasten değinmedim ve hatta bir önceki bölümün sonunda, bu ahlaksallaştırım sanki hiç yokmuş gibi, dolayısıyla bu kavramların öncülünün, “alacaklımız” a, Tanrı’ya olan inancın ortadan kalkmasının ardından, sanki o kavramlar da zorunlu olarak son bulmuşlar gibi konuştum. Gerçeklik bundan korkunç bir farklılık gösteriyor. “Borç” ve “ödev” kavramlarının ahlaksallaştırımı, vicdan *rahatsızlığı* alanına itilmeleri aslında tümüyle, biraz önce betimlemiş olduğum gelişmenin yönünü *tersine çevirme*, en azından devinimini durdurma çabasıdır: borcu ödeyip hesabı kapatma umudunun sonsuza dek ve karamsarca yitmesi *gerekiyordür* artık, bakışın umarsızlıkla kaskatı bir olanaksızlığa çarpması, çarpıp geri tepmesi *gerekiyordür* artık, o “borç” ve “ödev” kavramlarının geriye yönelmeleri *gerekiyordür* artık - kime karşı peki? Şüphe yok: vicdan *rahatsızlığının* bundan böyle, borcun karşılanamazlığından yola çıkarak en sonunda kefaretin de karşılanamazlığı, ödenemezliği düşüncesi (“*ebedi ceza*”) tasarımlanıncaya dek içine yerleşeceği, işleyeceği, yayılacağı ve polip misali enine boyuna çoğalacağı “borçlu”ya karşı her şeyden önce -; ama bu kavramlar sonunda “alacaklı”ya karşı da dönmüştür; bu bağlamda insanın *causa prima*’sını (ilk neden) düşünün bir, insan türünün başlangıcını, bundan böyle bir lanetle yüklü olan atalarını (“Adem”, “ilk günah” “istencin bağımlılığı”) bundan böyle kötü ilkeyi barındırdığı düşünülen, koynundan insanın çıkmış olduğu doğayı (“doğanın lanetlenmesi”) *kendi başına değersiz* bir şey olarak arta kalan “varoluş”u düşünün (varoluşa nihilistçe bir sırt çevirme, hiçliğe ya da kendi “karşıtı”na, başka türlü olmaya duyulan arzu, Budizm ve benzeri şeyler); - ta ki, azap içindeki insanlığı bir süre için rahata erdirmiş olan o paradoksal ve tüyler ürpertici çıkış yolunu, *Hıristiyanlığın* o dahiyane hilesini ansızın karşımızda bulana dek: insanın borcu için kendini kurban eden Tanrı, kendi alacağını kendi ödeyen Tanrı, insanın karşılayamaz hale geldiği şeyi karşılayabilecek tek şey olarak Tanrı - borçlusu için kendini kurban eden alacaklı, sevgi yüzünden (inanmalı mı buna?), alacaklısına olan sevgisi yüzünden!..

Bütün bunlarla ve bütün bunların *ardında* gerçekleşen şey aslında nedir, bunu tahmin etmişsinizdir: o kendine acı verme istenci, içselleştirilmiş, kendi içine geri sürülmüş hayvan-insanın, ehlileştirilmek amacıyla “devlet” içine tıklanmış olanın, bu acı verme isteğinin boşalabileceği daha *doğal* yolun tıkanmasının ardından, kendine acı çektirmek için “vicdan *rahatsızlığını*” icat etmiş olanın o sinmiş zalimliği, - bu vicdan *rahatsızlığı* insan, kendine yaptığı işkenceyi en tüyler ürpertici katılığa ve keskinliğe vardırmaq için, dinsel öncülü ele geçirmiştir. *Tanrı*’ya karşı bir suç: bu düşünce onun işkence aleti olur. Asıl ve sökülüp atılamaz hayvansal içgüdülerinin, bulabildiği en son karşıtlarına tutunur “Tanrı”da, bu içgüdülerin kendilerini de Tanrı’ya karşı işlenen bir suç olarak yeniden yorumlar (“kutsal efendi”ye, “Baba”ya, ataların en ilkinde, dünyanın başlangıcına karşı bir düşmanlık, başkaldırı, ayaklanma

olarak), “Tanrı” ve “Şeytan” çelişkisine gerer kendini; kendine, özünün doğasına, doğallığına ve gerçekliğine dediği her “Hayır”ı bir “Evet” olarak, var olan, elle tutulur, gerçek olan olarak, Tanrı olarak, Tanrı’nın kutsallığı olarak, Tanrı’nın yargıçlığı olarak, Tanrı’nın cellatlığı olarak, öbür dünya olarak, bengilik olarak, sonsuz bir işkence olarak, cehennem olarak, cezanın ve suçun ölçülemezliği olarak dışa vurur. Ruhsal zulüm alanında belirmiş, eşi benzeri kesinlikle olmayan bir tür istenç delirmesidir bu: insanın kendini, kefareti olamayacak denli suçlu ve rezil görme istenci; kendini, işlediği suça hiçbir zaman denk düşemeyeceğini bile bile, cezaya çarptırılmış olarak düşünme *istençi*, bu “sabit fikirler” labirentinden çıkış yolunu daimi olarak kapatmak amacıyla, ‘şeyler’in en temeline ceza ve suç sorunsalını bulaştırma ve bu temeli zehirleme *istençi*, bir ideal - “kutsal Tanrı” idealini - dikme ve bu ideal önünde kendi mutlak değersizliğinden somut olarak emin olma *istençi*. Ah bu çılgın ve kederli insan canavarı! Neler gelmiyor ki aklına, ne saçmalık nöbetleri, ne doğaya aykırılıklar, *ne düşünce* canavarlıkları patlak vermiyor ki *eylem canavarı* olmaktan biraz olsun alıkoyulduğunda!.. Bütün bunlar son derece ilginç ama aynı zamanda kara, kasvetli, sinir bozucu bir keder de içeriyor, öyle ki bu dipsiz uçurumlara uzun uzadıya bakmayı şiddetle yasaklamalı insan kendine. *Hastalık* var burada, buna şüphe yok, insanı şimdiye dek kırıp geçirmiş hastalıkların en korkuncu: - ve kim *sevgi* çılgınlığının, en özlemlili coşku çılgınlığının, *sevğideki* kurtuluş çılgınlığının bu işkence ve saçmalık gecesinde nasıl tınlamış olduğunu hala duyabilirse (ama bunu duyacak kulak bugün artık kimsede yok!), üstesinden gelinemez bir dehşetle sarsılarak uzaklaşır.. Dehşet verici ne de çok şey var insanda!.. Yeryüzü fazla uzun süre bir tımarhaneydi!..

23

“Kutsal Tanrı”nın kökeni üzerine buraya kadar söylenenler yeterli. -Tanrılar tasarlamanın *kendi başına* ille de, gözümüzde canlandırmaktan bir an bile vazgeçmememiz gereken böyle bir düş gücü bozuluma yol açmayacağı, tanrılar yaratmanın Avrupa’nın son birkaç bin yılının ustalıklı sergilemiş olduğu insanın kendini çarmıha germesinden ve kendini karalamasından daha asil yolları olduğu, - bunlar, insanın içindeki *hayvanın* kendi kendini paralamadığı, kendine karşı azgınlaşmadığı, kendini tanrısallaşmış hissettiği asil ve başına buyruk insanların yansıması olan o *Yunan tanrılarına* her göz atışta hala doğrulanabiliyor neyse ki! Bu Yunanlılar, çok uzun bir süre, tam da “vicdan rahatsızlığı”ndan uzak durabilmek, ruh özgürlüklerinin tadını çıkarabilmek için kullandılar tanrılarını: Hıristiyanlığın kendi Tanrı’sını kullandığının tersine bir anlayışla yani. Görkemli ve aslanlar kadar cesur bu çocuk ruhlular, *çok ileri* gittiler bu konuda; Homeros’un Zeus’u gibi bir yetke bile çok kolayca kaçıktıklarını ima ediyor onlara zaman zaman. “Hayret!”, diyor bir keresinde - söz konusu mesele Aigisthos’un meselesidir ve çok vahim bir meseledir -

“Hayret, ne de çok yakınıyor ölümlüler tanrılardan!
sadece bizden geliyormuş kötülükler; oysa onlar kendileri yaratıyorlar akılsızlıklarıyla, üstelik yazgıya da ters düşerek, kendilerine felaketi.”

“Ne diye insanlar tanrılardan bilir birçok şeyi!
Sanırlar bütün belalar bizden gelir,

oysa kaderin dışında acı yığar başlarına
kendi kendileri, kendi taşkınlıkları,” (çev. Azra Erhat / A. Kadir)

Ama hem duyuluyor hem de görülüyor ki, Olimposlu bu seyirci ve yargıç da bu yüzden onlara öfkelenmekten ve onlar hakkında kötü düşünmekten çok uzak: “ne de aptallar!” diye düşünüyor ölümlülerin cürümleri karşısında, - “aptallık”, “akılsızlık”, bir parça “kafadan sakatlık”; bu kadarını, bir sürü berbatlığın ve felaketin nedeni olarak, en güçlü ve en cesur çağın Yunanlıları da *kabullendiler* kendilerinde: - aptallık, günah *değil!* anlıyor musunuz bunu siz?.. Bu kafadan sakatlık bir sorundu gerçi - “sahi, nasıl mümkün oluyor bu? nereden gelmiş olabilir *bizlerin*, biz soylu kökün, talihin, gelişmişliğin, en nezih çevrenin, asaletin, erdemin insanların kafasına?” - asil Yunanlı, benzerlerinden birinin bulaşmış olduğu ve kendisinin kavrayamadığı her vahşet ve cürüm karşısında böyle sormuştur kendine yüzyıllar boyu. En sonunda da, “onu bir *Tanrı* baştan çıkarmış olsa gerek,” demiştir kendi kendine başını iki yana sallayarak.. Yunanlılar için *tipik* bir çözüm yoludur bu.. Böylece Tanrılar o zamanlarda, insanı belirli bir dereceye kadar kötude de aklamaya yaramış, kötünün kaynağı olarak kullanılmışlardır - o zamanlarda cezayı değil, daha *asil* olduğu üzere suçu üstlenmişlerdir..

24

- Üç soru işareti ile kapatıyorum, herhalde görülüyordur. “Bir ideal dikiliyor mu, yoksa yıkılıyor mu burada?” diye soruyorsunuz belki bana... Ama siz, *her* ideal dikiminin yeryüzünde ne pahalıya patlamış olduğunu yeterince sordunuz mu kendinize? Bunun için ne çok gerçekliğe kara çalmak, ne çok gerçekliği yanlış anlamak, ne çok yalan kutsamak, ne çok vicdan korkutmak, her defasında ne çok “Tanrı” kurban etmek zorunda kalınmış olduğunu? Bir kutsallık dikmek için *bir kutsallık yıkmak gerekir*: yasa budur - bana bunun yerine getirilmediği bir durum gösterin gösterebilirseniz!.. Biz modern insanlar, bizler binlerce yıllık bir vicdan-didiklemesinin ve amansız bir kendine-işkencenin mirasçılarıyız: bu alandadır en uzun alıştırmamız, hatta belki de sanatçılığımız, ama her halükarda incelmışliğimiz, güç beğenirliğimiz. İnsan doğal eğilimlerine çok uzun bir süre “kötü gözle” baktı, öyle ki bu eğilimler sonunda “vicdan rahatsızlığı”yla eşleştirdi onun içinde. Tersine bir çaba da kendi *başına mümkün* olabilirdi - ama kimin bunun için yeterli gücü var ki? -, yani *doğal olmayan* eğilimleri, öbür dünyaya ulaşma, duyulara aykırı, içgüdüye aykırı, doğaya aykırı, hayvansala aykırı olana ulaşma emellerini, kısacası şimdiye kadarki, tümü yaşama düşman, dünyayı karalayan idealleri vicdan rahatsızlığıyla eşleştirme çabası. *Böyle* umutları ve beklentileri olan kişi yüzünü kime dönebilir ki bugün?.. Tam da *iyi* insanları karşımıza alırız böylelikle; ve elbette rahatı yerinde, uzlaşmış, kendini beğenmiş, hayalci, yorgun olanları.. İnsanın kendisine karşı davranışının sertliğini ve yüceliğini biraz da dışa vurmasından daha gücendirici olan, onu diğerlerinden daha esaslı biçimde ayıran başka ne olabilir? Ama öte yandan - bize karşı nasıl da anlayışlı, nasıl da sevecen bir görünüme bürünür tüm dünya, biz de tüm dünyanın yaptığı gibi yapar “kapıp koyuverirsek” kendimizi!.. O hedef, şimdiki çağın olası ünlerinden *farklı* türde tinler gerektirir: savaşıla ve zaferle güçlenmiş tinler, fethin, maceranın, tehlikenin, sancının onlar için neredeyse bir gereksinim haline gelmiş olduğu

tinler gerektirir; yüksekteki sert havaya, kış yürüyüşlerine, en geniş anlamıyla buza ve dağlığa alışmışlık gerektirir, yüce bir tür hainlik, bilginin en kendinden emin, büyük sağlığın bir parçası olan o son pervasızlığını da gerektirir, kısaca ve vahim olarak - o *büyük sağlığı* gerektirir işte!.. Bu sağlığın olabilirliğinden bile söz edilebilir mi bugün?.. Ama gene de günün birinde, bu çürük ve kendinden şüphe duyan şimdiki zamandan daha kuvvetli bir zamanda, gelmeli bize büyük sevginin ve aşağılamanın *kurtarıcı* insanı, içindeki güdücü kuvvetin onu her türlü öbür dünyadan ve beri dünyadan sürekli uzak tuttuğu, yalnızlığının halk tarafından yanlış anlaşılıp gerçeklikten bir kaçışmış gibi düşünüldüğü o yaratıcı tin - : oysa ki onun yalnızlığı gerçekliğe bir dalış, bir gömülme, gerçekliğin derinine inıştır yalnızca, ki ileride tekrar gün ışığına çıktığında o gerçeklikten hareketle gerçekliğin *kurtuluşunu* getirsin yuvaya: gerçekliğin, şimdiye dek süregelmiş idealin lanetinden kurtuluşunu. Bizi, bugüne değin süregelmiş idealden kurtaracağı gibi, o *idealden zorunlulukla doğmuş olan şeyden* de, o büyük tiksintiden, hiçlik istencinden, nihilizmden de kurtaracak olan geleceğin bu insanı, istenci yeniden özgür kılacak, yeryüzüne ereğini, insana da umudunu geri verecek olan, öğlenin ve büyük kararın habercisi bu çan vuruşu, bu Antichrist ve antinihilist, bu Tanrı'yı ve hiçliği alt edecek olan - *günün birinde gelmeli o...*

25

- Ama neden bahsediyorum ki ben? Yeter! Yeter! Bu noktada bana düşen tek şey var, susmak: aksi takdirde, yalnızca daha genç birine, benden daha "gelecekte" olan, daha güçlü olan birine ait bir şeyi sahiplenmiş olurum - yalnızca *Zerdüşt'e* ait bir şeyi, *Tanrısız Zerdüşt'e*...

Üçüncü İnceleme

Çileci ideallerin Anlamı Nedir?

Tasasız, alaycı, zorba - böyle ister *bizi* bilgelik:
bir dişidir o, bir savaşçıdan başkasını sevmez.
İşte Böyle Dedi Zerdüşt

1

Çileci ideallerin anlamı nedir? - Sanatçılar için ya hiçbir anlama gelmez ya da bir sürü anlama gelir; filozoflar ve bilginler için, yüksek bir tinselliğe ulaşmanın en elverişli koşullarına dair bir tür önsezi ve içgüdü; kadınlar için, en iyi ihtimalle, bir baştan çıkarıcı cana yakınlık daha, güzel bir ten üzerinde bir parça *morbidezza* (yumuşaklık), sevimli ve tombul bir hayvanın meleksiliği; fizyolojik açıdan özürlüler ve mutsuzlar için (özümlülerin *çoğunda*) kendilerini bu dünya için “fazlasıyla iyi”ymiş gibi görme çabası, uçarılığın kutsal bir biçimi, usul usul etkiyen sancı ve can sıkıntısıyla savaşımalarında tuttıkları başlıca yol; rahipler için asıl rahip inancı, güçlerinin en etkili aracı ve aynı zamanda güçlerine çıkarılan “en yüce” izin; azizler için, kış uykusuna yatmak için en nihayet bir bahane, onların *novissima gloriae cupido*’su (en yeni şeref tutkusu), hiçlikteki (“Tanrı”) huzurları, onlara has bir kaçıklık biçimi. Ne ki, çileci idealin insan için bu denli çok şey ifade etmiş *olmasında*, insan istencinin bir temel olgusu, onun *horror vacui*’si (boşluk korkusu) dile gelmektedir: bir *ereğe ihtiyaç duyar* o , - ve hiç *istememektense hiçliği* istemeyi yeğler. - Anlıyor musunuz beni?.. Anladınız mı beni?.. “*Kesinlikle hayır, bayım!*” - Baştan başlayalım o halde.

2

Çileci ideallerin anlamı nedir? - Ya da, bana sıkça danışılmış olan özel bir vakayı ele alırsam, Richard Wagner gibi bir sanatçı yaşlılık günlerinde iffeti ululuyorsa, bunun anlamı nedir örneğin? Gerçi Wagner, belirli bir anlamda her zaman yapmıştır bunu; ama yalnızca en son olarak çileci bir anlamda yapmıştır. Bu “tavır” değişiminin, bu ani ve kökten tavır değişikliğinin anlamı nedir? - çünkü budur burada gerçekleşen; Wagner bu yolla, dosdoğru kendi zıddına dönüvermiştir. Bir sanatçı kendi zıddına dönüveriyorsa bu ne anlama gelir?.. Bu noktada aklımıza hemen, bu soru üzerinde bir süre duracağımızı varsayarsak, Wagner’in yaşamının belki de en iyi, en güçlü, en şen, en *yürekli* dönemi geliyor: Luther’in Düğünü düşüncesinin onu içten ve derinden meşgul etmiş olduğu dönem bu. Bugün elimizde o düğün

müziği yerine Meistersinger'in (Usta Şarkıcılar) bulunmasının aslında hangi rastlantılara bağlı olduğunu ve bu müzikte o müziğin ne kadarının, belki hala yankılandığını kim bilebilir? Ama hiç şüphe yok ki "Luther'in Düğünü"nde de iffete bir övgü söz konusu olacaktı. Ne ki, duyusallığa bir övgü de söz konusu olacaktı: - tam da böylesi yerli yerinde olurdu bence ve tam da böylesi "Wagnerce" olurdu. İffet ve duyusallık arasında zorunlu bir karşıtlık yoktur çünkü; her iyi evlilik, her gönül bağı bu karşıtlığı aşmıştır. Wagner, sevimli ve cesur bir Luther komedisi yoluyla bu hoş olguyu Almanlarına yeniden hatırlatsaydı iyi ederdi bana kalırsa, çünkü Almanlar arasında duyusallığa kara çalanlar çoktur, her zaman da çok olmuştur; Luther'in belki de en büyük yararlığı, *duyusallığını* kabullenme yürekliliğini göstermiş olmasındadır (o zamanlar duyusallığı, pek bir kibar bir şekilde, "Evanjelik özgürlük" diye adlandırıyorlardı...) Hem iffet ile duyusallık arasında o karşıtlığın gerçekten var olduğu durumlarda bile hiç de trajik bir karşıtlık olması gerekmez bunun neyse ki. "Hayvan ile melek" arasındaki hassas dengelerini, var olmaya bir karşı neden olarak görmekten çok uzak olan nasipli ve sevinçli tüm ölümlüler için geçerli bu en azından, - en mükemmel ve en aydınlık olanlar, Goethe gibiler, Hafız ^[5] gibiler, bunda bir yaşam cazibesi *daha* gördüler hatta. Tam da böyle "çelişkiler" ayartır var olmaya... Öte yandan kısmetsiz domuzların iffete tapınmaları bir kez sağlandı mı - ki vardır böyle domuzlar! - bunların iffette yalnızca kendi karşıtlarını, kısmetsiz domuzun karşıtını görüp ona tapınacakları da ortadadır - ah! hem ne trajik bir homurtu ve heyecanla tahmin edersiniz! - Richard Wagner'in yaşamının son döneminde tartışma götürmez bir şekilde hâlâ bestelediği ve sahneye koymak istediği o nahoş ve lüzumsuz karşıtlığa. *Ne için ama?* diye soruyoruz haklı olarak. Wagner'e neydi ki domuzlardan, bize ne ki onlardan? -

3

Bu noktada şu diğer soru, onun o erkek (erkekçe olmaktan ah nasıl da uzak) "taşra dangalağı"yla, alavere dalavereyle en sonunda Katolik yaptığı o zavallı şeytan ve doğa çocuğu Parsifal zavallısıyla ne işi olduğu sorusu da göz ardı edilemez elbette - nasıl? Parsifal'de *ciddi* miydi yoksa? İnsan bunun tersini tahmin etmeye, hatta dilemeye heveslenebilir zira, - Wagner'in Parsifal'inin neşeli bir şey olarak tasarlanmış olduğunu, tragediyacı Wagner'in bize ve kendine, her şeyden önce de *tragedyaya*, tam da Wagner'e uygun ve yaraşır biçimde, âdeta bir kapanış oyunu ve Satir dramı ile veda etmek istemiş olduğunu, 'trajik olan'ın kendisi üzerine, bir zamanların tüyler ürpertici tüm yeryüzü ciddiyeti ve yeryüzü sefaleti üzerine, çileci idealin doğaya aykırılığının en nihayet aşılmış olan *en kaba biçimi* üzerine en mükemmel ve en muzip türden aşırı bir parodiyle veda etmek istemiş olduğunu yani. Dedim ya, büyük bir tragedya yazarına bu yaraşır: o tragedya yazarı her sanatçı gibi, büyüklüğünün en son doruğuna, kendini ve sanatını kendi *altında* görebildiğinde, - kendine *gülebildiğinde* ulaşır ancak. Wagner'in "Parsifal"i, onun kendine yönelik gizli üstünlük gülüşü müdür, ulaşılmış son yüce sanatçı özgürlüğünün, sanatçı aşkınlığının utkusu mudur? Dediğim gibi, dileriz öyledir: *ciddi* bir Parsifal'in ne gibi bir anlamı olurdu ki çünkü? Onda, (bana karşı dile getirilmiş olduğu gibi) "bilgiye, tîne, duyusallığa karşı kudurmuş bir nefretin ürünü"nü mü görmeliyiz mutlaka? Duyuların ve tînin, tek bir solukta ve tek bir nefretten doğan lanetlenişini mi? Bir inanç

sapması, hastalıklı-hıristiyan ve obskürantist (karanlıkçı) ideallere bir dönüşü mü? Ve hatta sonunda, bir sanatçının, o zamana değin istencinin tüm gücüyle bunların tersinin, yani sanatını *son kerte tinselleştirmenin ve duyusallaştırmanın* peşinde koşmuş olan bir sanatçının kendi-kendini-reddini, kendi-kendini-silişini mi görmeliyiz? Ve sadece sanatını değil: tüm yaşamını da. Wagner'in, filozof Feuerbach'ın izinden zamanında nasıl da coşkuyla gitmiş olduğunu anımsayın: Feuerbach'ın "sağlıklı duyusallık" sözü - bu söz, otuzlu kırklı yıllarda Wagner'e, birçok Alman'a olduğu gibi -"Genç Almanlar" diye adlandırmışlardı kendilerini, kurtuluşun sözü gibi gelmişti. Bu konuda *başka* bir fikir mi edinmişti en nihayetinde? Çünkü görünüşe bakılırsa bu konuda *başka bir öğreti* yaymak isteğindediydi en sonunda... Ve sadece sahneden seslenen Parsifal trompetleri ile de değil: - onun son yıllarının kasvetli, hür olmaktan uzak olduğu kadar umarsız da olan yazarlığında gizli bir arzuyu ve istenci, yılgın, kuşkulu, açığa vurulmamış bir istenci, düpedüz tersine dönmeyi, Hıristiyanlığa dönmeyi, reddi, Hıristiyanlığı, Ortaçağı telkin etme ve müritlerine "her şey boş! kurtuluşu başka yerde arayın!" deme istencini ele veren yüzlerce yer vardır. Hatta "kurtarıcının kanı"na bile yakarıшта bulunulur bir keresinde...

4

Bir sürü nahoş şey içeren böyle bir durumla ilgili olarak - ki *tipik* bir durumdur - kendi fikrimi söyleyeyim: yapılacak en iyi şey, bir sanatçıyı yapıtından, onu yapıtı kadar ciddiye alınmayacak ölçüde ayrı tutmaktır kuşkusuz. Eninde sonunda yapıtının yalnızca bir önkoşuludur o, yapıtın üzerinde büyüdüğü ve içinden boy verdiği döl yatağı, toprağı, duruma göre de gübresi ve fişkısıdır, - dolayısıyla, eğer yapıtın kendisinin keyfine varmak isteniyorsa, çoğu durumda unutulması gereken bir şeydir. Bir yapıtın *kökenine* ilişkin görü, fizyologları ve tin didikleyicilerini ilgilendirir: asla ve hiçbir zaman estetleri, artistleri değil! Parsifal'in yazarı ve biçimlendiricisi, ortaçağın ruh karşıtlıklarını derinlemesine, esaslı ve hatta korkunç bir biçimde yaşamaktan ve bu karşıtlıkların zeminine inmekten, her tür zihinsel yüceliğin, kesinliğin ve disiplinin düşmanca uzağında kalmaktan, bir tür düşünsel *sapkınlıktan* (değişimi başışlayın) kaçınamamıştır, tıpkı gebe bir kadının gebeliğin iğrençliklerinden ve fevkaladeliklerinden kaçınamaması gibi: ama dediğim gibi, çocuğun keyfine varılmak isteniyorsa bunları *unutmak* gerekir. Bir sanatçının kendisinin de, İngilizlerin deyişiyile, psikolojik yakınlık dolayısıyla çok kolayca düştüğü bir yanılığdan sakınılmalıdır: sanatçının kendisini, onun betimleyebildiği, tasarlayabildiği, dile getirebildiği *şeymiş gibi* görme yanılığından. Gerçekte durum şudur: *eğer* sanatçı kendisi o şey olmuş olsaydı, onu kesinlikle tanımlamaz, tasarlamaz, dile getirmezdi; bir Homeros Akhilleus'u, bir Goethe Faust'u yaratmazdı, Homeros bir Akhilleus, Goethe de bir Faust olmuş olsaydı. Yetkin ve tam bir sanatçı, "reel olan"dan, gerçek olandan sonsuza dek kopmuştur; öte yandan, en içsel varoluşunun bu sonsuz "gerçekdışılığı"nın ve sahteliğinin onu nasıl zaman zaman umarsızlığa vardırarak denli bezdirdiğini, - ve böyle bir durum karşısında kimi zaman, ona en yasak olan şeye, gerçekliğe el atmaya, gerçek *olmaya* kalkışmasını anlamak da zor değildir. Ne derece başarıyla? Bu tahmin edilebilir... sanatçının *tipik hevesidir* bu; kocamış Wagner'in de kapılmış olduğu ve ona öylesi pahalıya mal olmuş, karşılığını öylesi feci şekilde ödemek zorunda kalmış

5

olduğu hevesin aynısı (en değerli dostlarını yitirdi bunun yüzünden). Ama yine de, bu hevesi de bir yana bırakırsak, kim istemezdi ki Wagner'in, kendi iyiliği için bize ve sanatına *başka türlü* veda etmiş olmasını; bir Parsifal'le değil de, daha utkulu, daha özgüvenli, daha Wagnerce, - daha az yanıltıcı, niyetinin bütününe ilişkin olarak daha az muğlak, daha az Schopenhauer'ca, daha az nihilistçe?..

- Çileci ideallerin anlamı nedir öyleyse? Bir sanatçı söz konusu ise, artık anlamış bulunuyoruz: *hiçbir anlamları yok!*.. Ya da hiçbir şey ifade etmeyecek kadar çok çeşitli anlamları var!.. İlk sanatçıları eyleyim: bunlar dünyada ve dünyaya *karşı* yeterince bağımsız bir konumda değiller ki, onların değerlendirmeleri ve bu değerlendirmelerin uğradığı değişimler *kendi başlarına* ilgiye değer olsun! Her zaman ya bir ahlakın ya bir felsefenin ya da bir dinin uşağı olmuştur onlar; üstelik ve ne yazık ki sıklıkla, hayranlarının ve hamilerinin fazlasıyla uyumlu dalkavukları ve eski ya da yeni yükselmekte olan kudretlerin burnu iyi koku alan yaltakçıları olmaları bir yana. En azından bir sipere gerek duyarlar hep, bir dayanağa, önceden meşrulaşmış bir yetkeye: sanatçılar asla kendi başlarına durmazlar, yalnız başına durmak onların en derin içgüdülerine aykırıdır. Nitekim Richard Wagner de, “zamanı geldiğinde” filozof Schopenhauer'ı kendine öncü yapmış, siper edinmiştir: - kim Schopenhauer'ın felsefesinin sunduğu dayanak olmadan, Schopenhauer'ın yetmişli yıllarda Avrupa'da iyiden iyiye *ağırlık* kazanmış yetkesi olmadan, Wagner'in çileci bir ideali benimseme yürekliliğini gösterebileceğini aklından geçirebilir ki? (üstelik, yeni Almanya'da sofuca, krallığa özgü sofuca düşünüş tarzından nasibini almamış bir sanatçı mümkün olabilir miydi hesaba katmadık henüz). - Ve böylece daha ciddi olan soruya varmış bulunuyoruz: eğer gerçek bir *filozof*, Schopenhauer gibi gerçekten kendi ayakları üzerinde duran bir kafa, kendine karşı yüreklilik gösteren, kendi başına durmayı bilen, öncüler ve yol gösterici yüksek işaretler beklemeyen tunç bakışlı bir erkek ve şövalye çileci ideali ululuyorsa bunun anlamı nedir? Bu noktada hemen, Schopenhauer'ın *sanat* karşısındaki tuhaf, ama belirli türden insanlar için de büyüleyici olan tavrını ele alalım: çünkü Richard Wagner *ilk* belli ki bu yüzden Schopenhauer'ın safına geçmiştir (bir şair tarafından, bilindiği gibi, Herwegh tarafından ikna edilmiştir), hem de o derece geçmiştir ki, estetiğe ilişkin önceki ve sonraki inancı arasında tam bir kuramsal çelişki uçurumu açılmıştır, - önceki inancı, örneğin “Opera ve Dram”da, sonraki ise 1870'den başlayarak yayımladığı yazılarında dile getirilir. O tarihten itibaren Wagner, özellikle, ki belki en yadırgatıcı olan da budur, *müziğin* kendisinin değeri ve konumu hakkındaki yargısını hoyratça değiştirmiştir: ne olmuş şimdiye dek müzikten, serpilip gelişmek için mutlak olarak bir ereği, bir erkeği - yani dramı - gereksinen bir araç, bir aracı, bir “dişi” yapmışsa! Bir anda kavradı ki, Schopenhauer'ın kuramı ve bu kuramın getirdiği yenilikle *in majorem musica e gloriam* (müziğin daha büyük onuruna) *daha fazla* şey yapılabilir, - yani Schopenhauer'ın algıladığı biçimiyle, müziğin *egemenliğini* kullanarak: tüm diğer sanatların ötesine ve karşısına yerleştirilen müzik; bağımsız sanatın kendisi; diğer sanatlar gibi olgusalığın suretlerini sunmayı, daha ziyade istencin kendi dilini, istencin en kendine özgü, en ilksel, en türememiş açığa vurumu olarak ve dosdoğru “uçurum”un

derinliklerinden gelerek konuşan sanat. Schopenhauer'ın felsefesinden kaynaklanmış gibi görünen müziğin bu olağanüstü kıymetlenişi ile birlikte, *müzisyen* de bir anda görülmedik biçimde kıymete binmiştir: bir kâhindir o artık, bir rahip, hatta bir rahipten de fazlası, şeylerin “kendi başınalığı”nın bir tür sözcüsü, bir öte taraf telefonu, - Tanrı'nın bu vantriloğu yalnızca müzik de konuşmaz artık, - metafizik konuşur: en nihayet günün birinde çileci ideallerden dem vurmuş olmasına ne şaşmalı?..

6

Schopenhauer estetik sorunsalın Kantçı ifadesinden yararlandı, - buna rağmen kuşkusuz Kantçı bir gözle bakmadı bu sorunsala. Kant, güzel'in sıfatları arasından, bilgiye şan şeref getirmiş olanları yeğleyip ön plana çıkarmakla sanata bir saygınlık verdiğini düşünmekteydi: kişisel olmama ve genelgeçerlik. Bunun esas itibariyle bir yanılgı olup olmadığını tartışmanın yeri burası değil; benim altını çizmek istediğim tek şey, Kant'ın, sanatçının (yaratıcının) deneyimlerinden yola çıkarak estetik sorunsalı hedeflemek yerine, tüm filozofların yaptığı gibi salt “seyirci”den yola çıkarak sanat ve güzel olan üzerine düşünmüş ve böylelikle, farkına varmaksızın “seyirci”nin kendisini “güzel” kavramına taşımış olduğudur. Güzel'in filozofu, bu “seyirci”yi yeterince tanıyor olsaydı bari! - büyük bir *kişisel* olgu ve deneyim, güzel olanın alanındaki bir sürü kuvvetli ve en kendine özgü cinsten yaşantı, arzu, sürpriz, esrime olarak yani! Ama korkarım durum her zaman bunun tersiydi: ve bu yüzdendir ki filozoflar bize daha en başından, Kant'ın o ünlü Güzel tanımında olduğu gibi, incelikli bir özdeneyim kıtlığının besili solucan biçiminde temel bir yanılgı olarak içlerine çöreklenmiş olduğu tanımlar suna geliyorlar. “Güzel olan,” dedi Kant, “*ilgi olmaksızın* beğenilendir.” İlgi olmaksızın! Bu tanımı, gerçek bir “seyirci” ve artist tarafından - Stendhal tarafından yapılmış olan o diğer tanımla karşılaştırm - ‘güzel olan’ı bir keresinde *une promesse de bonheur* (bir mutluluk vaadi) diye niteler Stendhal. Ne olursa olsun, Kant'ın estetik durum söz konusu olduğunda vurguladığı yegâne şey burada *reddedilmekte* ve silinip atılmaktadır: *le désintéressement* (ilgisizlik). Kim haklı, Kant mı Stendhal mi? - Bizim estetikçilerimiz, güzelliğin büyüü altında çıplak kadın heykellerinin *bile* “ilgi olmaksızın” seyredilebileceğini söyleyerek terazinin kesesini Kant lehine doldurmaktan bıkip usanmıyorlarsa, biraz alaya alınmayı da hak ediyorlar demektir: - sanatçıların bu hassas noktaya ilişkin deneyimleri “daha ilginç”tir, ve ne olursa olsun Pygmalion'un “estetik olmayan bir insan” olduğu söylenemez. Biz de estetikçilerimizin böylesi argümanlara yansıyan masumluklarıyla ilgili daha iyi düşünelim, Kant'ın, dokunma duyusunun kendine özgülüğü üzerine bir taşra papazı safdilliğiyle öğrettiklerini de onun şeref hanesine yazalım! - Bu noktada sanat dallarına Kant'tan çok daha farklı bir ölçüde yakın, ama gene de Kant'ın tanımının sihriinden kendini kurtaramamış olan Schopenhauer'a geri dönüyoruz: nasıl olmuştu bu? Durum yeterince garip: Schopenhauer “ilgi olmaksızın” sözünü en kişisel bir tarzda, kendi deneyimleri arasında en düzenli sıklıkta yaşamış olması gerektiği bir deneyimden hareketle yorumladı. Schopenhauer çok az şey hakkında estetik temaşanın etkisi üzerine konuştuğu kadar kesin konuşmuştur: onun cinsel “ilgilenim”in panzehiri olduğunu ileri sürer, şerbetçi otu ve kâfurdan elde edilen maddeler gibi yani, “istenç”ten bu kaçıp kurtulmayı estetik durumun en büyük üstünlüğü ve yararı olarak yüceltmekten asla

bıkıp usanmamıştır. Kaldı ki, onun “istenç ve tasarım”a ilişkin temel buluşu, “istenç”ten kurtulmanın yalnızca “tasarım” yoluyla mümkün olabileceği düşüncesi, o cinsel deneyimin bir genelleştirminden kaynaklanmamış mıydı diye de sormak geliyor insanın içinden. (Bu arada şunu da belirtelim ki, Schopenhauer’ın felsefesine ilişkin tüm sorularda, bu felsefenin yirmi altı yaşında bir gencin buluşu olduğunu, dolayısıyla sırf Schopenhauer’ın özgüllüğünden değil, yaşamın o döneminin özgüllüğünden de payına düşeni almış olduğunu hiçbir zaman gözden kaçırmamak gerekir.) Schopenhauer’ın, estetik durumu övmek için kaleme almış olduğu sayısız pasaj içinde en açık ifade edilmiş olanlarından birine kulak verelim örneğin, bu sözler nasıl bir tonla, acıyla, mutlulukla, şükranla söylenmiştir ona kulak verelim (Welt als Wille und Vorstellung [İstem ve Tasarım Olarak Dünya], I 231): “Bu, Epikuros’un ‘en yüce iyi’ ve ‘tanrıların içinde buldukları durum’ olarak övdüğü ıstırapsız durumdur; aşağılık istenç dürtüsünden o an için azat oluruz; ‘isteme’nin bizi sürdüğü kürek cezasının Şabat’ını kutlarız, Iksion’un tekeri durmuştur”... Ne şiddetli sözcükler! Ne imgeler; azabın ve uzun bir usancın imgeleri! Neredeyse patolojik bir zaman karşılaştırımı, “o an” ile diğerlerinin, “Ixion’un tekeri”nin, “istemenin bizi sürdüğü kürek cezası”nın, “aşağılık istenç dürtüsü”nün karşı karşıya getirilişi! - Ama diyelim ki Schopenhauer kendi açısından yüz kere haklı, ‘güzel olan’ın özünü kavramak açısından neye yarar ki bu? Güzel’in etkilerinden birini tanımladı Schopenhauer, istenç yatıştırıcı etkisini, - ama düzenli olarak görülen bir etki mi ki bu? Daha önce de belirtildiği gibi Schopenhauer’dan daha az duyusal olmamakla beraber, mutluluktan daha çok nasiplenmiş bir yaradılıştaki olan Stendhal güzel’in bir başka etkisini vurguluyor: “güzel olan mutluluk *vaat eder*”, ona göre ‘güzel olan’ yoluyla tam da *istencin* (“ilgi”nin) *uyarımıdır* söz konusu olan. Ve en nihayetinde, Schopenhauer’ın kendisine karşı bir itiraz da ileri sürülemez mi; kendisini bu konuda pek haksızca Kantçı gördüğü, Kant’ın ‘güzel’ tanımını hiç mi hiç Kantçı bir anlayışla ele almamış olduğu; - ‘güzel olan’ı kendisinin de bir “ilgi”den, hem de en kuvvetli, en kişisel ilgiden, işkencesinden kurtulan bir işkence görmüşün ilgisinden yola çıkarak beğendiği ileri sürülemez mi?.. Tekrar ilk sorumuza, “bir filozof çileci idealleri ululuyorsa bunun *anlamı* nedir?” sorusuna dönersek, bu soruya ilişkin bir ilk ipucu elde ediyoruz burada en azından: *bir işkenceden* kurtulmak istemektedir o! -

7

“İşkence” sözcüğü karşısında yüzümüzü asmayalım hemen: özellikle de bu mesele için bundan alıkoyacak yeterli neden var, - hatta gülünesi bir şeyler bile var. Özellikle şu gerçeği, cinselliği (onun gereci olan ‘kadın’ da dahil olmak üzere, şu “*instrumentum diaboli*” [şeytanın aleti]) gerçekten de kişisel bir düşman gibi görmüş olan Schopenhauer’ın şen ve keyifli kalabilmek için düşmanlara *muhtaç* olduğu; hiddet dolu, haşın, kötücül sözcükleri sevmiş olduğu; öfke tutkusuyla, öfkelenmek için öfkelenildiği; düşmanları olmasaydı, Hegel olmasaydı, kadın, duyusallık ve tüm o var olma, hayatta kalma istenci olmasaydı hasta düşeceği, *pesimist* olacağı (ne kadar arzu etmiş olsa da pesimist değildi çünkü) gerçeğini hafife almamalıyız. Aksi takdirde orada *kalmazdı* Schopenhauer, buna bahse girilir, kaçıp giderdi: ama düşmanları sınımsızca tuttu onu, düşmanları her seferinde var olmaya ayarttı onu, öfkesi, tıpkı antik çağın Kiniklerinde olduğu gibi, ona can veren şeydi, dinlencesi, ödülü, tiksintiye karşı devası,

mutluluğuydu. Schopenhauer meselesinin en kişisel yanı ile ilgili olarak bu kadar; diğer taraftan, tipik bir yanı da var bu meselenin, - ve ancak bu noktada tekrar sorunumuza dönüyoruz. Yeryüzünde filozoflar var olduğu sürece ve filozofların bulunmuş olduğu her yerde (felsefi yeteneğin birbirine zıt iki kutbunu alırsak, Hindistan'dan İngiltere'ye kadar), duyusallığa karşı gerçek bir filozof asabiyetinin ve gazezinin de var olagelmiş olduğu inkâr edilemez - Schopenhauer bunun en belagatli ve anlayabilenler için de en etkileyici ve en nefes kesici patlak verişidir yalnızca - : keza, çileci idealin tümüne ilişkin gerçek bir filozof tarafgirliği ve düşkünlüğü de var olagelmiştir, kimse bu konuda kendini kandırmamalıdır. Dediğim gibi, her iki eğilim de türün özellikleridir; bir filozofta bunların her ikisi de eksikse, o - emin olun ki - yalnızca bir “sözde” filozoftur. Ne *anlama* geliyor bu? Bu olguyu ilkin yorumlamak gerekir çünkü: *kendi başına* sonsuza dek alık alık durur orada, her “kendinde şey” gibi. Her hayvan, dolayısıyla *la bete philosophe* (felsefe hayvanı) da, içgüdüsel olarak, kuvvetini tamamen salıverebileceği ve kendi güç duygusunun son kertesine erişeceği elverişli koşulların en uygun olanını elde etmeye çabalar; her hayvan, yine aynı ölçüde içgüdüsel olarak ve “bütün akıllardan çok daha üstün” keskin bir sezgiyle, en uygun olana giden bu yol üzerinde duran veya durabilecek olan her tür huzur bozucuyu ve engeli tiksintiyle iter (onu “mutluluğa” götüren yol *değil* bu sözünü ettiğim, onu güce götüren yol, edime, en kudretli eyleme, ve gerçekte çoğu durumda onu mutsuzluğa götüren yol). Filozof aynı şekilde, *evliliği* - onun en uygun olana giden yolu üzerinde bir engel ve felaket olan evliliği - evliliğe ayartacak şeylerin hepsiyle birlikte tiksiniyerek geri çevirir. Şimdiye kadarki büyük filozofların hangisi evliydi? Herakleitos, Platon, Descartes, Spinoza, Leibniz, Kant, Schopenhauer - evli değillerdi; dahası onları evli olarak *düşünmek* bile mümkün değildir. Evli bir filozof *komediye* özgüdür, benim kuralım budur: ve Sokrates, şu istisna, şu fesat Sokrates, öyle görünüyor ki, *ironik bir şekilde* sırf *bu* kuralı kanıtlamak için evlenmiştir. Her filozof, bir zamanlar Buda'nın, ona oğlunun doğumunu haber verdiklerinde konuşmuş olduğu gibi konuşurdu: “Râhula doğdu, ben zincire vuruldum” (Râhula burada “küçük iblis” anlamına geliyor); her “özgür tin”, daha önce düşüncesiz bir saat geçirmişse eğer, saati gelir düşünceye dalar, tıpkı bir zamanlar Buda'nın düşünceye dalmış olduğu gibi - “cendere içinde bir hayat,” diye düşündü kendi kendine, “bir pislik ocağı; özgürlük evi terketmekte yatıyor”: “ve madem ki böyle düşündü terk etti evi”. Çileci idealde *bağımsızlığa* uzanan öyle çok köprü imlenmiştir ki, bir filozofun, günün birinde tüm özgürlüksüzlüğe “hayır” demiş ve alıp başım *çölün* birine gitmiş olan tüm kararını vermişlerin öykülerini, içinden sevinç çığlıkları atıp alkış tutmaksızın dinlemesi olanaksızlaşmıştır: üstelik yalnızca güçlü eşeklerdi bu kararlılar, güçlü bir tinin tümüyle zıddıydılar. Çileci ideal, bir filozof söz konusu olduğunda ne *anlama* geliyor o halde? Benim yanıtım - ki çoktan tahmin edilmiştir sanırım - şudur: filozof, en yüksek ve en gözü pek tinselliğin koşullarının en uygun olanını görüp gülümser ona baktığında, - onunla “varoluşu” *reddetmez*; *kendi*, ama *sadece* kendi varoluşunu evetler daha ziyade ve bunu belki o ölçüde yapar ki, şu haddini bilmez dileğin de pek uzağında kalmaz: *pereat mundus, fiat philosophia, fiat philosophus, fiam* (yıkılsın dünya, ama felsefe kalsın, filozof kalsın, ben kalayım)!..

Görüyorsunuz, çileci idealin *değeri* konusunda akli çelinmemiş tanıklar ve yargıçlar değil bunlar, bu filozoflar! *Kendilerini* düşünüyorlar, - “aziz olan”dan onlara ne! Kendileri için tam da en vazgeçilmez olan şeyleri göz önünde bulunduruyorlar: zorlamadan, tacizden, gürültüden, iş güçten, yükümlülüklerden, tasalardan azatlık; aydınlık bir kafa; düşüncelerin dansı, sıçraması ve uçuşu; iyi hava, hafif, berrak, açık, kuru, doruklardaki, hayvansal tüm varoluşun tinselleşip kanatlandığı o hava gibi; tüm bodrumlarda sükûnet; güzelce zincire bağlanmış köpekler; düşmanlığın ve zıvanadan çıkmış gazezin havlamasına son; sekteye uğramış hırsın kemirgen solucanlarına son; mütevazı ve itaatkâr iç organlar, değirmen gibi işlek ama uzak; yürek yabansı, ötede, gelecekte, ölümden sonra, - özetle, tanrısallaşmış ve kanatlanmış, yaşamın üzerinde dingin durmaktan çok onun üzerinde kol gezen bir hayvanın neşeli çileciliğini görüyor onlar çileci idealde. Çileci idealin üç büyük sloganının neler olduğu malum: yoksulluk, alçakgönüllülük, iffet: ve şimdi bir kez de bütün büyük, verimli, yaratıcı tinlerin yaşamlarına yakından bakalım, - bu üçünü, belirli bir dereceye kadar hepsinde bulacaksınız. Onların “erdemleri” olarak *değil* elbette - ne işi var bu tür insanın erdemlerle! -, onların en iyi varoluş biçimlerinin ve *en güzel* üretkenliklerinin en gerçek ve en doğal koşulları olarak. Gerçi baskın tinsellikleri ilk olarak, azgın ve kolay uyarılabilir bir gurura ya da havai bir duyusallığa gem vurmamak durumunda kaldı belki ya da “çöl”e duydukları istençlerini, lükse ve en seçkin şeylere duyulan düşkünlük karşısında, keza savurgan bir liberallik karşısında maddi manevi güçlülük ayakta tutabildi. Ama yaptı işte, tüm diğer içgüdülerin yanında kendi istemlerini kabul ettirmiş *baskın* bir içgüdü olarak - hâlâ da yapıyor; yapmıyor olsaydı baskın da olamazdı zaten. Kısacası “Erdem”le hiçbir ilgisi yok bunun. Az önce sözünü ettiğim *çöl*; güçlü, yaradılıştan bağımsız tinlerin kapandıkları ve içinde giderek yalnızlaştıkları çöl - ah! ne kadar da faklı okumuşların düşledikleri çölden! - belirli durumlarda, bunların, yani bu okumuşların kendileri çöl. Şurası kesindir ki, tinin aktörleri mutlak olarak dayanamazlar o çöle - onlar için hiç de yeterince romantik, yeterince Suriyeli değildir orası, yeterince sahne çölü hiç değildir! Gelgelelim orada da develer yok değil: ama tüm benzerlik bundan ibaret. Kasıtlı bir tanınmazlık belki; bir kendi-kendinden-kaçınma; gürültüden, saygıdan, gazeteden, etkiden çekinme; küçük bir memuriyet, gündelik bir yaşam, gün ışığına çıkarmaktan çok gizleyen bir şey; seyri dinlendiren, zararsız ve şen, kanatlı kanatsız hayvanata ara sıra gösterilen bir ilgi; arkadaş olarak bir sıradağ, ama ölü olmayan, *gözleri* (yani gölleri) olan bir sıradağ; belirli durumlarda, tanınmamaktan emin olunan ve herkesle cezalandırılmaksızın konuşulabilecek, sıradan bir otelde bir oda, - “çöl” bu işte: ah! inanın bana o yeterince yalnız! Herakleitos'un, muhteşem Artemis tapınağının sütunlu koridorlarına ve açık avlularına kendini çektiğinde, o “çöl” daha saygıdeğerdi elbet, kabul ediyorum: neden *yoksunuz* biz öylesi tapınaklardan? (belki de *yoksun* değiliz: en güzel çalışma odamı anımsadım birden, Piazza di San Marco, ilkbahar elbet ve öğleden önce, on ile oniki arasındaki o zaman.) Ne ki Herakleitos'un kaçınmış olduğu şey, bugün *bizim* uzak durduğumuz şeyin aynısı hâlâ: Efeslilerin patırtısı ve demokrat zırvalamaları, politikaları, “imparatorluk” (İran, anlıyorsunuz elbet) hakkındaki havadisleri, “bugün”ün pazar yeri ıvır zıvırı, - çünkü biz filozoflar, öncelikle bir şeyden kaçınma gereksinimi duyarız: her tür “Bugün”den. Dingin olana, soğuk olana, seçkin olana, uzak olana, geçmiştekine saygı duyarız biz; ruhun, karşı karşıya kaldığında kendini savunmak ve kendini kapamak zorunda kalmadığı her şeye - konuşulabilecek, sesi *yükseltmeden* konuşulabilecek bir şeye. Bir tinin konuşurkenki tınısına kulak verin yeter: her tinin tınısı

vardır ve her tin tınısını sever. Örneğin oradaki bir tahrikçi olsa gerek, bir boş kafa, bir boş tencere diyesim geliyor: içine ne girerse, küt ve kalın çıkıyor dışarı, o büyük boşluğun yankısıyla ağırlaşmış olarak. Şuradaki neredeyse hep boğuk sesle konuşuyor: kendini boğuk sesle mi *düşünmüştü* acaba? Mümkündür - fizyologlara sormalı -, ama sözcüklerle düşünen bir konuşmacı olarak düşünür, bir düşünür olarak değil (bu onun temel olarak meseleleri değil, meselelere ilişkin olarak değil, meseleler açısından düşündüğünü, aslında kendini ve dinleyicilerini düşündüğünü gösterir). Şu üçüncü ısrarlı konuşuyor, fazlaca yakınımıza sokulmuş, soluğu yüzümüzde dolanıyor, - ağızımızı kapatıyoruz ister istemez, oysa bir kitaptan sesleniyor bize: üslubunun tınısı ısrarlılığının nedenini - vakti olmadığını, kendine doğru dürüst inanmadığını, ya bugün konuşacak ya da bir daha asla konuşamayacak olduğunu ele veriyor. Kendinden emin bir tin usulca konuşur oysa; saklılığı arar, gelişini geciktirir. Bir filozof, cafcaflı ve yaygaracı üç şeyden, şöhretten, prenslerden ve kadınlardan uzak durmasıyla ayırt edilir: ama bu demek değildir ki bunlar onun ayağına gelmez. Bir filozof fazla parlak ışıktan kaçınır: bu yüzden de, yaşadığı zamandan ve onun “gündüz”ünden kaçır. Bir gölge gibidir onun gündüzü içinde: güneş battıkça, o büyür. “Alçakgönüllülüğü”ne gelince, karanlığa katlandığı gibi, belirli bir bağımlılığa ve muğlaklığa da katlanır: dahası, şimşeklerin tacizinden korkar; her kötü havanın kaprisini, her kaprisin de kötü havasını üzerine salıverdiği, iyiden iyiye tecrit edilmiş ve her tür etkiye maruz bırakılmış bir ağacın korunmasızlığı karşısında ürker. “Analık” içgüdü, içinde yetişmekte olana duyduğu gizli sevgi, kendi *kendini* düşünme zahmetinden kurtarıldığı durumlara yöneltir onu; tıpkı, kadındaki *analık* içgüdüünün, kadının bağımlı konumunun bugüne dek süregelmesine yol açmış olması gibi. Fazla bir şey de talep etmez onlar, bu filozoflar, “malı olan malın esiri olur”, budur sloganları -; ve tekrar tekrar belirtmeliyim ki, bir erdemden, övgüye değer bir yetingenlik ve yalınlık niyetiyle *değil*, en yüksek efendileri onlardan *böyle* talep ettiği, zekice ve amansızca talep ettiği için: o efendi ki sadece bir şeyden anlar ve her şeyi, zamanı, kuvveti, sevgiyi, ilgiyi sadece o şey için biriktirir, sadece o şey için saklar. Düşmanlıklarla rahatsız edilmekten hoşlanmaz bu tür insan, dostluklarla rahatsız edilmekten de hoşlanmaz: kolayca unuttur veya kolayca aşağılar. Bir zevksizlik gibi gelir ona şehit havası takınmak; “hakikat uğruna *acı çekmek*” - o, bu işi tinin hırslılarına ve sahne kahramanlarına bırakır, bir de o iş için yeterli zamanı olanlara (onlarsa, filozoflarsa, hakikat için bir *şey yapmak* durumundadırlar). Büyük laflar kullanmazlar gerekmedikçe; “hakikat” sözcüğüne bile direndikleri söylenir: büyüklenir bir havası varmış... Filozofların “iffeti”ne gelince, bu tür tinlerin üretkenlikleri çocuk yapmaktan başka bir alanda besbelli; isimlerinin süregelmesi, onların küçük ölümsüzlükleri de başka bir alanda belki (daha da az mütevazı bir ifadeyi, eski Hindistan'da filozoflar kendi aralarında kullanırlardı: “ruhu dünya olana döl döş ne gerek?”). Nasıl ki bir atletin ya da jokeyin kadınlarla ilişkiden sakınmasının iffetle bir ilgisi yoktur, burada da herhangi bir çileci kaygıdan ve duyu düşmanlığından doğan bir iffet söz konusu değildir: onların baskın içgüdüleri daha çok, en azından büyük gebelik dönemlerinde böyle ister. Cinsel ilişkinin, büyük tinsel gerilim ve hazırlık dönemlerinde ne kadar zararlı bir etkisi olduğunu her artist bilir; içlerinden en kudretli ve sağlam içgüdü olanlarının, deneyime, o berbat deneyime dahi ihtiyaçları yoktur bunu anlamak için, - “analık” içgüdüleridir bu noktada, tüm diğer kuvvet ve hayvansal yaşam *gücü* (vigor) birikimlerini ve fazlalıklarını, oluşmakta olan yapıtın yararına denetimi altına alan: daha büyük kuvvet, daha küçük olanı *tüketir* sonunda. - Schopenhauer’ın yukarıda sözü

edilen durumu da bu yorum ışığında görülmelidir: güzel'i görmek, Schopenhauer'ın doğasının *başat kuvvetini* (düşünme ve derini görme kuvvetini) harekete geçiren bir uyarıcı olarak etkiyordu besbelli: öyle ki bu kuvvet sonradan infilak etti ve bir anda bilincin efendisi oluverdi. Ama bununla, estetik duruma özgü o garip tatlılığın ve doluluğun tam da "duyusallık" unsurundan kaynaklanabileceği (tıpkı evlilik çağına gelmiş kızlara özgü şu "idealizm" in aynı kaynaktan gelmesi gibi) -, dolayısıyla duyusallığın her estetik durum baş gösterdiğinde, Schopenhauer'ın sandığı gibi ortadan kalkmadığı, yalnızca dönüşüme uğradığı ve bilince artık cinsel bir uyarıcı olarak girmediği olasılığı da hiçbir şekilde elenmiş olmuyor. (Bu bakış açısına bir başka sefer, şimdiye dek hiç dokunulmamış ve aydınlatılmamış olan *estetik fizyolojisi* alanının daha da hassas sorunsalları bağlamında geri döneceğim.)

9

Gördük ki, belirli bir çilecilik, en iyi niyetlerle gerçekleştirilen çetin ve şen bir el etek çekme, en yüksek tinselliğin elverişli koşullarına dahildir, keza onun en doğal sonuçlarından da biridir: dolayısıyla çileci idealin, özellikle filozoflar tarafından hiç bir zaman tümüyle tarafsız bir şekilde ele alınmamış olması hiç de şaşırtıcı değil. Kaldı ki ciddi bir tarihsel inceleme, çileci ideal ile felsefe arasındaki bağın çok daha yakın ve sıkı olduğunu gösterir. Denebilir ki felsefe, yeryüzündeki ilk adımlarını atmayı tam da bu idealin *denetimindeki iplere tutunarak* öğrenmiştir - ah henüz ne beceriksizce, ah ne bıkkın bir edayla, ah nasıl da her an yüzüstü kapaklanmaya hazır, bu çarpık bacaklı, küçük, utangaç, sakar hanım evladı! Başlangıçta tüm iyi şeylerin başına gelenler gelmiştir felsefenin başına da, - uzunca bir süre kendileri olmaya cesaret edememişlerdir, biri yardıma gelir mi diye etrafa bakınıp durmuşlardır sürekli, dahası, kendilerine bakan herkesten korkmuşlardır. Bir filozofun dürtülerini ve erdemlerini sırasıyla gözden geçirin - onun kuşkucu dürtüsünü, reddeden dürtüsünü, kesin bir yargıya varmadan önce sonuna dek bekleme dürtüsünü, çözümleyici dürtüsünü, onun araştırmacı, arayıcı, girişimci dürtüsünü, onun karşılaştırmacı, denkleştirici dürtüsünü, onun tarafsızlık ve nesnellik istencini, onun her "*sine ira et studio*" (öfkesiz ve sevgisiz) istencini -: tüm bunların çok uzun bir süre, ahlakın ve vicdanın ilk gereklerinin tersine gitmiş olduğunu anladınız mı artık? (üstelik, Luther'in "Bayan Sinsi, akıllı yosma" diye adlandırmayı sevdiği aklın sözünü bile etmedik daha). Anladınız mı artık bir filozofun, şayet kendisinin bilincine varmışsa, kendini zorunlulukla, âdeta ete kemiğe bürünmüş "*nitimur in vetitum*" (yasaklanmış bir şey için çabalıyoruz) olarak duyumsamak zorunda kalacağını - dolayısıyla "kendini duyumsamaktan", kendisinin bilincine varmaktan *sakınacağını?*.. Durum, daha önce de söylemiş olduğum gibi, bugün kıvanç duyduğumuz tüm iyi şeyler bakımından da farklı değil; eski Yunanlıların ölçütleriyle ölçüldüğünde bile tüm modern varoluşumuz, zayıflık değil de güç ve güç bilinci olduğu oranda, baştan aşağı kibir ve tanrısızlıkmiş gibi görünüyor: çünkü bugün hayranlık duyduklarımızın tam zıddı olan şeyler çok uzun bir süre, vicdanı kendilerinden yana, Tanrı'yı da kendi koruyucuları olarak bulagelmışlerdi. Doğaya karşı tavrımız tümüyle kibir bugün, makineler ve o pervasız teknisyen ve mühendis icatçılığı sayesinde gerçekleşen doğa tecavüzümüz; Tanrı'ya karşı, öyle diyesim geliyor ki, koskoca bir nedensellik ağı örüsü ardındaki herhangi bir sözde erek ve ahlak örümceğine karşı, tavrımız kibir - Cesur Karl'ın

Onbirinci Ludwig'le savaşıırken söylediği gibi “*je combats l'universelle araignée*” (evrensel örümcekle savaşıyorum) -; *kendimize* karşı tavrımız kibir, - kendi üzerimizde deney yapıyoruz çünkü, hiç bir hayvan üzerinde yapılmasına izin vermeyeceğimiz cinsten deneyler; canlı canlı yarıp açıyoruz ruhumuzu keyifle ve merakla: ruhun “esenliği” bizi niye ilgilendirsin ki daha! Kendi kendimizi sağaltıyoruz sonradan: hasta olmak öğreticidir, bundan kuşkumuz yok, sağlıklı olmaktan daha da öğretici, - hatta *hasta edenler*, kim olduğu belirsiz büyücü-hekimlerden ve “kurtarıcı”lardan daha gerekli görünüyor bugün bize. Şimdi kendi kendimize şiddet gösteriyoruz, buna kuşku yok, biz cevval zekâları (Nussknacker) ruhun, biz kuşku duyanlar ve kuşku uyandıranlar, sanki yaşam bilmece çözmekten (Nüsseknacken) öte bir şey değilmiş gibi; işte bu yüzden her geçen gün daha kuşku uyandıran, kuşku duymaya daha *layık* olacağız zorunlulukla; ve bu yüzden yaşamaya da daha layık olacağız belki?.. Tüm iyi şeyler vaktiyle kötü şeylerdi; her kalıtsal günahın bir kalıtsal erdem oluştu. Sözelimi evlilik, uzun bir süre topluluk hakkının ihlali olarak görüldü; bir kadını sırf kendine mal edecek denli kibirli olanlar ceza öderdi bir zamanlar (buna örnek olarak *jus primae noctis* [ilk gece hakkı], bugün hâlâ Kamboçya'da rahiplerin, bu “eski ve iyi göreneklerin” koruyucularının, bir ayrıcalığıdır). Yumuşak, iyicil, uysal, merhametli duygular - ki şimdilerde değerleri öylesine arttı ki, neredeyse “kendi başına değerler” oldular - çok uzun zaman boyunca aşağılandılar, üstelik sahipleri tarafından: yumuşak olmaktan utanılırdı, tıpkı bugün sert olmaktan utanıldığı gibi (bkz. “İyinin ve Kötünün Ötesinde”, s. 232). *Hukuka* boyun eğiş: - ah, yeryüzünün her yerindeki tüm asil soylar kendi kan davalarından nasıl da vicdanları direnerek vazgeçtiler ve hukukun kendileri üzerlerinde tahakküm kurmasına izin verdiler! “Hukuk” uzunca bir süre bir *vetitum* (yasaklanmış bir şey), bir taşkınlık, bir yenilikti; zorlayarak ve zorlayış *olarak* baş gösterdi; insanın, ancak kendinden utanç duyarak boyun eğmiş olduğu bir zorlayış. Yeryüzünde atılan en ufak adım bile, tinsel ve bedensel eziyetlere katlanılarak atıldı o zamanlar: tüm bu bakış açısı, “ileriye adım atmak için değil, hayır! sırf adım atmak, devinmek, değişmek için sayısız şehide gerek görmüş” bu bakış açısı, özellikle bugün ne kadar yadırgatıcı geliyor kulağımıza, - “Tan Kızılığı” s. 17 vd'nda ortaya koydum bu bakış açısını. “Hiçbir şey”, denir s. 19 vd'nda, “şimdi övüncümüz olan şu insan akli ve özgürlük duygusundan daha pahalıya mal olmamıştır. Ama bu övünç yüzündendir ki, ‘görenek ahlakı’nın hüküm sürmüş olduğu asıl ve belirleyici bir temel tarih olarak ‘dünya tarihi’nin öncesinde yer almış ve insanlığın karakterini belirlemiş olan o muazzam zaman dilimlerini algılamamız bugün neredeyse olanaksızlaşmıştır: orası, acı çekmenin erdem olarak, zalimliğin erdem olarak, aldatmanın erdem olarak, öcün erdem olarak, akli yadsımanın erdem olarak, buna karşın refahın tehlike olarak, bilme tutkusunun tehlike olarak, barışın tehlike olarak, merhametin tehlike olarak, merhamet görmenin hakaret olarak, çalışmanın hakaret olarak, deliliğin tanrısallık olarak, *değişimin* kendiliğinden ahlak dışı ve yozlaşmaya gebe olarak yürürlükte olduğu yerdi!” -

Aynı kitabın 39'uncu sayfasında, en eski düşünür insan soyunun hangi itibarla, hangi itibar baskısı altında yaşamak zorunda kalmış olduğu açıklanır, - ve korku salmadığı ölçüde de aşağılanarak. Düşün kılık değiştirmiş bir biçimde, iki anlamlı bir görünümle, kötü bir yürek ve

çoğunlukla da tedirgin bir kafa ile belirdi yeryüzünde: buna şüphe yok. Düşünen insanların içgüdülerindeki etkin olmayan, kara kara düşünüp duran, savaşçı olmayan yan derin bir güvensizlikle çevrelenmelerine yol açtı uzun zaman: bununla başa çıkmanın, kendilerine karşı kararlılıkla *korku* uyandırmaktan başka bir yolu yoktu. Örneğin eski Brahmanlar çok iyi anlardı bu işten! En eski filozoflar, varoluşlarına ve ortaya çıkışlarına, insanlara onlardan *korkmayı* belletmiş olan bir anlam, bir dayanak ve bir arka plan vermeyi iyi bilirlerdi: daha doğrusu, daha da temel bir gereksinimden yola çıkarak, yani kendi kendileri karşısında korku ve hürmet edinmek için yaparlardı bunu. Çünkü kendi içlerindeki tüm değer yargılarının kendilerine *karşı* yönelmiş olduğunu duyumsuyorlardı, “içlerindeki filozofa karşı duydukları her türden şüphe ve direnci kırmak zorundaydılar. Dehşetli bir çağın insanları olarak dehşetli yöntemlerle yaptılar bunu: kendi kendilerine zulmederek, kendi kendilerine yaratıcı bir şekilde eziyet ederek - kendilerini yenilediklerine *inanabilmek* için, tanrılara ve geleneklere karşı önce kendi içlerinde zor kullanmaları gereken, bu güce susamış münzevilerin ve düşünce yenileyicilerinin başlıca yöntemi buydu. Binlerce yıllık kendine eziyetin sonunda öylesine bir güç duygusu ve özgüven edinmiş ve böylece *yeni bir cennet* kurmaya girişmiş olan Kral Visvamitra'nın ünlü hikâyesini hatırlatırım: yeryüzündeki en eski ve en yeni filozof geçmişinin uğursuz simgesi, - kim günün birinde “yeni bir cennet” kurmuşsa, gerekli gücü *kendi cehenneminde* bulmuştur... Tüm olguyu kısa formüller halinde özetleyelim: felsefi tin önce hep, *daha önceden saptanmış* düşünür insan tipine bürünmek, o kılığa girmek zorunda kalmıştır; rahip kılığına, büyücü kılığına, kâhin kılığına, genel olarak dindar bir insan kılığına, ki ne ölçüde olursa olsun *olanaklı olabilsin: çileci ideal* uzun süre, bir tezahür biçimi ve var olma önkoşulu olarak işine yaramıştır filozofun, - filozof olabilmek için çileci ideali temsil etmek, onu temsil edebilmek içinse ona *inanmak* zorunda kalmıştır. Filozofun, en yakın zamana değin elden bırakılmamış ve böylelikle neredeyse *kendi başına filozof tavrı* olarak geçerlik kazanan, kendine özgü biçimde dünyayı reddeden, yaşama düşman, duyulara güvenmez, duyusallıktan arınmış kendini-soyutlama tavrı. Bu tavır her şeyden önce, felsefenin oluşmuş ve süregelen olduğu koşulların zorluğunun bir sonucudur: çünkü felsefe çileci bir kılıf ve giysi, çileci bir kendini-yanlış-anlama olmaksızın yeryüzünde çok uzun bir süre *olanaklı dahi olamazdı*. Açık seçik bir ifadeyle söylersek: *çileci rahip*, şu en yakın zamana kadar, sevimsiz ve kasvetli bir tırtıl biçiminde tezahür etmiştir, felsefe de yalnızca o biçim içinde yaşamaya hak kazanabilmiş, öylece sürünelmiştir... Bu durum *değişti* mi gerçekten? O renkli ve tehlikeli kelebek, bu tırtılın içinde gizlediği o “tin” her şeye rağmen sonunda gene de, daha güneşli, daha sıcak, daha aydınlanmış bir dünya sayesinde rahip kisvesinden kurtarılıp ışığa doğru salıverildi mi gerçekten? Bugün artık yeteri kadar kıvanç, atılganlık, yüreklilik, özgüven, tinsel istenç, sorumluluk istenci, *istenç özgürlüğü* mevcut mu ki, bundan böyle yeryüzünde “filozof” gerçekten - *olanaklı* olsun?..

Ancak şimdi, *çileci rahip* görüş sahamıza girdikten sonra sorunumuzun, “çileci idealin anlamı” sorununun üzerine ciddi olarak gitmeye başlıyoruz, - ancak şimdi “ciddiyet”e biniyor iş: *ciddiyetin* asıl *temsilcisi* ile karşı karşıyayız bundan böyle. “Ciddiyetin anlamı nedir?” - daha da

esası olan bu soru daha şimdiden dilimizin ucunda belki: fizyologlara sorulması uygun düşecek bir soru, ama biz şimdilik atlıyoruz bu soruyu. Çileci rahibin yalnızca inancı değil, istenci, iktidarı, ilgisi de o idealde yatar. Var olma *hakki* o ideale bağlıdır: o idealin muhalifleri olduğumuzu varsayarsak, ne de korkunç bir hasma çatmış olduğumuza şaşmamak gerekir. O ideali yadsıyanlara karşı kendi varoluşu için savaş veren bir hasım!.. Öte yandan, böylesi taraflı bir yaklaşımın, bizim sorunumuz açısından fazla bir yararı olacağı da daha baştan pek olası gözükmemektedir; çileci rahibin burada açılan tartışmanın en nesnel bilirkişisi ve yargıcı olması bir yana - kendi idealinin en başarılı savunucusu olması dahi pek olası değildir - bir kadın “kendi başına kadın”ı savunmak istediğinde bunu neden başaramıyorsa, aynı nedenden ötürü. Dolayısıyla, bizi adamakıllı çürüteceğinden korkmak yerine, kendisini bize karşı doğru dürüst savunabilmesi için daha çok bizim ona yardım etmemiz gerekecek - bu kadarı apaçık ortada... Burada tartışma konusu olan düşünce, yaşamımıza çileci rahipler tarafından biçilen *değerdir*: onlar tarafından yaşam (ait olduğu her şeyle, “doğa”yla, “dünya”yla, tüm “oluş” ve “kalımsızlık” alanıyla birlikte) tümünden farklı türde bir varoluşla, yaşamın karşıtı olan ve onun dışında kalan bir varoluşla ilişkilendirilir, ola ki yaşam kendine karşı cephe almış, *kendi kendini reddediyor* olsun: böyle bir durumda, bir çileci-yaşam durumunda, o diğer varoluşa bir köprü olarak görülür yaşam. Çileci kişi, girilmiş ama artık nerede başlamışsa oraya dek geri katedilmesi gereken bir yanlış-yol olarak ele alır yaşamı; ya da eylem yoluyla yanlışlığı kanıtlanacak - yanlışlığı kanıtlanmak *zorunda* olan bir yanlış olarak: çileci kendisine uyulmasını *talep eder* çünkü, yapabildiği yerde zorla kabul ettirir *kendi* varoluş değerlendirimini. Nedir bunun anlamı? Böylesi akıl almaz bir değerlendirme biçimi, insanlık tarihine istisnai bir durum ve bir acayiplik olarak geçmemiştir: var olan en yaygın ve en sürekli olgulardan biridir o. Yeryüzü varoluşumuzun büyük harfli yazısı uzak bir yıldızdan okunsa, yeryüzünün asıl *çileci gezegen* olduğu, hoşnutsuz, kibirli ve sevimsiz, kendilerine, yeryüzüne, tüm yaşama karşı duydukları derin tiksintiden sıyrılamayan ve eziyet etmekten zevk aldıkları için kendilerine olabildiğince eziyet eden - büyük bir olasılıkla da yegâne zevkleridir bu - yaratıkların barındığı bir köşe olduğu sonucuna saptırabilirdi belki de. Çileci rahibin ne kadar düzenli, ne kadar yaygın ve nasıl neredeyse her dönemde ortaya çıkmış olduğunu iyice düşünelim; tek bir ırka has değildir o; her yerde serpilir büyür; her sosyal sınıf içinden çıkıp boy atar. Değerlendirimini kalıtım yoluyla üretip çoğalttığından değil: bunun tersinedir durum, - derin bir içgüdü, genel olarak ele alındığında, üremeyi yasaklar ona daha çok. Bu *yaşam düşmanı* türün tekrar tekrar boy verip serpilmesine yol açan, birinci dereceden bir gereklilik olsa gerektir, - böylesi bir “özçelişki” tipinin soyunun tükenmemesi *yaşamın kendi çıkarına* olsa gerektir. Çünkü çileci yaşam bir “özçelişki”dir: eşi benzeri bulunmaz bir hınç, yaşamdaki bir şey üzerinde değil, yaşamın kendisi üzerinde, yaşamın en köklü, en kuvvetli, en temel koşulları üzerinde hâkimiyet kurmak isteyen doymak bilmez bir içgüdüün ve güç istencinin hıncı hüküm sürmektedir burada; kuvveti, kuvvetin kaynaklarını tıkamak için kullanma girişiminde bulunmaktadır burada; bakış, hasetle ve sinsice, fizyolojik gelişime karşı yöneltilmiştir, özellikle de onun dışavurumuna, güzelliğe, neşeye karşı; ve bir yandan da nasipsizlikten, körelmeden, ıstıraptan, talihsizlikten, çirkin olandan, kendi kendini zarara uğratmaktan, benliksizleşmeden, kendini kırbaçlamaktan, kendini feda etmekten zevk alınır ve bunlarda zevk *aranır*. Tüm bunlar son derece paradoksal: ikilikli olmak *isteyen*, bu ıstıraptan *zevk alan* ve hatta kendi önkoşulu olan fizyolojik yaşam yetisi *zayıfladığı* ölçüde

daha da kendinden emin ve utkulu olagelen bir ikilikle karşı karşıyayız burada. “Son kerte azaptaki utku”: bu abartılı simge altında savaş vermiştir çileci ideal öteden beri; bu baştan çıkarıcı bilmede, bu büyüleyici eziyet imgesinde görmüştür en aydınlık ışığını, selametini, en nihayetindeki zaferini. *Crux, nux, lux* (çarmıh, fındık, ışık) - bunların üçü birdir onda. -

12

Ete kemiğe bürünmüş böylesi bir çelişki ve doğaya aykırılık istencinin *felsefe* yapar duruma getirildiğini varsayalım: neyin üzerine salıverecektir en içsel keyfiliğini? En kesin biçimde hakiki olarak, gerçek olarak duyumsanan şeyin üzerine: *yanılgıyı* tam da asıl yaşam içgüdüsünün, hakikati en mutlak biçimde konumlandığı yerde arayacaktır. Sözelimi, Vedanta felsefesinin çilecilerinin yapmış oldukları gibi, bedenselliği yanılsamaya indirgeyecektir, ıstırabı da öyle, çeşitliliği, “özne” ve “nesne” kavram karşıtlığının tümünü - hepsi yanılgı, yanılgıdan başka bir şey değil! Kendi ‘Ben’ine inancı kendinden esirgemek, kendi “gerçekliğini” yadsımak - ne zafer! - üstelik artık yalnızca duyulara karşı, görünür olana karşı bir zafer de değil, çok daha üstün türden bir zafer, *akla* karşı girişilmiş bir zorbalık ve vahşet: öyle bir haz ki bu, çileci kendini-aşağılama ve kendini-küçümseme akla şunu bildirdiğinde doruğuna ulaşır: “bir hakikat ve varoluş diyarı *var*, ama akla *yasak* bu diyar!”... (Sırası gelmişken: Kant’ın “şeylerin anlaşılabilirlik karakteri” kavramında bile, akli akla karşı çevirmeye düşkün bu ihtiraslı çileci çelişikliğin kalıntıları vardır: çünkü “anlaşılabilirlik karakteri” şeylerin bir türden yapısını betimler Kant’ta; öyle ki zihin bu yapı ile ilgili olarak, onun zihin için - *hiç mi hiç kavranamaz* olduğunu kavrayabilir ancak.) - Ama biz gene de, özellikle de bilenler olarak, alışlagelmiş görüş açılarının ve değerlendirmelerin böylesi kararlı ters çevrimlerine karşı (ki bunlar yoluyla tin fazla uzun bir süre ve görünüşe bakılırsa kudurmuşçasına ve boşu boşuna, kendi kendine öfkelenmiştir) nankörlük etmeyelim: bir kez olsun böylesine farklı görmek, farklı görmeyi *istemek*, zihnin ileriki “nesnelliği” açısından hiç de önemsiz bir zihin eğitimi ve hazırlığı sayılmaz, - “nesnellik” burada “ilgisiz görü” olarak değil (ki bu bir kavram değildir, saçmalaktır), kişinin lehte ve aleyhte şeyleri *denetim altına alma* ve bunları bir araya getirmek ve birbirinden ayırmak yetisi olarak anlaşılmalıdır: öyle ki kişi tam da bu görüş açıları ve duygulanımsal yorum *farklılıklarını* bilgi açısından yararlı kılmayı bilsin. İyisi mi filozof beylerim, sakınalım kendimizi bundan böyle “arı, istençsiz, ıstırapsız, zamansız bir bilgi öznesi” koyutlamış olan o eski, tehlikeli kavram uydurmacasından; sakınalım “saf akıl” “mutlak tinsellik” “kendi başına bilgi” gibi çelişkili kavramların ahtapot kollarından: - tasarlanması mümkün olmayan bir gözün tasarlanması talep edilir burada hep, öyle bir göz ki yönü olmayacak, etkin ve yorumlayıcı kuvvetlerinin önü alınmış olacak, bu kuvvetlerden yoksun olacak, oysa ancak bu kuvvetler sayesinde görmek ‘bir şeyi’ görmek olur, hep bir saçmalık ve olmayan bir göz kavramı talep edilir burada kısacası. *Yalnızca* bir görüş açısından görme, *yalnızca* bir görüş açısından “bilme” vardır; ve bir konuya ilişkin *ne denli çok* duygulanıma söz hakkı verirsek, bir konuya *ne denli çok* ve farklı gözle bakmayı becerirsek, o konu hakkındaki “kavramımız”, “nesnelliklerimiz” o denli eksiksiz olur. İstenci tümünden elemek, duygulanımları topyekûn askıya almak; diyelim ki yapabildik bunu: nasıl? zihni *hadım etmek* demek olmaz mı bu?..

Ama geriye dönelim. “Yaşama *karşı* yaşam”; çileci insanda temsil edilmiş gibi görünen böylesi bir “özçelişki” - şimdilik bu kadarı ortada -psikolojik olarak değil fizyolojik olarak hesabı yapıldığında da, düpedüz bir saçmalıktır. Olsa olsa *görünüşte* bir “özçelişki”dir; asıl doğası uzun süre anlaşılammış, uzun süre *kendi başına* tanımlanamamış bir şeyin bir tür geçici dile gelişi, yorumu, formülü, ayarlanımı, psikolojik bir yanlış anlaması olsa gerektir; - bir söz sadece, insanın bilgisindeki eski bir gediğe sıkışıp kalmış bir söz. Kısaca gerçeği koyayım bunun karşısına: *çileci ideal*, tüm yolları kullanarak ayakta kalmaya çalışan ve varoluşu için savaş veren *yozlaşmaya yüz tutmuş bir yaşamın koruma ve sağaltma içgüdülerinden kaynaklanır*; çileci ideal, yaşamın en derin, en sağlam kalmış içgüdülerinin yeni araçlar ve buluşlar yoluyla durmaksızın mücadele ettiği kısmî bir fizyolojik tutukluğa ve bitkinliğe işaret eder. Çileci ideal böylesi bir araçtır: durum bu ideale saygı duyanların sandığının tersinedir kısacası, - yaşam mücadele verir onun içinde ve onu kullanarak da ölümler ve ölüme *karşı* mücadele verir, çileci ideal yaşamı *korumak* için çevrilmiş bir dolaptır. Onun insanlar üzerinde, özellikle de uygarlığın ve insanın ehlileştirilmesinin dikiş tutturduğu her yerde, tarihin bize öğrettiği ölçüde hüküm sürebilmiş ve kudretli hale gelebilmiş olması, önemli bir olgunun ifadesidir: şimdiye kadarki insan türünün, en azından ehlileştirilmiş insanın *hastalıklılığının*, insanın ölümler (daha doğrusu: yaşama karşı duyulan usançla, bitkinlikle, “son” a duyulan arzuyla) olan fizyolojik mücadelesinin ifadesidir. Çileci rahip, ete kemiğe bürünmüş başka-türlü-olma, başka-yerde-olma arzusudur, bu arzunun en yüksek derecesidir üstelik, onun asıl coşkusu ve tutkusudur: ne var ki tam da arzulamanın bu *gücüdür* onu buraya bağlayan zincir; tam da bu yüzden burada olmak ve insan-olmak için daha elverişli koşullar yaratmaya çalışmak zorunda olan bir alete dönüşür, - tam da bu *güç* yoluyla tüm bir nasipsizler, sıkkınlar, talihsizler, kazazedeler, her türden kendinden-mustarıpler sürüsünü, içgüdüsel olarak onların çobanlığını üstlenerek varoluşa bağlar. Anlamışsınızdır beni artık: bu çileci rahip, yaşamın bu sözde düşmanı, bu *reddeden*, - yaşamın en büyük *korumacı* ve *Evet - yaratıcı* kudretlerindendir tam da... Neye bağlı o, o hastalıklılık? Zira insan, herhangi bir başka hayvana oranla daha hasta, daha güvensiz, daha değişken, daha belirsizdir, buna şüphe yok, - hasta hayvanın kendisidir o: nasıl oluyor bu? Gerçi tüm diğer hayvanların toplamına oranla daha çok şeye kalkışmış, daha çok şeyi yenilemiş, daha çok şeye kafa tutmuş, yazgıya daha çok meydan okumuştur kuşkusuz: o, kendi kendinin büyük deneycisi, o tatminsiz, o doymak bilmez, o en son hükümdarlık için hayvanla, doğayla, tanrılarla mücadele eden, - o, hâlâ zapt edilmemiş olan, ebediyen gelecekte olan, kendi itici kuvvetinden huzur bulamayan, öyle ki geleceği, her şimdi'nin etini bir mahmuz gibi amansızca deşen: - nasıl olacaktı da böylesi yürekli ve zengin bir hayvan aynı zamanda tehlikeye en çok maruz olan, tüm hasta hayvanlar içinde en uzun süreli ve en derinden hasta olan olmayacaktı ki?.. İnsan usandı, hem de sıkça; bu usanmanın salgınları da var (1348 yılı dolaylarında, ölüm dansı zamanında): ama bu tiksinti bile, bu yorgunluk, bu kendinden bıkmaya bile - öylesine güçlü bir şekilde açığa çıkar ki onda, tekrar yeni bir zincire dönüşüverir hemen. Onun yaşama dediği “hayır”, âdeta bir büyüyle bir sürü yumuşak “evet”i gün ışığına çıkarır; öyle ki *yaralanırsa* bu yıkım, “özyıkım” ustası, - yaranın kendisi zorlar sonradan onu *yaşamaya*...

İnsanda hastalıklılık ne derece olağansa - ki bu olağanlığı yadsıyamayız -, ruhsal-bedensel kudretliliğin nadir örneklerine, insanlığın *mutlu rastlantılarına* o derece hürmet etmek, nasipli olanları bu en pis havadan, hasta-havasından o derece sıkı korumak gerekir. Yapılıyor mu bu?.. Sağlıklılar için en büyük tehlike hastalardır; felaket kuvvetlilere en kuvvetlilerden *değil* en zayıflardan gelir. Biliniyor mu bu?.. Genel olarak düşünülürse, azalması dilenecek olan şey insana karşı duyulan korku değildir: çünkü bu korku kuvvetlileri kuvvetli, kimi zaman da korkunç olmaya zorlar - nasipli insan tipini ayakta tutar. Asıl korkulması gereken ve başka hiçbir felaketin olmadığı kadar feci olan şey, insana karşı duyulan büyük korku değil ona karşı duyulan büyük *tiksinti*, keza büyük *merhamettir*. Bu ikisi günün birinde çiftleşse, kaçınılmaz olarak en ürkütücüsünden bir şey geliverirdi dünyaya hemen, insanın “son istenci”, onun hiçlik istenci, nihilizm. Ve nitekim çok da hazırlık var bunun için. Kim yalnızca burnuyla değil gözleri ve kulaklarıyla da koklarsa, bugün adımını attığı neredeyse her yerde bir tür tımarhane havası, hastane havası sezinler, - insanlığın kültür bölgelerinden söz ediyorum elbette, şimdilerde yeryüzünde var olan her tür “Avrupa”dan. *Hastalıklıdır* insan için en büyük tehlike: *kötüler* değil, “yırtıcı hayvanlar” değil. Daha en başından kazaya uğramış olanlar, ezilmişler, yıkılmışlar - onlardır, *en zayıf olanlardır* insanlar arasında yaşamı en fazla baltalayanlar, yaşama, insana, kendimize güvenimizi en tehlikeli biçimde zehirleyenler ve sorgulayanlar. Nerede kaçınılır ondan, insana derin bir hüznü bulaştıran o kaçamak bakıştan, baştan kusurlu doğmuş olanın o geriye dönük bakışından, böylesi bir insanın kendi kendine ne söylediğini ele veren o bakıştan, - bir iç çekiş olan o bakıştan! “Herhangi başka biri olsam!” diye iç çeker o bakış, “ama ümit yok. Neysem oyum: kendi kendimden nasıl kurtulurum? Ama ne yapayım ki - *bıktım kendimden!*” ... Böylesi bir kendini aşağılama zemininde, bu gerçek bataklık zemininde her tür yabancı ot, her tür zehirli bitki yetişir ve hepsi de pek küçük, pek saklı, pek sahtekâr, pek yapmacıktır. Burada intikam ve kuyruk acısı duygularının solucanları kaynar; gizli saklılıklar ve itiraf edilemez şeyler havayı leş gibi kokutur; burada en kötücül komplo durmadan ağını örer, - acı çekenin, nasipli ve utkulu olana karşı kurduğu komplo; burada utkulu olanın görünüşünden *nefret* edilir. Üstelik bu nefreti nefret olarak itiraf etmemek için de ne yalanlar atmak! Büyük laflar, büyük edalar için ne zahmetlere girmek, nasıl da bir “dürüst” iftira sanatı! Bu nasipsizler: ne de asil bir belagat akar dudaklarından! Ne de çok şekerle kaplanmış, sahte, teslimiyetçi bir boyun eğme yüzer gözlerinde! Ne isterler ki bunlar aslında? Adaleti, sevgiyi, bilgeliği, üstünlüğü en azından *temsil etmek* - budur, bu “en alttakiler”in, bu hastaların ihtirası! Ve ne de maharetli kılar bu ihtiras! Erdemin damgasını, hatta erdemin şingirtisini, erdemin altın şingirtisini dahi taklit etmedeki kalpazanlık becerisine hayranlık duymamak elde değildir zira. Bunlar erdemi iyiden iyiye sahiplendiler artık, bu zayıflar ve ümitsizce hastalıklılar, buna şüphe yok: “yalnızca biziz iyi olanlar, adil olanlar” diyorlar, “yalnızca biziz *homines bonae voluntatis*”(iyi niyetli insanlar). Bize yöneltmiş canlı ithamlar, ihtarlar olarak geziniyorlar aramızda, - sanki sağlık, nasiplilik, kuvvet, kıvanç, iktidar duygusu kendi başlarına utanılacak şeylermiş gibi, ileride kefareti ödenmesi, hem de acı şekilde ödenmesi gereken şeylermiş gibi: ah, kendileri nasıl da hazırdır *ödetmeye* aslında, nasıl da can atarlar *cellat* olmaya! Yargıç kılığına bürünmüş, “adalet” sözcüğünü zehirli bir tükürük gibi sürekli ağızlarında taşıyan, ağızları, her keyfi yerinde

görünen ve hoşnutlukla kendi yolunda gidene tükürmeye hazır biçimde büzülmüş intikam düşkünleri bolca bulunur onlar arasında. O en iğrenç kendini-beğenmişler türü, o yalancı doğuştan sakatlar, “güzel ruhlar” temsil etmek peşinde olan ve kepazeye dönmüş duyusallıklarını dizelere ve başka bebek bezlerine sarıp sarmalayarak “yürek paklığı” diye pazara sürenler de eksik değildir aralarında: ahlakın onanistleri ve “kendi kendilerini doyuma ulaştıranlar”ı. Hastaların, *herhangi* bir üstünlük biçimini temsil etme istençleri, sağlıklılar üzerinde despotluk kurmaya götüren gizli yolları sezme içgüdüleri, - bunun, en zayıf olanın bu güç istencinin bulunmadığı yer var mıdır ki! Özellikle de hasta kadında: hükmetmenin, ezmenin, kasıp kavurmanın inceliklerinde onun üstüne kimse yoktur. Ne canlı ne ölü hiçbir şeyi sakınmaz hasta kadın, en derinde gömülü şeyleri kazıp yeniden açığa çıkarır (Bogo’lar, “kadın bir sırdandır” der). Her ailenin, her kurumun, her topluluğun arka planına bir göz atın: hepsinde hastaların sağlıklılara karşı yürüttükleri savaş, - çoğu zaman küçük dozda zehirlerle, iğnelemelerle, sinsi bir hoş görür yüz ifadesi ile sürdürülen, ama kimi zaman da “haklı öfke”yi oynamayı yeğleyen o hasta-riyakârlığının *gürültülü* tavırları ile sürdürülen sessiz bir savaş. Bilimin kutsanmış odalarına kadar gelir hastalıklı köpeklerin boğuk öfke havlamaları, bu “asilane” riyakârların kudurgan yalancılığı ve hiddeti (anlayabilen okurlara bir kez daha, bugünün Almanya’sında ahlaki süprüntüyü en çirkin ve en iğrenç şekilde kullanan Berlinli intikam havarisi Eugen Dühring’i hatırlatırım: Dühring, günümüzün ilk ahlak yaygaracısı; kendi benzerleri, Yahudi karşıtları arasında bile ilk). Hepsi hınç insanıdır bunların, bu fizyolojik yönden kazaya uğramışların ve kurtlanmışların, altı intikam kaynayan, sarsılıp duran bir toprak, mutlu olanlara karşı patlamaları bitip tükenmeyen, doymak bilmeyen ve intikam için büründükleri kılıklar, intikam bahaneleri de aynı şekilde bitimsiz olan: intikamın en son, en ince, en yüce zaferine ne zaman ulaşırlar ki bunlar? Kendi sefilliklerini, var olan tüm sefilliği mutluların *vicdanına kakmayı* başardıklarında kuşkusuz: öyle ki gün gelip de mutluluklarından utanmaya başladıklarında bu mutlular ve belki de kendi aralarında birbirlerine “mutlu olmak ayıp! çok *sefalet var!*” dediklerinde... Oysa mutluların, nasiplilerin, bedenlen ve ruhen güçlülerin *mutluluğa hakları olduğu* konusunda bu şekilde kuşku duymaya başlamalarından daha büyük ve daha feci bir yanlış anlama olamaz. Defolsun bu “ters dönmüş dünya”! Defolsun bu rezil duygu cıvıklığı! Hastaların sağlıklıları hasta *etmemesi* - ve bu öylesi bir duygu cıvıklığı olurdu - bu olmalı işte yeryüzündeki en baş görüş açısı: - ama bunun için her şeyden önce sağlıklıların hastalardan *ayrı* tutulmaları, hastaları görmekten bile korunmaları gerekir ki, hastalarla karıştırmasınlar kendilerini. Hastabakıcı ya da doktor olmak mıdır onların görevi yoksa?.. *Ne ki kendi* görevlerini bundan daha vahim bir şekilde yanlış anlayamaz ve yadsıyamazlar, - daha yüksek olan, daha alçak olanın aleti olmaya *indirgememelidir* kendini, mesafe tutkusu görevleri de sonsuza dek birbirlerinden ayrı tutmalıdır! Onların var olma hakkı, gür sesli çanın ahenksiz, kırık çandan ayrıcalığı bin kat daha fazladır üstelik: yalnızca onlardır geleceğin *güvenceleri*, yalnızca onlar *yükümlüdür* insanın geleceğinden. Onların yapabileceklerini, onların yapmak zorunda olduklarını hastalar asla yapamamalı ve yapmak zorunda olmamalıdır: ama yalnızca *kendilerinin* yapması gerekeni yapabilecek duruma geleceklerse eğer, hâlâ mümkün müdür ki hastaların doktoru, avutanı, “kurtarıcısı” olmaları?.. İşte bu yüzden temiz hava! temiz hava! Ve ne olursa olsun uzak durmak tüm kültür tımarhanelerinin ve hastanelerinin civarından! İşte bu yüzden nezih çevre, *bizim* çevremiz! Ya da yalnızlık, ille de olması gerekiyorsa! Ama ne olursa olsun içe

dönük çürümenin ve içten içe kurtlanmış hastaların leş gibi buharlarından uzak durmak!.. Ki, dostlarım, özellikle de bizler için ayrılmışa benzeyen *en* beterinden iki salgına karşı en azından bir süre daha koruyalım kendimizi, - *insana duyulan büyük tiksintiye* karşı! *insana duyulan büyük merhamete* karşı!..

15

Hastalara bakmanın, hastaları sağaltmanın nasıl kesinlikle sağlıklıların görevi olamayacağı tüm derinliğiyle kavrandıysa - ki özellikle burada *derine inilmesini*, bu konunun derinlemesine kavranmasını istiyorum - bununla beraber bir başka zorunluluk daha kavranmış demektir, - *kendileri de hasta* olan doktorların ve hastabakıcıların zorunluğu: ve işte artık çileci rahibin anlamını iki elimizle yakalamış ve tutmuş bulunuyoruz. Çileci rahibi, hasta sürünün önceden belirlenmiş kurtarıcısı, çobanı ve savunucusu olarak görmemiz gerekiyor: ancak bu yolla anlarız onun o muazzam tarihi misyonunu. *Acı çekenler üzerinde hükümdarlıktır* onun etki alanı, buna yöneltir içgüdüsu onu, bunda gösterir en kendine özgü hünerini, ustalığını, bunda bulur kendine has mutluluğunu. Kendisinin de hasta olması, hastalarla ve talihsizlerle temelden akraba olması gerekir onları anlayabilmesi, - onlarla anlaşabilmesi için; ama kuvvetli olması da gerekir, başkalarına olduğundan daha da çok kendine hükmetmesi, her şeyden önce de güç istencinin sağlam olması gerekir, ki hastalarda güven ve korku uyandırsın; onlara tutunacak bir dal, direnç, destek, baskı, eli maşalı eğitimci, despot, tanrı olabilsin. Onları korumak zorundadır, sürüsünü - kime karşı? Sağlıklılar karşı, buna şüphe yok, ve sağlıklılar duyulan hasede karşı; tüm kaba, şiddetli, azgın, haşin, zorba yırtıcı sağlığın ve güçlülüğün doğal muhalifi *ve aşağılayıcı* olması gerekir onun. Rahip, nefret ettiğinden daha kolay aşağılayan o daha *hassas* hayvanın ilk biçimidir. Yırtıcı hayvanlarla savaşmaktan kaçınamayacaktır, şiddetten çok hilekarlığın (“tinin”) savaşından elbette; - bu yüzden belirli durumlar için, kendinde adeta yeni bir yırtıcı hayvan tipi geliştirmesi, hiç değilse öylesi bir hayvan tipine *delalet etmesi* gerekecektir, - kutup ayısının, çevik, soğuk, pusuya yatmış panterin ve azımsanamayacak ölçüde de tilkinin, korku saldığı kadar çekici de olan bir birleşimi gibi görünen yeni bir *hayvan korkunçluğu*. Gerektiğinde ayı gibi ciddi, saygın, kurnaz, soğuk, üstün olduğuna inandırarak, esrarengiz güçlerin habercisi ve sözcüsü olarak diğer türden yırtıcı hayvanların arasına karışır, bu toprak üzerinde ekebildiği her yere ıstırap, ikilik, “özçelişki” ekmeye ve kendi hünerinden fazlasıyla emin, *acı çekenler* üzerinde sürekli bir hâkimiyet kurmaya kararlı olarak. Beraberinde merhemler ve balsamlar getirir, buna şüphe yok; ama ilkin yaralaması gerekir ki doktor olsun; sonradan, yaranın verdiği ağrıyı dindirirken *aynı zamanda zehirler de yarayı* - en iyi bu işten anlar zira, çevresindeki tüm sağlıklı şeylerin zorunlu olarak hasta, tüm hasta şeylerin de zorunlu olarak evcil olduğu bu büyücü ve yırtıcı hayvan terbiyecisi. Aslında, hasta sürüsünü oldukça iyi korur bu tuhaf çoban, - kendilerine karşı da korur onları, sürü içinde kor gibi yanan fesatlığa, hilekârlığa, kötücüllüğe karşı ve müptelalara ve hastalara has daha ne varsa tümüne karşı; kurnazca, sert ve gizli den gizliye savaşır anarşiyle ve o en tehlikeli patlayıcı maddenin, *hıncın* sürekli biriktiği sürü içinde her an baş gösterebilecek çözümlüyle. Bu patlayıcıyı, sürüyü ve çobanı parçalayıp darmadağın etmeyecek şekilde boşaltmak, budur onun asıl hüneri ve başlıca yararlılığı;

rahiplerin varoluşunun değeri en kısa şekilde bir formülle ifade edilmek istenseydi, doğrudan doğruya şu söylenebilirdi: rahip hıncın *yön değiştiricisidir*. Her acı çeken, içgüdüsel olarak acısına bir neden arar çünkü; daha doğrusu bir fail, daha da belirlersek, acıya duyarlı, suçlu bir fail, - kısacası, duygulanımlarını herhangi bir bahane üzerinden, fiilen ya da gıyaben boşaltabileceği herhangi bir canlı: duygulanımları boşaltma, acı çekenin en büyük rahatlama-
yani *uyuşturma* -girişimidir çünkü, her tür ıstıraba karşı elinde olmaksızın arzuladığı uyuşturucusudur. Hınc, intikam ve bunlara akraba şeylerin gerçek fizyolojik nedeni ancak burada bulunabilir kanımca, *ıstırabı duygulanım yoluyla uyuşturma* isteğinde yani: - bunların nedeni genellikle, bana kalırsa çok da yanlış olarak, savunma amaçlı bir karşı saldırıda, basit bir tepkisel korunma önleminde, aniden belirmiş bir zarar ve tehlike durumunda gösterilen, kafasız bir kurbağanın bile yakıcı bir asitten korunmak için gösterdiği türden bir “tepkisel harekette” aranıyor. Oysa fark temel bir fark: bir durumda, daha fazla zarar görmenin önü alınmak isteniyor, diğer durumda, kıvrandıran, gizli saklı, dayanılmaz olmaya başlayan bir ıstırap herhangi türden, daha şiddetli bir duygu yoluyla *uyuşturulmak* ve hiç değilse o an için bilinçten silinmek isteniyor, - bunun için bir duygulanıma gerek vardır, olabildiğince vahşi bir duygulanıma ve onu uyarıp harekete geçirecek, uygun olan ilk bahaneye. “Kendimi kötü hissetmem birinin suçu olmalı” - tüm hastalıklılara özgü bir çıkarsama biçimidir bu ve kendilerini kötü hissetmelerinin gerçek nedeninden, fizyolojik nedeninden, ne denli bihaberlerse, o denli onlara özgüdür (bu neden, sözgelimi bir *nervus sympathicus* [sinir sistemi] rahatsızlığında yatabilir ya da aşırı bir safra kesesi salgısında, veya kandaki sülfürik ve fosforik asit içeren potasyum bileşikleri eksikliğinde ya da kan dolaşımını engelleyen bağırsak gazlarında ya da yumurtalıkların bozulmasında ve benzeri şeylerde). Acı çekenlerin hepsi de, ıstırap veren duygulanımlara bahane bulmak konusunda müthiş bir heves ve yaratıcılık gösterirler: kuruntularından, kötülükler ve görünürdeki kısıtlamalar üzerine kara kara düşünmekten bile zevk alırlar; kıvrandırıcı bir şüpheyle istedikleri gibi heyecana kapılacakları ve kendi kötülük zehirleriyle kendilerinden geçebilecekleri karanlık, sorgulanası hikâyeler bulmak için geçmişlerinin ve bugünlerinin bağırsaklarını talan ederler - en eski yaraları deşerler, çoktan kapanmış yaraların izlerini kanatırlar; eşi, dostu, çoluğu çocuğu, en yakınlarında daha ne varsa hepsini fail yapar çıkarlar. “Acı çekiyorum: bu birinin suçu olmalı” - böyle düşünür her hastalıklı koyun. Ama çobanı, çileci rahip ona der ki: “Doğrudur koyunum! birinin suçu olmalı bu: ama sen kendinsin o biri, yalnızca sensin bunda suçlu olan, - *sen kendinsin yalnızca kendinin suçlusu!*”... Yeterince cüretkâr bu, yeterince yanlış: ama bir şey elde edildi bununla en azından; bununla, daha önce de söylediğim gibi, hıncın yönü - *değiştirildi*.

16

Yaşamın hekimlik içgüdüünün benim düşünceme göre, çileci rahip yoluyla neye en azından *gayret etmiş* ve “suç”, “günah”, “günahkârlık”, “ahlaki düşkünlük”, “lanet” gibi böylesi paradoksal ve mantığa aykırı kavramların geçici despotizmini neyi elde etmek için kullanmış olduğunu tahmin edersiniz artık: hastaları belirli bir dereceye kadar *zararsız* kılmak için, iyileşemeyecek olanların kendi kendilerini yok etmelerini sağlamak için, ağır hasta

olmayanları dosdoğru kendi kendilerinin üzerine yöneltmek, hınçlarının yönünü tersine çevirmek için (“Tek bir şey gerektir”) ve tüm acı çekenlerin kötü içgüdülerini özdisiplin, özdenetim ve kendini aşma amaçlarına yönelik olarak böylece *sömürmek* için. Kendiliğinden de anlaşılacağı gibi, bu türden bir “ilaç”la, basit bir duygulanım ilacıyla, fizyolojik anlamda gerçek bir hasta-*tedavisinin* söz konusu olamayacağı açıktır; kaldı ki yaşam içgüdüünün bununla herhangi bir tedavi öngörmüş ve hedeflemiş olduğu dahi ileri sürülemez. Bir yanda, hastaları sıkıştırıp tıktırmanın ve örgütlemenin bir türü (“kilise” sözcüğü bunun en tutulan adıdır), diğer yanda, sağlıktan yana daha çok nasiplenmiş, daha eksiksiz kalıba dökülmüş olanları bir tür geçici emniyet altına almak ve böylelikle sağlıklı ile hasta arasında bir *uçurum* açmak - buydu uzunca bir süre yapılan! Ve fazlaydı! *çok fazlaydı!*.. (Görüldüğü gibi bu incelemede, benim ihtiyacım olan türden okurları göz önüne aldığım da gerekçelendirmeme lüzum dahi olmayan bir varsayımdan yola çıkıyorum: “günahkârlık” insanda bir olgu değildir, daha çok bir olgunun, fizyolojik bir aksaklık olgusunun yorumudur - bu yorum da, bizler için artık hiçbir bağlayıcılığı olmayan ahlaksal-dinsel bir bakış açısından ele alınmıştır. Bir kişinin kendini “suçlu” “günahkâr” *hissetmesi*, kesinlikle onun haklı olarak böyle hissettiğini kanıtlamaz; tıpkı kişinin sırf kendini sağlıklı hissettiği için sağlıklı olmaması gibi. Ünlü cadı davalarını hatırlayın: o zamanlar, en keskin görüşlü ve insancıl yargıçlar bile, ortada bir suç olduğundan kuşku duymuyorlardı; “cadılar”ın *kendileri dahi kuşku duymuyorlardı bundan*, - yine de suç yoktu ortada. - O varsayımı genişletilmiş biçimiyle dile getirirsem: “ruhsal ıstırap” benim için kesinlikle bir olgu değil, şimdiye dek tam olarak formüle edilememiş olguların (nedensellik çerçevesi içinde) bir yorumudur yalnızca: dolayısıyla da henüz tümüyle havada kalan ve bilimsel açıdan bağlayıcı olmayan bir şeydir, - cılız bir soru işaretinin yerine konmuş tumbul bir sözcüktür aslında. Bir kişi bir “ruhsal ıstırap”la baş edemiyorsa eğer, bunun sebebi, kaba bir ifadeyle söylersek, “ruhunda” *değil* daha büyük bir olasılıkla karnında yatıyordur (kaba bir ifade dediğim gibi: ama aynı şekilde kabaca işitilsin, kabaca anlaşılsın gibi bir arzuyu da dile getirmiyor asla...) Kuvvetli ve nasipli bir insan, yaşantılarını (eylemleri ve kabahatleri de dahil olmak üzere) hazmeder, tıpkı yediklerini hazmettiği gibi, kimi zaman zorlu lokmalar yutmak zorunda kalsa da. Bir yaşantıyla “baş edemiyorsa” eğer, bu tür bir hazımsızlık diğeri ne denli fizyolojikse o denli fizyolojiktir - ve gerçekte çoğunlukla o diğerrinin sonuçlarından biridir yalnızca. - Laf aramızda, böylesi bir anlayışla her tür materyalizmin en sıkı muhalifi olunabilir yine de...

17

Ama aslında bir *doktor mudur* ki bu çileci rahip? - Kendini “kurtarıcı” olarak hissetmekten, “kurtarıcı” olarak hürmet görmekten ne denli hoşlansa da onun bir doktor adlandırılmasının ne derece güçlkle kabul göreceğini kavramış bulunuyoruz. Yalnızca acı çekmenin kendisi ile, acı çekenin hoşnutsuzluğu ile savaşıyor o, bunun nedeni ile *değil*, asıl hasta oluş ile *değil*, - rahibin ilacına yönelteceğimiz en temel itiraz bu olmalıdır. Gelgelelim, yalnızca rahibin bildiği ve sahip olduğu o görüş açısına yerleştirdik mi kendimizi bir kez, onun buradan bakarak neler görmüş, aramış ve bulmuş olduğuna duyacağımız hayranlığın sonu gelmeyecektir. Acının *hafifletilmesi*, her tür “avutma”, - dehasının bu olduğu çıkacaktır ortaya: nasıl da yaratıcıdır

avutuculuk görevini kavrayışı, nasıl da pervasızca ve cüretle seçmiştir bu görev için kullanılacak araçları! Özellikle de Hıristiyanlık, içinde en ustalıklı avutma yollarının bulunduğu bir hazine odası olarak adlandırılabilir; ferahlatan, rahatlatan, uyuşturan o denli çok şey yığılıdır içinde; bu amaç uğruna o denli çok şey tehlikeye atılmıştır en tehlikeli ve en pervasız şekilde; özellikle fizyolojik açıdan özürülülerin derin çöküntülerinin, kurşun ağırlığındaki bitkinliklerinin, kapkara kederlerinin hangi uyarıcı duygulanımlarla, hiç değilse belirli sürelerle üstesinden gelinebileceğini o denli incelikle, incelmışlikle, güneyli incelmışliğiyle keşfetmiştir. Çünkü, genel olarak söylersek: bütün büyük dinlerde söz konusu olan asıl mesele, salgın haline gelmiş belirli bir yorgunluk ve ağırlıkla mücadele etmek olmuştur. Şunun olası olduğu daha en başından kabul edilebilir ki, yeryüzünün belirli yerlerinde zaman zaman, neredeyse zorunlu olarak, *fizyolojik bir tutukluk duygusunun* geniş kitleleri hâkimiyeti altına alması kaçınılmaz olmuştur, ne ki fizyolojik konulardaki bilgi eksikliği, bunun fizyolojik bir tutukluk duygusu olduğunun bilincine varılamamasına yol açtığından “nedeni” ve çaresi yalnızca psikolojik-ahlaksal alanda aranabilmiş ve sınanabilmiştir (nitekim bu benim, genel olarak “*din*” diye adlandırılan şey için bulduğum en kapsamlı formülumdür). Böyle bir tutukluk duygusunun çok çeşitli kökenleri olabilir: çok farklı ırkların melezlenmeleri sonucunda örneğin (ya da sosyal sınıfların melezlenmeleri sonucunda - sosyal sınıf, aynı zamanda bir soy ve ırk farkını da dile getirir her zaman: Avrupa’nın “dünya sancısı”, on dokuzuncu yüzyılın “pesimizmi” büyük ölçüde, anlamsızca ani gerçekleşen bir sınıf karışımının sonucudur); ya da hatalı bir göçe bağlı olarak - bir ırkın uyum göstermeye gücünün yetmediği bir iklime saplanıp kalması (Hintlilerin Hindistan’daki durumları); ya da ırkın yaşlılığının ve bitkinliğinin dolaylı etkisi (1850’den itibaren başlayan Paris pesimizmi); veya yanlış bir perhiz (Ortaçağın alkolizmi; vejetaryen zırvalığı, Shakespeare’in genç asilzadesi Christoph’un^[6] itibarı onlardan yana elbet); ya da bir kan bozukluğu, sıtma, frengi ve benzerleri (Almanların, Almanya’nın yarısını feci hastalıklarla kırıp geçirmiş ve böylelikle Alman yaltakçılığına ve ödleklğine zemin hazırlamış olan Otuz Yıl Savaşları’nın ardından yaşamış oldukları çöküntü). Her böylesi durumda, *çökkünlük duygusu* ile büyük çaplı bir *mücadeleye* girilir; gelin bu mücadelenin en önemli uygulamaları ve biçimleri hakkında kısaca bilgilenelim. (Çökkünlük duygusuna karşı *filozofun* yürüttüğü mücadeleyle hep eşzamanlı olma eğilimindeki asıl mücadeleyi gerektiği gibi, burada tümünden bir kenara bırakıyorum - yeterince ilginçtir gerçi, ama fazlasıyla saçma, pratik açıdan fazlasıyla değersiz, fazlasıyla örümcek ağı benzeri ve fazlasıyla kenarda köşededir; örneğin, önce ıstıraptaki yanılığının ayırdına varılırsa ıstırapın da giderek yok olmak *zorunda kalacağı* gibi naif bir varsayımdan hareketle ıstırapın bir yanılığ olduğu kanıtlanmaya çalışılırken - ama işe bakın ki yok olmaya yanaşmadı ıstırap...) O baskın çökkünlükle mücadelede *önce*, yaşam duygusunu iyiden iyiye en alt noktaya çeken araçlar kullanılır. Mümkünse artık hiç istememek, dilememek; duygulanıma yol açan, “kan” yapan her şeyden kaçınmak (tuz yememek: Fakir’in sağlık öğretisi); sevmemek; nefret etmemek; kayıtsızlık; ölç almamak; varsıllaşmamak; çalışmamak; dilenmek; mümkünse kadınsız ya da olabildiğince az kadınla olmak: tinsel yönden Pascal’ın ilkesi “*il faut s’abêtir*” (kişi kendini aptallaştırmalı). Sonuç, psikolojik-ahlaksal ifadeyle: “benliksizleşme”, “kutsanmışlık”; fizyolojik ifadeyle: hipnotize olma, - bazı hayvanlar için *kış uykusu*, sıcak iklimlerin çoğu bitkisi için de *yaz uykusu* ne ise, insanlar için de ona benzer bir şeyi yaklaşık olarak elde etme çabası, yaşamın, bilinçte dahi belirmeksizin,

kıta kıtına varlığını sürdürebildiği asgari bir enerji tüketimi ve metabolik etkinlik. Bu amaç uğruna şaşkırtıcı miktarda insan enerjisi harcanmıştır - boşuna mı?.. Her çağda ve neredeyse tüm halklarda bolca bulunan bu “kutsallık” sportmenlerinin, bu kadar sıkı bir antrenman yoluyla mücadele ettikleri şeyden gerçek bir kurtuluş yolu bulmuş olmalarından kuşku duyulamaz, - o derin fizyolojik çöküntüden, çeşitli hipnotizma yollarından oluşan sistemleri sayesinde sayısız durumda gerçekten *siyirilmişlardır*: yöntemlerinin, en genel etnolojik olgular arasında yer alması bu yüzdendir. Aynı şekilde, bedenselliği ve arzuyu böyle öldüresiye aç bırakmaya kastetmenin başlı başına bir kaçıklık belirtisi olarak görülmesine de izin verilemez (hoyaratça et yiyenlerin “özgür tinliler”e ve asilzade Christophlar'a yapmaya meyilli oldukları gibi). Ne var ki bunun, her türden zihinsel bozukluklara götüren *yol* olduğu, olabileceği de bir o kadar kesindir, Athos Dağı'nda yaşayan Hesykhastes'lerde^[7] olduğu gibi “iç ışıklara” örneğin, ses ve görüntü sanrılarına, şehvetli duyusal taşmalara ve esrimelere (azize Theresa hikâyesi). Bu tür durumlara, bu durumlara düşmüş olanlar tarafından getirilen yorumun, hep alabildiğine tutkunca-yanlış olduğu açıkça bellidir: daha böylesi bir yorum tarzı istencinde çınlamaya başlayan, o en ikna olmuş minnettar ses tonunu duymazlık etmeyin. En yüksek konum, *kurtuluşun* kendi, en nihayet erişilmiş o topyekûn hipnoz ve dinginlik onlar için hep, dile getirmeye en yüce simgelerin dahi yetmediği gizli kendisi olmuştur; şeylerin temeline bir yöneliş ve dönüş, tüm yanlısamalardan azat olma, “bilme”, “hakikat”, “var olma”, her amaçtan, her dilekten, her eylemden kopup kurtulma, iyinin ve kötünün de ötesinde bir “ötedelik”. “İyi ve Kötü,” der Budist, - “her ikisi de birer zincirdir: yetkin kişi, her ikisinin de üstesinden gelmiştir”; “yapılmış ve yapılmamış şeyler”, der Vedanta'ya inanan, “acı vermez ona; bir bilge olarak iyiyi ve kötüyü silkeler atar üzerinden; hiçbir eylem onun saltanatına sekte vuramaz artık; iyiyi ve kötüyü, her ikisini de aşmıştır o”: - tümüyle Hintli bir anlayış yani, Brahmanca olduğu kadar Budistçe de. (Ne Hint ne de Hıristiyan düşünüşünde, erdeme bir hipnotizma yolu olarak büyük değer biçilse de, “kurtuluş”un erdem yoluyla, ahlaki ıslahat yoluyla erişilebilir olduğu kabul edilmez: bunu sıkı tutalım, - kaldı ki bu gerçeklerle de örtüşüyor. Bu noktada *hakikate* sadık kalmış olmaları, diğer her şeyde iyiden iyiye ahlaksallaştırılmış olan en büyük üç dindeki belki de en iyi gerçekçilik örneğidir. “Bilen için yükümlülük yoktur”... “Erdemler *edinmekle* kurtuluşa varılmaz: çünkü kurtuluş, hiçbir yetkinlik edinmesi söz konusu olmayan Brahman'la bir olmakta yatar; yanlışları *bırakmakla* da kurtuluşa varılmaz: çünkü Brahman'ın, ki onunla bir olmak kurtuluşu oluşturan şeydir, arılığı öncesiz ve sonrasızdır” - bu bölümler Çankara'nın, Avrupa'da Hint felsefesinin ilk gerçek *uzmanı*, dostum Paul Deussen tarafından yapılmış olan açıklamasından alıntı.) Büyük dinlerdeki “kurtuluş”a saygı duyacağız demek ki; buna karşılık, rüya görmek için bile fazla yorgun düşmüş bu yaşam bezginlerinin *derin uykuya* dahi atfettikleri değer karşısında ciddiyetimizi korumak biraz güçleşiyor, - Brahman'la birleşme olarak, Tanrı'yla erişilen *unio mystica* (gizem birliği) olarak derin uyku. “Sonra iyice uykuya daldığında” - der en eski ve saygıdeğer “kitap” bununla ilgili olarak - “ve hiçbir rüya imgesi görmemecesine tamamen huzura erdiğinde, işte o zaman, ah azizim, var olan'la birleşir, kendi kendinin içine girmiştir, - benliğin idrake benzerliğiyle çevrili olarak, ne içerdekinin ne de dışarıdakinin bilincinde değildir artık. Gün ve gece, yaş, ölüm, ıstırap geçmez bu köprüyü, ne hayır işi ne de hayırsız iş geçer”. “Derin uykuda,” derler keza en büyük üç dinden bu en derininin müminleri, “ruh bu bedenden ayrılır, en yüce ışığa girer ve böylelikle kendi biçimi içinde belirir: en yüce tinin

kendisidir orada, şakalaşarak, oynayarak ve ister kadınlarla, ister arabalarla, ister dostlarla eğlenerek etrafta gezinen en yüce tinin kendisidir, geriye bakıp düşünmez artık orada beden denen o eklenti, o beden ki bir koşum hayvanının arabaya koşulduğu gibi koşulmuştur “*prâna*” (yaşam soluğu) ona.” Buna rağmen, “kurtuluş” meselesinde olduğu gibi burada da dile getirilen değer, her ne kadar Doğu’nun ihtişamlı abartısı ile dile getiriliyor olsa da, o açık seçik, soğuk, Yunanlıca-soğuk ama acı çeken Epikuros’unkiyle temelde aynı değer olduğunu gözden kaçırmamalıyız: hipnotize edici hiçlik-duygusu, en derin uykunun sükûneti, *acısızlık* sözün kısası - acı çekenler ve iyiden iyiye çökkünler bunu pekala en yüce İyi olarak, değerlerin değeri olarak görebilirler, onların buna olumlu değer biçmeleri, bunu olumlu olanın ta kendisi olarak duyumsamaları *kaçınılmazdır*. (Aynı duygu mantığına göre, tüm pesimist dinlerde hiçliğin adı Tanrı’dır.)

18

Çöküntü hallerine karşı, daha nadir birtakım güçleri, her şeyden önce cesareti, genelgeçer düşünceleri aşağılamayı, “düşünsel Stoisizm”i şart koşan duyarlılığın ve ağrı duyma yetisinin hipnoz yoluyla böyle topyekûn yatıştırılmasından çok daha sıklıkla uygulanan ve mutlaka daha kolay olan başka bir antrenman vardır: *mekanik etkinlik*. Bunun, acı çeken bir varlığı hatırı sayılır ölçüde rahatlattığından kesinlikle kuşku duyulamaz: bugün bu olgu biraz ikiyüzlüce, “Çalışmanın nimeti” diye adlandırılıyor. Rahatlama, acı çekenin ilgisinin acıdan büsbütün başka bir yöne çevrilmesiyle gerçekleşiyor - bilinçte sürekli olarak bir eylem, sonra bir eylem daha beliriyor ve bunun sonucunda acıya yer kalmıyor: çünkü *dardır* bu insan bilincinin odası! Mekanik etkinlik ve onun beraberinde getirdikleri - sözgelimi mutlak düzenlilik, körü körüne şaşmaz bir itaat, yaşam tarzının tekdüzeliği, zaman doldurma, “kişiliksizliğe”, kendini-unutmaya, “*incuria sui*”ye (kendine özen göstermeme) çıkarılan bir çeşit izin, evet bir talim - : çileci rahip ıstırapla savaşında nasıl da esaslıca, nasıl da mükemmel bir şekilde faydalanmayı bilmiştir bunlardan! Özellikle de alt sınıfların acı çekenleriyle, işçi-köleler veya tutsaklarla uğraştığında (ya da kadınlarla: onlar ki çoğu zaman hem işçi-köle ve hem de tutsaktırlar), onların nefret edilecek şeylerde bundan böyle bir hayır, görece bir mutluluk görmelerini sağlaması için, küçük bir isim değiştirme ve farklı bir vaftiz numarasından çok da fazlasına gerek kalmamıştır : - kölenin kendi kısmetsizliğinden duyduğu memnuniyetsizlik ise rahipler tarafından icat edilmiş bir şey *değildir*. - Çöküntüyle savaşta tutulan daha kıymetli bir başka yol, her yerde bulunabilir ve usul haline getirilebilir *bir küçük sevinç* reçetesi yazmaktır; bu ilaç çoğunlukla demin sözü edilen diğer ilaçla beraber alınır. Sevincin, böyle tedavi aracı olarak reçetelerde yazıldığı en sık karşılaşılan şekli *sevindirmenin* sevincidir (hayır işlemek, armağan vermek, rahatlatmak, yardım etmek, cesaretlendirmek, avutmak, övmek, ödüllendirmek); çileci rahip bu ilacı, bu “en yakındakileri sevmeye” ilacını yazmakla en kuvvetli, en yaşam olumlayıcı dürtünün, en tedbirli dozda da olsa bir uyarımını salık vermektedir aslında - *iktidar istencinin* uyarımını. Her hayır işlemenin, yararlı olmanın, yardımda bulunmanın, ödüllendirmenin beraberinde getirdiği “en küçük bir üstünlük” mutluluğu, fizyolojik açıdan özürülülerin en bolca kullandıkları avunma yoludur, iyi bir doktor nezareti altında olmak şartıyla: aksi halde elbette aynı temel içgüdüye itaat ederek incitirler

birbirlerini. Roma dünyasında Hıristiyanlığın başlangıcının izi sürülürse, o zamanki toplumun en alt tabakasında baş göstermiş olan ve çöküntünün o başlıca ilacının, küçük sevincin, karşılıklı hayır işlemenin sevincinin bilinçli olarak teşvik edildiği, birbirlerine karşılıklı destek sağlamak amacıyla kurulmuş dernekler, yoksullar derneği, hastalar derneği, ölü gömme dernekleri görülür, - yoksa yeni bir şey miydi bu küçük sevinç o zamanlar, gerçek bir keşif miydi? Böylece ortaya çıkmış bir “karşılıklılık istenci”, sürü oluşturma, “cemiyet”, “toplanma” istenci, yine çok hafifçe de olsa, uyarılmış olan o iktidar istencinin yeni ve çok daha eksiksiz bir boşalımını sağlayacaktır: *sürü oluşturma* çöküntüye karşı yürütülen savaşta atılan esaslı bir adım ve kazanılan bir zaferdir. Cemiyetin büyümesi, birey için de, onu bezginliğinin en kişisel yanından, kendine karşı duyduğu tiksintiden (Geulinx’in “*despectio sui*” si [kendini hor görme]) bir hayli sıkça uzaklaştıran yeni bir ilgi kaynağı olur. Tüm hastalar ve hastalıklılar o boğucu çökkünlüğü ve güçsüzlük duygusunu üzerlerinden silkip atmak arzusuyla, içgüdüsel olarak bir sürü örgütlenimine yönelirler: çileci rahip bu içgüdüyü sezer ve teşvik eder; sürü olan her yerde güçsüzlük içgüdüyü istemiş ve rahip kurnazlığı da onu örgütlemiştir. Çünkü şunu gözden kaçırmamalıyız: zayıflar nasıl *birleşmeye* yönelirlerse, güçlüler de aynı doğal zorunlulukla birbirlerinden *ayrılmaya* gayret ederler; güçlüler, iktidar istençlerinin saldırgan bir toplu eylemi ve toplu tatmini söz konusu olduğunda birleşirler ancak, bireysel vicdanın önemli ölçüde direnişi ile karşılaşarak; diğerleri ise bir araya toplanmaktan *haz* duyarak gelirler bir araya, - böylelikle içgüdüleri tatmin edilirken, doğuştan gelen “efendilik” (yani, yalnız başına yaşayan yırtıcı hayvan türü olarak insan) içgüdüyü aslında, örgütlenme yoluyla tahrik ve tedirgin edilir. Her oligarşinin altında - tüm bir tarih bunu öğretiyor - hep bir *despotluk* arzusu gizlidir; her oligarşi, içinde bulunan bireylerin, bu arzularını denetim altında tutabilmeleri için gereksindikleri gerilimle sarsılır durur. (Örneğin *Yunancası* böyleydi: Platon yüzlerce yerde doğruluyor bunu, kendi gibileri - ve kendini tanıyan Platon...)

19

Çileci rahibin kullandığı, şu ana kadar görmüş olduğumuz yöntemler - yaşam duygusunun topyekûn hafifletilmesi, mekanik etkinlik, küçük sevinçler, özellikle de “en yakındakileri sevme”nin verdiği küçük sevinç, sürü örgütlenimi, cemiyet gücü duygusu uyandırma ve bunun sonucunda bireyin kendine karşı duyduğu usancın onun cemiyetin büyüyüp gelişmesinden aldığı zevk yoluyla bastırılması - bunlar çileci rahibin bıkkınlıkla savaşında kullandığı, modern ölçülere göre *masumane* yöntemler: şimdi bir de daha ilginç olanlara, “suçlu” yöntemlere bakalım. Bunların tümünde söz konusu olan bir tek şey vardır: herhangi bir *duygu taşkınlığı*, - bunun o ağır, felç edici, uzun ıstırap vericiliğe karşı en etkili uyandırma yolu olarak kullanılması; bu yüzden ki rahip yaratıcılığı, şu bir soruyu bulurken neredeyse tükenmez olagelmiştir: “bir duygu taşkınlığı *hangi yolla* elde edilir?”... Bu, kulağa haşin geliyor: “çileci rahip her zaman, tüm güçlü duygulanımların içerdiği *coşkudan* yararlanmıştır” demiş olsaydım kulağa daha hoş gelirdi kuşkusuz. Ama modern hanım evlatlarımızın yumuşamış kulaklarını neden daha da okşayalım ki? Neden *kendi hesabımıza* onların laf-ikiyüzlülükleri karşısında bir adım bile olsa geri atalım ki? Biz psikologlar için, bizi tiksindirecek olması bir yana, bir *eylem-ikiyüzlülüğü* demek olurdu bu. Nitekim bugün bir psikoloğun *iyi beğeni* sahibi

olduğunu gösterir bir şey varsa, - kimileri onun “dürüstlüğü” de diyebilir buna - o da insan ve nesneye ilişkin neredeyse tüm modern yargılara bulaşmış olan o rezilce *ahlaksallaştırılmış* konuşma tarzına direnmesidir. Çünkü şu konuda aldanmaya gelmez: modern ruhların, modern kitapların en esaslı özelliği yalan değil, ahlakçı yalancılığın iligine dek işlemiş olan *masumiyettir*. Bu “masumiyet”i her yerde tekrar tekrar ortaya çıkarmak zorunda olmak - bizim işimizin, bugün bir psikoloğun üstlenmek durumunda kaldığı, kendi de pek sakıncasız sayılmayacak o işin en iğrenç yanı budur belki de; *bizim* büyük tehlikemizin bir parçasıdır, - belki tam da *bizi* büyük tiksintiye götüren bir yoldur.. Modern kitaplar (diyelim ki kalıcı oldular, ki bu konuda endişelenmeye gerek yok elbet ve yine diyelim ki günün birinde daha kesin, daha haşin, daha *sağlıklı* bir beğeniye sahip bir nesil geldi) - *tüm* modernlik bu neslin ne işine yarardı, yarayabilirdi bundan hiç kuşum yok: onları kusturmaya yarardı, - bunu da ahlaki güzelleştirmesi ve sahteliği sayesinde ve kendini “idealizm” diye adlandırmaktan hoşlanan ve mutlaka kendini idealizm sanan en içsel feminizmi sayesinde becerirdi. Günümüzün okumuşları, “iyi”lerimiz yalan söylemezler - doğrudur; ama bu onlara saygıdeğerlik kazandırmaya *yetmez!* Asıl yalan, sahici, kararlı, “dürüst” yalan (ki bunun değeri hakkında Platon’a kulak verilmelidir) fazlasıyla katı, fazlasıyla kuvvetli bir şey olurdu onlar için; onlardan beklemeye *hakkımız olmayan* bir şeyi, gözlerini açıp kendi üzerlerine çevirmelerini, kendilerinde “doğru” ve “yanlış”ı ayırt edebilmelerini gerektirirdi. Onlara yalnızca *dürüst olmayan yalan* yakışır; bugün kendini “iyi insan” olarak duyumsayan şeylerin hepsi herhangi bir mesele karşısında *sahtekâr-yalancı*, uçsuz bucaksız-yalancı, ama masum-yalancı, sadakatli-yalancı, saf-yalancı, erdemli-yalancı bir tavırdan farklı bir tavır almaktan tümüyle acizdir. Bu “iyi insanlar”, - bunların topu baştan aşağı ahlaksallaşmış, dürüstlük konusunda da sonsuza dek rezil olmuş ve kepaze edilmişlerdir: içlerinden hangisi “insan hakkında” bir *hakikate* dayanabilir ki artık!.. Ya da daha elle tutulur biçimde sorarsak: içlerinden hangisi *gerçek* bir yaşamöyküsüne katlanabilir ki!.. Birkaç gösterge: Lord Byron kendisi hakkında en kişisel bazı şeyleri kaleme almıştı, ama Thomas Moore bunlar için “fazla iyi”ydi: yaktı arkadaşının kâğıtlarını. Aynı şeyi Dr. Gwinner’in de yaptığı söylenir, Schopenhauer’ın vasiyetinin sorumlusu: Schopenhauer da kendisi hakkında ve belki de kendi aleyhinde (âîò éãöüü [eis heauton, kendisi hakkında]) birkaç şey kaleme almıştı zira. İşinin ehli Amerikalı Thayer, Beethoven’in biyografisinin yazarı, bir anda kesiverdi çalışmasını: bu saygıdeğer ve safça yaşamın bir yerinde daha fazla dayanamadı ona... Çıkarılacak ders: hangi akıllı adam oturur da kendisi hakkında dürüst bir laf yazar ki bugün? - Kutsal Gözü Karalar Tarikatı’ndan olması gerekir böylesinin. Richard Wagner’in bir özyaşamöyküsünü vaat ediyorlar bize: bunun kurnazca bir özyaşamöyküsü olacağından kim kuşku duyabilir?.. Katolik rahip Janssen’in Alman Reformasyon Hareketi’ni aşırı derecede sade ve zararsız biçimde betimlediği yazısıyla Almanya’da yaratmış olduğu o gülünesi dehşeti hatırlayın; kim bilir ne kıyamet kopardı, biri çıkıp da bize bu hareketi bir kere de *farklı* anlatsaydı, bir kere de gerçek bir psikolog gerçek bir Luther anlatsaydı, bir taşra rahibinin ahlakçı budalalığı, protestan tarihçilerin tatlımsı ve saygılı çekingenlikleri ile değil de, *Taine*’ce bir korkusuzlukla örneğin, bir *ruh kuvvetinden* hareketle, kuvvete gösterilen kurnazca bir endüljanstan hareketle değil?.. (Bu arada şunu da belirtelim ki, Almanlar sözü geçen protestan tarihçi tipinin en klasik örneğini sonunda, gayet de mükemmel bir biçimde kendi içlerinden çıkarmışlardır, - kendilerine mal edip gurur duyabilirler onunla: Leopold Ranke’yle vermişlerdir bu örneği, o

her *causa fortior*'un [daha güçlü neden] klasik savunucusu olmak için yaratılmış olanla, tüm kurnaz "olgucular"ın o en kurnazıyla.)

20

Ama beni anlamış olmalısınız: - kısacası, biz psikologların bugün *kendimize karşı* bir takım kuşkular beslemekten kurtulmamamız için yeterli bir sebep, öyle değil mi?.. Büyük bir olasılıkla biz de "fazla iyi"yiz zanaatımız için, büyük bir olasılıkla biz de bu ahlaksallaştırılmış zamane zevkinin kurbanları, avları, hastalarıyız - ne denli onu aşağıladığımızı düşünürsek düşünelim; - büyük bir olasılıkla *bize* de bulaşıyor o. Neye karşı uyarmıştı o diplomat^[8] meslektaşlarına yaptığı konuşmada? "Her şeyden önce baylar, ilk hislerimize güvenmeyelim!" demişti, "onlar, neredeyse her zaman iyidir"... Bir psikoloğun da meslektaşlarına böyle söylemesi gerekir bugün... Ve böylece, gerçekten de biraz katılık ve özellikle "ilk hisler"e güvenmememizi gerektiren sorunumuza geri dönüyoruz. Bir *duygu taşkınlığı gagesinin hizmetindeki çileci ideal*: - bundan önceki incelemeyi hatırlayanlar daha şimdiden bu yedi sözcüğe sıkıştırılmış ve aşağıda da anlatılacak olan içeriğin esasını tahmin edeceklerdir. İnsan ruhunu büsbütün zıvanadan çıkarmak, onu dehşetlere, don soğuklarına, kor sıcaklarına, coşkulara öyle bir daldırmak ki şimşek çarpmışçasına kurtulsun çökkünlüğün, boğuculuğun, sıklıkla tüm eften püftenlikleri ve bayağılıklarından: hangi yollar *bu* amaca götürür? Ve bu yollar içinde hangileri en güvenilirleridir?.. Aslında tüm şiddetli duygulanımların, birdenbire boşalmaları şartıyla bunu yapma güçleri vardır, öfke, korku, şehvet, intikam, umut, utku, ümitsizlik, zorbalık; nitekim çileci rahip tereddüt etmeksizin insanın içindeki azgın köpek sürüsünün *tamamını* hizmeti altına almış ve kâh birini kâh diğerini salıvermiştir, hep aynı amaç için, insanı o yavaş kederden uyandırmak, ağır ıstırabını, süregelen sefaletini hiç değilse bir süre kovalayıp uzaklaştırmak için ve hep de dinsel bir yorum ve "gerekçe" öne sürerek. Bu türden her duygu taşkınlığı sonradan *bedelini ödetir*, bu apaçıktır; - hastayı daha da hasta yapar -; bu yüzdendir ki, ıstırabın bu tür çareleri modern ölçülere göre "suçlu" türden çarelerdir. Gelgelelim, hakkaniyeti elden bırakmamak için şunu da vurgulamak gerekir ki, bu çareye *vicdan rahatsızlığıyla* başvurulmuştur, çileci rahip, bunun faydasına, hatta zaruretine derinden inanarak yazmıştır reçetesini, - yol açmış olduğu perişanlık karşısında çoğu zaman kendi yüreği de parçalanarak üstelik; keza vurgulamak gerekir ki, böyle taşkınlıkların şiddetli fizyolojik rövanşları, hatta belki de zihinsel bozukluklar, bu tür ilaçlara başvurmadaki maksatla aslında çelişmemektedir: zira bu ilaç, görmüştük ki, hastalıkların tedavisine *değil* çöküntü sıkıntısıyla mücadelede, onu yatıştırmaya, uyuşturmaya yönelikti. Bu amaca erişildi *d e bu yolla*. Çileci rahip, insan ruhundan her türlü iç paralayıcı ve cezbedici müziğin yükselmesini sağlamaya yönelik asıl hamlesini - ki herkes bilir bunu - *suçluluk duygusundan* yararlanmakla yaptı. Bu duygunun kökenine bundan önceki incelemede kısaca değinilmişti - bir parça hayvan psikolojisi olarak, bundan öte bir şey değil: suçluluk duygusu âdeta en ham haliyle çıkmıştı orada karşımıza. İlk olarak rahibin elleri altında, suçluluk duyguları alanındaki bu asıl sanatçının elleri altında biçim kazandı bu duygu - ah hem de ne biçim! "Günah", - budur zira hayvansal "vicdan rahatsızlığı"nın (geriye dönük zalimliğin) çileci rahip tarafından yapılmış yeniden yorumu - hasta ruhun tarihinde şimdiye kadar olmuş en büyük olaydır:

dinsel yorumun en tehlikeli ve en felaketli şaheseridir. İnsan, kendi kendinden mustarip olan, öyle ya da böyle ama en azından fizyolojik olarak mustarip olan insan; neden, niçin kafese tıkmış olduğunu anlayamayan bir hayvanı andıran insan; sebeplere aç olan - sebepler rahatlatır - ilaca, uyuşturucuya da aç olan insan, gizlidekini de bilen birine danışır en nihayetinde - ve şu işe bakın ki bir ipucu bulur; büyücüsünden, çileci rahipten acısının “nedeni”ne ilişkin ilk ipucunu alır: *kendinde* aramalıdır bu nedeni, bir suçta, bir parça geçmişte, bir *cezalandırılmışlık* olarak algılamalıdır acısını... Duymuş, anlamıştır bedbaht olan: kümeşe sokulmuş bir tavuk gibidir bundan böyle. Bu kümeden dışarı çıkamaz artık: hastadan “günahkâr” yapılmıştır.. Ve bu yeni hastanın, “günahkâr”ın görüntüsünden birkaç binyıl boyunca kurtulamayacaktır, - günün birinde kurtulunur mu bundan? - nereye baksak her yerde, sürekli tek bir yöne doğru (acının *yegâne* nedeni olarak “suç”a doğru) hareket eden günahkârın hipnotize olmuş bakışı; her yerde kötü vicdan, Luther'in deyişiyle şu “iğrenç hayvan”; her yerde geçmişi geviş getirmek, edimi saptırmak, tüm eylemliliğe karşı haset; her yerde acının, yaşamın içeriği haline getirilmiş olan yanlış-anlama *isteği*; acının suç, korku ve ceza duygusu olarak yorumlanımı; her yerde kırbaç, kıldan tövbekâr gömleği, açlıktan kırılan beden, pişmanlık; her yerde günahkârın, huzursuz ve hastaymışçasına-tutkulu bir vicdanın dehşetli çarkında kendi-kendini-ezişi; her yerde sessiz bir azap, son kerte korku, işkence görmüş bir yüreğin can çekmesi, bilmedik bir saadetin sancıları, “kurtuluş” arzusu feryadı. Bu işlemler dizgesi sayesinde, o eski çöküntünün, ağırlığın ve yorgunluğun iyiden iyiye *üstesinden gelindi* gerçekten de; yaşam yeniden çok ilginç oluverdi; uyanık, sonsuza dek uyanık, uykusuz kalmış, kor gibi kızgın, kömüre dönmüş, bitkin ama yorgun değil - böylesi bir görünümdeydi insan, *bu* gizemlere ortak edilmiş olan “günahkâr”. Çökkünlükle savaşıyor bu yaşlı ulu büyücü, çileci rahip - belli ki galip gelmişti, *onun* saltanatı gelip çatmıştı: artık yakınmaz olmuşlardı işte *ıstıraptan, doymuyorlardı* ıstıraba; “*daha fazla ıstırap! daha fazla ıstırap!*” böyle haykırdı çömezlerinin ve sırdaşlarının arzusu yüzyıllar boyu. Can yakan her duygu taşkınlığı, kıran, yıkan, ezen, esriten, kendinden geçiren ne varsa hepsi, işkence odalarının gizemi, cehennemın kendi icatçılığı bile - hepsi keşfedildi, sezilendi, hepsinden yararlanıldı, hepsi büyücünün hizmetindeydi, hepsi onun idealinin, çileci idealin zaferine hizmet etti bundan böyle... “Benim saltanatım *bu* dünyada değil” - dedi, eskiden olduğu gibi: hâlâ böyle konuşmaya hakkı var mıydı ki gerçekten?.. Goethe yalnızca otuz altı tane trajik durum olduğunu ileri sürmüştü: bundan da anlaşılıyor ki, eğer hâlâ anlaşılmamışsa, bir çileci rahip değildi Goethe. O - bundan fazlasını bilir...

21

Bu türden, bu “suçlu” türden rahip ilacına yöneltilecek her eleştiri fuzulidir. Çileci rahibin, hastalarına bu durumlar için salık verdiği böyle bir duygu taşkınlığının (en kutsal isim altında elbette ve amacının kutsallığı ile dopdolu olarak) herhangi bir hastaya gerçekten *yaramış* olduğu gibi bir iddiayı savunmaya kim heveslenir ki? Ama en azından “yaramak” sözcüğünün anlamı üzerinde anlaşmalıdır. Bununla, böyle bir hasta bakma sisteminin insanları *iyileştirmiş* olduğu dile getirilmek isteniyorsa, buna bir diyeceğim yok: “iyileşmiş” sözcüğü benim için ne anlama geliyor onu ekleyeyim yalnızca - “ehlileştirilmiş”, “güçsüzleştirilmiş”, “yıldırılmış”,

“inceltirilmiş”, “narinleştirilmiş”, “erkekliğinden edilmiş”ten farklı bir anlama gelmiyor (neredeyse *zarar verilmiş* gibi bir şey yani...). Ama asıl söz konusu olan hastalar, keyifsizler, çökkünler ise, o zaman bu sistem hastayı, onu daha “iyi” yaptığı varsayılsa bile, mutlaka *daha hasta* yapar: tövbe işkencelerinin, pişmanlıkların, kurtuluş sancılarının yöntemli bir şekilde kullanımının beraberinde her zaman neyi getirdiğini deli doktorlarına sorun yeter. Aynı şekilde tarihe sorun: çileci rahibin bu hasta bakma yöntemini kabul ettirmiş olduğu her yerde, hastalıklılık her defasında tekinsiz bir hızla enine boyuna yayılmıştır. Bununla elde edilen “başarı” neydi her seferinde? Zaten hasta olana ek olarak harap olmuş bir sinir sistemi; üstelik de yediden yetmişe, tek tek kişilerde olduğu gibi kitlelerde de. Tövbe ve kurtuluş antrenmanlarının ardından muazzam epilepsi salgınlarının baş gösterdiğini görüyoruz; tarihin gördüğü en büyük epilepsi salgınları, Ortaçağın Aziz Vitus ve Aziz John dansçıları salgını gibi; bu antrenmanların sonradan ortaya çıkan bir başka etkisini, kimi hallerde bir halkın veya bir şehrin (Cenevre, Basel) mizacını daimi olarak tersine çeviren dehşetli kötürümlüklerde ve kronik çöküntülerde görüyoruz; - cadı isterisi de bu etkilerdendir; uyurgezerliğe akraba bir şey (yalnızca 1564-1605 yılları arasında sekiz büyük salgını patlak vermiştir bu isterinin) - ; yine bu antrenmanların ardından o ölüme susamış kitle cinnetlerini görüyoruz, tüyler ürpertici “*evviva la morte*” (çok yaşa ölüm) çılgınlıklarının tüm Avrupa’da duyulmuş olduğu kitle cinnetleri ve bu çılgınlıkları ara ara kesen kâh şehvetli kâh yağmacı sapkınlıklar: aynı duygulanım değişiminin, aynı zaman aralıkları ve aynı sıra ile bugün de hâlâ her yerde, çileci günah öğretisinin bir kez daha başarıya ulaştığı her durumda gözlemlenmesi gibi. (Dinsel nevroz “kötü töz”ün bir tezahürüymüş gibi görünüyor; buna şüphe yok. Ne midir o? *Quaeritur* [sorulur].) Genel olarak düşünülürse, çileci ideal ve onun yüce ahlaksal kültürü, duygu taşkınlığına götüren tüm yolların, kutsal amaçların korunması altında gerçekleşmiş olan bu en dahice, en pervasızca ve en tehlikeli biçimde sistematize edilişi korkunç ve unutulamayacak bir şekilde tüm insanlık tarihine yazdırmıştır kendini; ve ne yazık ki *sadece* tarihine de *değil*... Özellikle Avrupalının *sağlığı* ve ırkının kuvvetliliği üzerinde bu idealin yapmış olduğu kadar yıkıcı bir etki yapmış bir başka şey daha ileri sürmem mümkün değildir; hiç abartısız, Avrupalı insanın sağlık geçmişindeki *asıl felaket* diye adlandırılabilir o. Etkisi, özgül Germen etkisi ile bir tutulabilir olsa olsa: bugüne dek Germenlerin siyasal ve ırksal ağırlıklarına sıkı sıkıya koşut olarak baş göstermiş olan Avrupa’nın alkol zehirlenmesini kastediyorum (kanlarını zerk ettikleri yere zaaflarını da zerk etmişlerdir). - Üçüncü sırada frengi gelir, - *magno sed proxima intervallo* (uzun bir aradan sonra, ama hemen ardından).

22

Çileci rahip nerede hâkimiyet kurduysa orada ruh sağlığını bozmuştur, dolayısıyla *artibus et litteris* (sanat ve edebiyat) alanındaki beğeniyi de bozmuştur, - hâlâ da bozmaktadır. “Dolayısıyla” mı? - Bu “dolayısıyla”yı doğrudan kabul edeceğinizi umarım; ben kendi hesabıma, onu kanıtlamak istemiyorum en azından. Tek bir ipucu vereyim: Hıristiyan edebiyatının temel kitabı ile, o edebiyatın modeli ile, onun “kendi başına kitabı” ile ilgili bir ipucu. Henüz körelmemiş ve yerle bir edilmemiş antik bir yazı dünyası olduğu göz önüne

alınır, aynı zamanda bir kitap ihtişamı da olan Yunan-Roma ihtişamının daha ortasında iken, şimdi o kitaplara sahip olabilmek için tüm bir edebiyatın yarısının feda edileceği, okunmaya değer birkaç kitabın hâlâ bulunduğu bir dönemde, Hıristiyan tahrikçilerin - kilise babaları diyorlar bunlara - budalalığı ve kendini beğenmişliği şunu buyurmaya cüret edebilmişti: “bizim de klasik bir edebiyatımız var, *Yunanlılarinkine ihtiyacımız yok*”, - ve böyle deyip efsanelere, havari mektuplarına ve Hıristiyanlığı savunur yazıcılara işaret ettiler gururla; bugün İngiliz “Selamet Ordusu”nun buna benzer bir edebiyat yoluyla Shakespeare'e ve diğer “kâfirler”e karşı yürüttüğü savaş gibi aşağı yukarı. “Yeni Ahit”i sevmiyorum ben, bunu sezmişsinizdir; bu en değer verilen ve değeri en abartılmış yazılı eser konusundaki beğenimde bu derece yapayalnız kalmak neredeyse tedirgin ediyor beni (iki bin yılın beğenisi bana *karşı*): ama ne çare! “Burada duruyorum işte, başka türlü gelmiyor elimden”,⁹¹ - kötü beğenimi üstlenme cesaretim var. Eski Ahit - o bambaşka bir şey: Eski Ahit'e hürmetim tam! Yüce insanlar buluyorum onda, muhteşem bir doğa ve yeryüzünde en nadir bulunan cinsten bir şeyi, *güçlü yüreğin* eşsiz naifliğini buluyorum, dahası bir halk buluyorum. Yeni'sinde ise bir sürü küçük mezhep ekonomisi, bir sürü ruh rokokosu, bir sürü süslü püslü, girdili çıktılı, mucizevi şey, hep bir gizli dinsel toplantı havası; arada bir esen, çağa (ve Roma taşrasına) özgü ve Yahudice olmasından çok Helenistik olan pastoral tatlılığı da unutmayalım. Alçakgönüllülük ile gösterişçilik yan yana; neredeyse duyarsızlaştıran bir duygu gevezeliği; tutku değil tutkululuk; utanç verici bir jest oyunu; belli ki her tür terbiyeden yoksun kalınmış burada. İnsanın, küçük erdemsizliklerini bu sofucuların yaptıkları kadar büyötmeye nasıl hakkı olur! Birakın Tanrı'yı, hiç kimsenin umurunda değil ki bunlar. Bu küçük taşra adamlarının tümü, en sonunda “ebedi yaşam tacı”na da sahip olmak istiyorlar üstelik: ne diye ki? ne için ki? - küstahlığı daha ileriye götürmek mümkün değildir. “Ölümsüz” bir Petrus: kim dayanabilir ki *ona*! Bir hırsları var ki gülünesi: en kişisel şeylerini, ahmaklıklarını, kederlerini, eften püften kaygılarını ısıtıp ısıtıp yeniden öne sürerler *bunlar*, sanki şeylerin kendiliği bunlarla uğraşmakla yükümlüymüş gibi; Tanrı'yı, bıkıp usanmadan içine batmış buldukları en ufak sefilliğe bile bulaştırırlar. Bir de Tanrı'yla şu sürekli senli benli olma zevksizliği! Tanrı'ya karşı şu Yahudice (sırf Yahudice de değil), utanmazca laubalilik!.. Asya'nın doğusunda, aşağılanan küçük “gayri Hıristiyan halklar” vardır; ilk Hıristiyanlar kayda değer bir şeyler öğrenebilirlerdi onlardan: bir parça hürmet gösterme *inceliği*; Hıristiyan misyonerlerin de doğruladıkları gibi, Tanrı'larının ismini ağızlarına almayı bile yasaklamışlardır onlar kendilerine. Bana epeyce incelikli görünüyor bu; kesin olan şu ki, bu yalnızca -“ilk” Hıristiyanlarla karşılaştırıldığında fazlasıyla incelikli değil: zıtlığı sezme için Luther'i, Almanya'nın sahip olduğu bu “en belagatli” ve en haddini bilmez köylüyü anımsayın ve Lutherce konuşma tarzını, Luther'in Tanrı'yla ikili konuşmalarında en çok hoşuna giden o konuşma tarzını. Luther'in, kilisenin şefaatçi ruhban takımına (özellikle de “şeytanın domuzu Papa'ya”) karşı muhalefeti en temelde - şüphesiz, bir hödüğün, kilisenin *iyi etiketine*, “en kutsal”ı kutsanmışlara ve daha suskun olanlara açan, hödüklere ise kapalı tutan ruhban beğeninin hürmet görgüsüne öfkelenmiş bir hödüğün muhalefettir. Hödüklere, özellikle de orada kesin söz hakkı tanınmamalıdır, - ama o köylü Luther bunun büsbütün farklı olmasını diliyordu; böylesi yeterince *Almanca* değildi onun için: doğrudan doğruya konuşmak istiyordu o her şeyden evvel, kendi konuşmak istiyordu, “utanıp sıkılmadan” konuşmak istiyordu Tanrı'sıyla... Ve yaptı işte. - Çileci ideal, ki herhalde anlamışsınızdır, hiçbir zaman ve

hiçbir yerde bir iyi beğeni okulu olmamıştır, hele iyi görgü okulu hiç olmamıştır, - en iyi ihtimalde bir ruhban görgüsü okulu olmuştur - : bu da kendi içinde, tüm iyi görgülülüğe amansızca düşman bir şey var demektir, - ölçsüzlük, ölçüye karşı tiksinti, o, kendi de bir “*non plus ultra*” dır (son derece aşırı).

23

Çileci ideal, yalnızca sağlığı ve beğeniye bozmakla kalmamış bir üçüncüyü, dördüncüyü, beşinciye, altıncıyı da bozmuştur - daha *neler* bozmuş olduğunu söylemekten kaçınacağım (yoksa sonunu nasıl getirirdim ki!). Bu idealin *yol açmış* olduğu şeyler değil burada benim tarafımdan açığa çıkarılacak olan; daha ziyade ve yalnızca, bu idealin ne *anlama geldiği*, neye ilişkin bir ipucu verdiği, ardında, altında, içinde nelerin gizli olduğu, neyin geçici, belirsiz, soru işaretleri ve yanlış anlamalarla yüklü ifadesi olduğu. Ve sırf bu amaç doğrultusunda, bu idealin etkilerinin muazzamlığını, uğursuz etkilerinin muazzamlığı ile birlikte okurlarımdan esirgemedim: onları, bu idealin anlamına ilişkin sorunun benim için en son ve en korkunç olan yönüne hazırlamak için. Bu idealin *iktidarının*, iktidarının *muazzamlığının* anlamı nedir? Neden bu ölçüde izin verilmiştir ona? Neden daha iyi karşı konulmamıştır? Çileci ideal bir istenci dile getirmektedir: *nerededir* ona karşıt istenç - *karşıt bir ideali* dile getirecek olan karşıt istenç? Çileci idealin bir *ereği* vardır, - bu o kadar genel bir erektir ki, insan varoluşunun tüm diğer ilgileri onun yanında ufak tefek ve dar görünür; çağları, halkları, insanları hep bu tek bir ereği temel alarak yorumlar, başka hiçbir yoruma, hiçbir ereğe geçerlik tanımaz, yalnızca *kendi* yorumu doğrultusunda geri çevirir, reddeder, evetler, onaylar (bu kadar sonuna dek tasarlanmış bundan daha başka bir yorum dizgesi olmuş mudur ki şimdiye dek?); hiçbir iktidarın boyunduruğu altına girmez, her iktidar karşısında kendi önceliğine, her iktidarla arasındaki mutlak *mertebe mesafesine* inanır daha çok, - yeryüzünde iktidar adına ne varsa hepsinin önce kendisinden hareketle bir anlam, bir var olma hakkı, bir değer kazanması gerektiğine inanır, onun eseri için bir alet, onun ereğine götüren bir yol ve araç olarak, o bir Ereğe... Nerede bu kapalı istenç-erek-yorum dizgesinin *karşılığı*? Neden yok bu karşılık?.. *Öteki* “bir Ereğ” nerede?.. Ama bana dediklerine bakılırsa, yok *değilmiş* bu karşılık; o ideale karşı yalnızca uzun ve başarılı bir savaş vermekle kalmamış, esas meselelerin tümünde de o ideali alt etmiş artık: tüm modern *bilimimiz* bunun belgesiymiş, - o modern bilim, asıl bir gerçeklik-felsefesi olarak, görünüşe bakılırsa yalnızca kendine inanıyormuş, görünüşe bakılırsa kendine karşı cesareti, kendine karşı istenci varmış ve şimdiye kadar da Tanrı, ahiret ve olumsuzlayan erdemler olmaksızın pekala idare etmişmiş. Ne var ki beni, böyle gürültü patırtı ve tahrikçi-gevezeliğiyle ikna edemezler: kötü müzisyen bu gerçeklik borazancıları; sesleri, duyulduğu gibi, derinlerden *gelmiyor*, bilimsel vicdanın uçurumları dile *gelmiyor* onlarla - bilimsel vicdan bugün bir uçurumdur çünkü - “bilim” sözcüğü bu trompetçi-ağızlarında düpedüz bir edepsizlik, bir suiistimal, bir utanmazlıktır. Hakikat, burada ileri sürülenin tam tersidir: bırakın bilimin bugün, kendi *üstünde* bir ideali olmasını, kendine inancı mutlak olarak *yoktur*, - ve bilim nerede hala tutku, sevgi, kor, *acı* demekse, orada çileci idealin karşıtını değil, onun *en yeni ve asil biçimini* oluşturmaktadır daha çok. Tuhaf mı geliyor sizlerin kulağına bu?.. Bugünün bilginleri arasında da uslu ve mütevazı, kendi köşesinden hoşnut olan ve bu yüzden, kendi

köşesinden hoşnut olması yüzünden, kimi zaman hiç de mütevazı olmayan bir biçimde 'bugün özellikle de bilim alanında bütünüyle memnun olunması *gerektiği*' talebiyle sesini duyuran işçi milletinden yeterli miktarda var, - yapılacak pek çok yararlı şey varmış bilim alanında. Buna itirazım yok; en son yapmak istediğim, bu namuslu işçilerin zanaatlarından aldıkları keyfi bozmak: yaptıkları işler beni sevindiriyor çünkü. Ne var ki bilim alanında bugün sıkı biçimde çalışılıyor olması ve hoşnut işçilerin varlığı, bugün bilimin bir bütün olarak bir ereği, bir istenci, bir ideali, bir büyük inanç tutkusu olduğunun kanıtı *değildir* kesinlikle. Durum, daha önce de belirtmiş olduğumuz gibi, bunun tersidir: bugün bilimin, çileci idealin en yeni tezahür şekli olmadığı durumlarda - ki genel yargının yönünü değiştiremeyecek kadar nadir, asil ve seçkin durumlardır bunlar -, her tür bezginliğin, inanmazlığın, kemirgen solucanın, *despectio sui*'nin (kendini hor görme), vicdan rahatsızlığının *gizlendiği* yerdir, - idealsizliğin *huzursuzluğudur* tam da, büyük sevginin *eksikliğinin* acısıdır, *istem dışı* bir yetingenlikten duyulan yetersizliktir. Ah neler gizlemiyor ki bilim bugün! Ne kadar çok şey gizlemek zorunda en azından! En iyi bilginlerimizin becerikliliği, şuursuz çalışkanlıkları, gece gündüz durmadan tüten kafaları, hatta zanaatlarındaki ustalıkları - bütün bunların asıl anlamı, ne de sıklıkla, herhangi bir şeyi kendi gözleri önünden uzaklaştırmakta yatıyor! Bir kendini-uyuşturma yolu olarak bilim: *bilir misiniz bunu?*. . Kimi zaman - ki bilginlerle ilişkide olan herkes yaşar bunu - zararsız bir sözcükle en derinden yaralarsınız onları, onlara iltifat ettiğinizi sandığınız bir anda kendinize karşı hınçlandırırverirsiniz bilgin dostlarınızı, küplere bindiriverirsiniz onları, sırf aslında kiminle karşı karşıya olduğunuzu keşfetme kabalığında bulunmuş olduğunuz için: ne olduklarını kendilerine itiraf etmek istemeyen *acı çekenlerle*; yalnızca tek bir şeyden korkan uyuşturulmuşlar ve şuursuzlarla: *bilince varmaktan...*

24

- Ve şimdi bir de sözünü etmiş olduğum şu nadir durumlara bakalım, bugün filozoflar ve bilginler arasında bulunan son idealistlere: yoksa bunlar mı çileci idealin aradığımız *muhalifleri*, onun *karşı-idealistleri*? Nitekim onlar öyle olduklarına *inanıyorlar*, bu "inançsızlar" (bunların topu inançsızdır zira); bu idealin muhalifi olmak, görünüşe bakılırsa onların en son inanç kısıntısı, öylesine ciddiler bu noktada, öylesine tutkulu oluverir sözleri, tavırları: - bu yüzden *gerçek* olması mı gerekiyor inandıklarının?.. Biz "bilenler", her tür inançlıya karşı düpedüz şüpheciyizdir; şüphemiz bize giderek, vaktiyle varılmış bir sonucun tersine bir sonuca varmayı öğretmiştir: bir inancın kuvvetinin çok belirgin olduğu her yerde, inanılan şeyin kanıtlanabilirliğinin belirli ölçüde yetersizliğine, hatta *olanaksızlığın* hükmetmeyi öğretmiştir. Biz de yadsımıyoruz inancın "mutlu kıldığını": *tam da bu yüzden* inancın bir şeyi *kanıtladığını* yadsıyoruz, - mutlu kılan bir inanç, inanılan şeye karşı şüphe uyandırır, "hakikat"i temellendirmez, belirli bir olasılığı - *yanılgı* olasılığını - temellendirir. Peki burada durum neyi göstermektedir? - Bugünün bu reddedenleri ve aykırıları, bu Bir-Tek-Şeyde, düşünsel temizlik taleplerinde mutlak olanlar, zamanımızın şanı şerefi olan bu sert, kesin, ölçülü, kahraman tinler, tüm bu soluk benizli ateistler, Deccallar, ahaksızlar, nihilistler; zihnin (Geist) bu kuşkucuları, yargıdan kaçınanları, *didinenileri* (ki bu sonuncusu, hangi bağlamda olursa olsun, istisnasız hepsi için geçerlidir), düşünsel vicdanın bugün yalnızca onlarda

bulunduğu ve somutlaştığı bu son bilgi idealistleri, - bunlar, bu “hür, çok hür tinler” çileci idealden olabildiğince kopmuş olduklarını sanıyorlar gerçekten de: ama ben açıklayayım onlara kendilerinin göremediğini - kendileri onun fazla yakınında duruyorlar çünkü - bu ideal *onların* da idealidir, onlar kendileri, belki de yalnızca onlar temsil ediyor o ideali bugün, o idealin en tinselleşmiş ürünleri, onlar; onun en ön saftaki savaşı ve keşif alayı, onun en sinsi, en nazik, en akla hayale gelmez baştan çıkarma biçimidir onlar: - eğer ben bir bilmece çözücü isem, o zaman onu *şu* cümleyle olmak isterim!.. *Özgür* tinler olmaktan daha çok uzak bunlar: *hâlâ hakikate inanıyorlar çünkü...* Haçlılar Doğu’da o yenilmez Haşhaşin tarikatı^[10] ile, en alt seviyedekilerinin, hiçbir keşiş tarikatının ulaşamadığı kadar itaat içinde yaşayan o par excellence (olağanüstü) özgür tinliler tarikatı ile karşılaştıklarında, her nasıl olduysa, yalnızca en üst seviyedekilerin ortak sırrı olarak saklı tutulan o simgeyi ve sabıkalı sözü de sezinlediler: “Hiçbir şey gerçek değildir; her şey mubahtır”... Zihin (Geist) *özgürlüğü buydu* işte, hakikate olan inanca bile *son verilmişti bununla...* Bir Avrupalı, Hıristiyan bir özgür kafa (Freigeist) bu cümlelerin ve onun labirenti andıran *sonuçlarının* içine dalıp da yolunu kaybetmiş midir ki hiç şimdiye dek? Bu mağaranın Minotauros’unu^[11] bilir mi kendi *deneyimiyle?*.. Şüpheliyim bundan, dahası biliyorum ki öyle değil: - hiçbir şey, bu Bir-Tek-Şey’de mutlak olanlara, bu *sözde* “özgür tinliler”e bu anlamda bir özgürlükten ve serbestiden daha yabancı değildir, başka hiçbir bakımdan bu bakımdan olduğu kadar sıkı sıkıya bağımlı değildirler, tam da hakikate inanç konusunda, başka kimsenin olmadığı kadar sarsılmaz ve mutlaklardır. Ben, belki fazla yakından tanıyorum bütün bunları: böylesi bir inancın zorunlu kıldığı o saygıdeğer filozof ölçülülüğünü, sonunda “Hayır”ı da “Evet”i yasakladığı kadar katı bir şekilde kendine yasaklayan o zihinsel Stoisizm’i, olgusal olanın, *factum brutum*’un (kaba olgu) karşısında hareketsiz kalma *arzusunu*, bugün Fransız biliminin Alman bilimi karşısında bir tür ahlaksal üstünlük elde etmeye çalıştığı o “*petit faits*” (küçük olgular) yazgıcılığını (benim deyişimle: *ce petit faitisme* [bu küçük olguculuğu]^[12]), yorumdan (zor kullanmaktan, yamayıp düzeltmekten, kısaltmaktan, atlayıp geçmekten, içini doldurmaktan, uydurmaktan, çarpıtmaktan ve tüm yorumlamaların *özüne* ait daha başka ne varsa hepsinden) tümünden kaçınmayı - genel olarak ele alınırsa, herhangi bir duyusallığın reddi ne kadar erdemin çileciliğinin bir ifadesi ise bu da o kadar aynı çileciliğin ifadesidir (aslında duyusallığı reddetmenin bir başka biçimidir yalnızca). Ona, o mutlak hakikat istencine *zorlayan* ise, *çileci idealin kendisine duyulan inançtır*, bu inancın bilincine varılmayan buyruğu olarak da olsa, *şu* konuda yanılığa düşmemek gerekir, - bu, *metafizik* bir değere, *kendi başına hakikatin* değerine duyulan inançtır; o değer ki, yalnızca bu ideal ile garantilenir ve onaylanır (bu idealle yükselir ve düşer). Kesin bir yargıyla söylenirse: “önkoşulsuz” bilim yoktur, böylesi bir bilim düşüncesi düşünülemez, mantığa aykırıdır: önce hep bir felsefe, bir “inanç” var olmalıdır ki, ondan hareketle bilim bir yön, bir anlam, bir sınır, bir yöntem, bir var olma *hakkı* kazansın. (Bunun tersi anlayışta olan, örneğin felsefeyi “kesin bilimsel temeller üzerine” oturtmaya kalkan, yalnızca felsefeyi değil hakikatin kendisini de *başasağı* etmek zorundadır önce: böylesine saygıdeğer iki bayana karşı^[13] yapılabilecek en büyük hakaret!) Evet, buna şüphe yok - ve bu vesileyle sözü “Şen Bilim”e bırakıyorum; bkz. beşinci kitap, sayfa 263 - “doğrucu olan kişi, bilime inancın şart koştuğu o cüretkâr ve sonul anlamda doğrucu olan kişi yaşamın, doğanın ve tarihin dünyasından *başka bir dünyayı evetler böylece*; ve bu “başka dünya”yı evetlediği ölçüde de, nasıl? o dünyanın karşılığını, bu dünyayı, *bizim* dünyamızı - reddetmek

zorunda kalmaz mı?.. Bilime inancımızı, *metafizik bir inanç* temellendiriyor daha hâlâ, - biz bugünün bilenleri, biz tanrısızlar ve anti-metafizikçiler, bizler de ateşimizi hâlâ bin yıllık bir inancın, Platon'un da inancı olan o Hıristiyan inancının, Tanrı'nın hakikat olduğu, hakikatin *tanrısal* olduğu inancının tutuşturmuş olduğu yangından alıyoruz... Ama ya inanılabilirliğini gitgide daha çok yitiriyorsa bu, ya tanrısal olan şeylerin tümünün de yanılgıdan, körlükten, yalandan başka bir şey olmadıkları çıkıyorsa ortaya, - ya Tanrı'nın kendisinin, bizim en *uzun sürmüş* yalanımız olduğu çıkıyorsa ortaya?" - - Burada durmak ve uzun uzun düşünmek gerekir. Bilimin kendisinin bir gerekçeye *ihtiyacı* var bundan böyle (bununla, bilim için böyle bir gerekçenin var olduğu söylenmiş olmuyor elbet). Bu bağlamda, en eski ve en yeni felsefeleri gözden geçirin: hepsinde, önce hakikat istencinin kendisini gerekçelendirmeye ne ölçüde ihtiyaç olduğu bilinci eksiktir, her felsefenin bu noktada bir gediği vardır - neden böyle bu? Çünkü tüm felsefe çileci idealin *hâkimiyeti* altındaydı şimdiye dek, çünkü hakikat varoluş olarak, Tanrı olarak, en yüksek merci olarak koyutlandı, çünkü hakikatin sorunsallaştırılmasına *izin* yoktu. Anlıyor musunuz bu "izni"? - Çileci idealin Tanrı'sına olan inancın reddedildiği andan başlayarak *yeni bir sorun* ortaya çıkıyor: hakikatin *değeri* sorunu. - Hakikat istencinin bir eleştiriye gereksinimi var - biz de kendi ödevimizi belirlemiş oluyoruz böylece -, hakikatin değeri, deneme amacıyla, bir kere *sorgulanacak*... (Bu söylenenlerin fazla kısa tutulmuş olduğunu düşünene "*Şen Bilim*"in "Biz de ne ölçüde hâlâ sofuyuz" başlıklı bölümünü okumasını öneririm; sayfa 260 vd'nda, daha da iyisi sözü edilen eserin beşinci kitabının tümünü, aynı şekilde "*Tan Kızılığı*"nın önsözünü okumasını öneririm.)

25

Hayır! Ben çileci idealin doğal antagonistini aradığımda, "onun *karşıt idealini* dile getiren karşıt istenç nerede?" diye sorduğumda, bilimi sürmesinler benim önüme. Bilim bu iş için kendi ayakları üzerinde durmaktan çok uzak, hangi açıdan bakılırsa bakılsın, önce bir değerler-idealini gereksinir bilim, hizmetinde kendine *inanma hakkını elde edeceği*, değerler yaratan bir iktidarı gereksinir - bilimin kendisi değer yaratıcı değildir hiçbir zaman. Çileci ideale ilişkisi özünde, hiç düşmanca bir ilişki değildir henüz; kaldı ki esas olarak, onun iç düzenlenimindeki itici gücü temsil eder daha çok. İtirazı ve savaşımları - daha dikkatlice incelenirse görülür- idealin kendisine yönelik değildir hiç de, yalnızca onun dışa dönük edimlerine, kılık kıyafetine, oynadığı maskeli oyuna, zaman zaman duyarsızlaşmasına, katılaşmasına, dogmalaşmasına yöneliktir - onun dışrak yanını reddetmekle onun içindeki yaşamı azat eder. Bu ikisi, bilim ve çileci ideal, aynı zemin üzerinde dururlar - daha evvel değindim buna -: hakikate-fazla-değer-biçme (daha doğrusu: hakikatin değer-biçilemezliğine, eleştirilemezliğine olan inanç) zemini üzerinde dururlar, tam da bu yüzden *zorunlu olarak* birbirlerinin müttelikidirler, - öyle ki onlardan biriyle savaşıma durumunda, hep her ikisiyle de savaşmak ve her ikisini de sorgulamak gerekir. Çileci ideale bir değer biçme, beraberinde kaçınılmaz olarak bilime bir değer biçmeyi de getirir: bu yüzden vaktiyle gözünüz açık, kulağınız kırışte olsun! (*Sanat*, - şimdilik şu kadarını söyleyeyim, ileride uzun uzadıya bahsedeceğim bundan çünkü, - tam da *yalanım* onda kendini kutsadığı, vicdanın onda *yanıltma istencinden* yana olduğu sanat, bilime oranla çok daha esaslı biçimde karşıdır çileci ideale:

Platon'un, Avrupa'nın şimdiye kadar çıkarmış olduğu bu en büyük sanat düşmanının içgüdüğü de böyle duyumsamıştı. Platon Homeros'a *karşı*: tüm antagonizm, asıl antagonizm budur - bir yanda en iyi niyetli "Öte-dünyacı", yaşamın en büyük kara çalıcısı; diğer yanda, yaşamı istemi dışında tanrısallaştıran *altın* doğa. Bu yüzdendir ki, çileci idealin hizmetindeki bir sanatçı uşaklığı olabilecek en esaslı sanatçı *yozlaşmasıdır* ve ne yazık ki en alışlagelmiş olanıdır: hiçbir şey bir sanatçıdan daha yozlaştırılabilir değildir çünkü.) Bilim, fizyolojik açıdan bakıldığında da, çileci idealle aynı zemin üzerinde durur: belirli bir *yaşam yoksullaşması* orada olduğu gibi burada da önkoşuldur, - soğumuş duygulanımlar, yavaşlamış tempo, içgüdüğü yerine diyalektik, yüzlerde ve hareketlerde ifade edilen *ciddiyet* (ciddiyet: daha zahmetli bir metabolizmanın, debelenen, güçlkle işleyen bir yaşamın bu en şaşmaz belirtisi). Bir halkın yaşamında bilginlerin ön plana çıkmış olduğu dönemlere bakın: bitkinlik, çoğunlukla da gece ve çöküş dönemleridir, - dolup taşan kuvvet, yaşama güven, *geleceğe* güven yok olmuş gitmiştir. Bürokratların ağırlıkta olmaları hiçbir zaman hayra alamet değildir: tıpkı demokrasinin, savaş yerine hakem mahkemelerinin, kadın eşitliğinin, merhamet dininin yükselişinin ve alçalan yaşamın belirtisi daha ne varsa hiçbirinin hayra alamet olmaması gibi. (Bilimin sorunsallaştırımı; bilimin anlamı nedir? - bununla ilgili olarak bkz. "*Tragedyanın Doğuşu*"nun önsüzü.) - Hayır! bu "modern bilim" - gözünüzü dört açın bu konuda! - çileci idealin *en iyi* müttefiki şimdilik, özellikle de onun en bilinçsiz, en istemdişi, en gizli saklı ve en yeraltındaki müttefiki olması nedeniyle! Aynı oyunu oynadı bunlar şimdiye dek, bu "tin fukaraları" ve o idealin bilimsel muhalifleri (bu muhaliflerin, diğerlerinin karşıtı olduklarını, sözgelimi tin *zengini* olduklarını düşünmekten sakınmak gerektiğini de belirtelim bu arada: - öyle *değildir* onlar, tinin didinenleri diye adlandırmıştım ben onları). Bu sonuncuların şu ünlü *zaferleri*: kuşkusuz zaferdir onlar - ama neye karşı? Çileci ideal hiç de yenilgiye uğratılmamıştır onlarla, daha ziyade, o ideale bitişmiş ve onun görünümünü *kabalaştır* her duvarın, her ilave yapının bilim tarafından bir bir ve acımasızca sökülüp yıkılması ile daha kuvvetli, yani daha kavranamaz, daha soyut, daha sinsi kılınmıştır. Teolojik astronominin uğramış olduğu hezimetin, o idealin hezimetini anlamına geldiğini mi düşünüyorlar gerçekten?.. Varoluşun o hezimetten bu yana, şeylerin *görünür* düzeni içinde daha rast gele, daha kenarda köşede, daha fuzuli bir konum almasıyla, varoluşunun bilmecesinin öbür-dünyacı bir çözümünü *daha mı az gereksinir* oldu insan böylece? Özellikle de insanın kendini küçültmesi, kendini küçültme *istenci* Kopernik'ten bu yana durdurulamaz bir ilerleme içinde değil mi ki? Ah, varlıklar hiyerarşisinde onun vakurluğuna, biricikliğine, yeri dolduramazlığına olan inanç yok oldu gitti, - *hayvan* oldu o; tastamam hayvan, eksiksiz ve fazlasız, o ki daha evvelki inancında neredeyse Tanrıydı ("Tanrı'nın çocuğu", "Tanrı-insan") ... Görünen o ki insan, Copernicus'tan bu yana yokuş aşağı gidiyor, - merkez noktadan gittikçe daha hızla yuvarlanarak uzaklaşıyor artık - nereye? hiçliğe mi? "kendi hiçinin *yürek delici* duygusu"na mı?.. Haydi öyleyse! tam da bu yol dosdoğru - *eski* ideale götürmez mi?.. *Bütün* bilim (ve asla yalnızca astronomi değil; onun küçültücü ve yıkıcı etkisine ilişkin olarak Kant dikkate değer bir itirafta bulunmuştur: "o benim önemimi hiçe indiriyor"...); bütün bilim, doğal olanı gibi *doğal olmayanı* da - bilginin özeleştirisini böyle adlandırıyorum ben -, insanı şimdiye kadar kendisine duymuş olduğu saygıdan vazgeçirmek peşinde bugün, sanki o saygı tuhaf bir kibirlilikten başka bir şey değilmiş gibi; hatta denebilir ki bilimin kendi övücü, stoik ataraksia'nın (sarsılmazlık) bilime özgü katı biçimi, onun, bu güçlkle elde edilmiş *kendini*

aşağılamasını, insanın kendine saygı duymasını sağlayan en son ve en ciddi talebi olarak ayakta tutmasında yatar (kaldı ki haklı da olarak: çünkü aşağılayan, ne olursa olsun, “saygı göstermeyi unutmamış” biridir gene de...). Bununla çileci ideale *karşı mı koyulmaktadır* aslında? Kant’ın, teolojik kavram dogmacılığı (“Tanrı”, “ruh”, “özgürlük”, “ölümsüzlük”) karşısındaki *zaferinin*, o ideale sekte vurmuş olduğu (teologların bir süre için kafalarında kurmuş oldukları gibi) hâlâ ciddi olarak düşünülmemekte midir gerçekten? - kaldı ki Kant’ın kendisinin böyle bir niyeti dahi var mıydı, orası şimdilik bizi ilgilendirmiyor. Kesin olan şu ki, her çeşit transandantalistin işi, Kant’tan bu yana gene tıklarında, - teologlardan kurtuldular: ne mutluluk! - Kant, bundan böyle kendi bileklerinin gücüyle ve en iyi bilimsel saygınlıkla “yüreklerinin dileği” peşinde gidebilecekleri o gizli yolu gösterdi onlara. Keza: bilinmeyen ve gizemli olanın hayranları olarak şimdi de *soru işaretinin kendisine* Tanrı diye tapındıkları için agnostikleri kim kınayabilir ki artık? (Xaver Doudan, “*l’habitu de d’admirer l’inintelligible au lieu de rester tout simplement dans l’inconnu*”nın [anlaşılmayanı, bilinmeyen olarak bırakmaktansa, onu hayranlık duyulacak bir nesneye dönüştürme alışkanlığı] yol açtığı hasardan söz ediyor bir keresinde; eskiler böyle bir şeyden kaçınırlardı diye düşünüyor.) İnsanın “bildiği” her şeyin insanın dileklerini tatmin etmekten uzak olduğunu, daha çok bu dileklerle çeliştiğini ve dehşet uyandırdığını varsayarsak, bunun suçunu “dileme”de değil de “bilme”de arama hakkına sahip olmak ne ilahi bir kaçamaktır!.. “Bilinemez: *dolayısıyla* - Tanrı vardır”: ne yeni bir *elegantia syllogismi!* (güzel çıkarım şekli) ne büyük bir çileci ideal *zaferi!* -

26

- Tüm modern tarih yazımı mı daha yaşamdan emin, daha idealden emin bir tutum sergilemiş midir peki? Onun bugün en asilane iddiası ayna olmak; tüm teleolojiyi reddediyor; hiçbir şeyi “kanıtlamak” istemiyor bundan böyle; yargıcı oynamayı küçümseyerek geri çeviriyor ve bununla da zevk sahibi olduğunu gösteriyor, - ne denli az reddediyorsa o denli az evetliyor, saptıyor o, “betimliyor”... Tüm bunlar büyük ölçüde çileci; ama aynı zamanda daha da büyük ölçüde *nihilistçe*, bu noktada hataya düşmeyin! Kederli, sert ama kararlı bir bakış görürsünüz onda, - *dışarıya bakan* bir göz, yalnız kalmış bir Kuzey Kutbu yolcusunun dışarıya baktığı gibi (yoksa içeriye bakmamak için mi? geriye bakmamak için mi?..) Burada kar var, burada yaşam susmuş; burada öten son kargaların adları “Niçin?”, “Nafile!”, “*Nada!*” (Hiçbir şey) - hiçbir şey gelişip büyümüyor burada artık, olsa olsa Petersburg’un siyaset kuramı ve Tolstoy’ca “merhamet”. Ama şu diğer türden tarihçiye, şu belki daha modern olan, ehlikeyif, şehvetli, çileci ideale olduğu kadar yaşama da göz süzen, “artist” sözcüğünü bir eldiven olarak kullanan ve bugün dalınca düzülen tüm övgüleri sahiplenmiş türden tarihçiye gelince: ah bu tatlı cin fikirliler, çilecileri ve kış manzaralarını bile aratırlar! Hayır! Bu “temaşacı” milletin cam cehenneme! O tarih nihilistleriyle en kasvetli, gri, soğuk siste yürümeyi bunlara defalarca yeğ tutarım! - kaldı ki, seçim yapmak zorunda kalırsam, en özünde tarihsel olmayan birine, tarihe aykırı birine kulak vermekten bile çekinmem (Şu Dühring’e örneğin; ki bugünün Almanya’sında, şimdiye değin çekingen kalmış ve açığa çıkmamış bir “güzel ruh” cinsi - proletaryanın okumuş kesimi içindeki *species anarchistica* [anarşist tür] - onun nağmeleriyle kendinden geçiyor). “Temaşacılar” yüz kere daha beterdir -: böylesi bir “nesnel” koltuk, tarih

önünde yarı-papaz, yarı-Satir, Renan parfümlü, böylesi bir kokulu sefa pezevengi kadar tiksinti uyandıran başka bir şey bilmiyorum ben; tezahüratının cırtlak tizliği daha başından ele verir onda neyin eksik ve nerede eksik olduğunu; Parkalar'ın^[14] zalim makasını, ah pek de cerrahça bir ustalıkla *nerede* kullanmış olduğunu! Benim zevkime ters düşüyor bu, sabrımı da zorluyor: varsın sabırlarıyla işleri olmayanlar sabretsin böylesi görüntüler karşısında, - beni öfkeden kudurtuyor böyle bir görüntü, böyle "seyirciler", "oyun"un kendisinden (tarihin kendisi, anlıyorsunuz ya) daha çok kinlendiriyor beni oyuna karşı; Anakreonca^[15] bir havaya giriveriyorum birdenbire. Boğaya boynuzu, aslana (khasm' odontön, dişlerin arasındaki boşluk) vermiş olan bu doğa, bana ayağı neden vermiş ki?.. Ezmek için, aziz Anakreon aşkına! yalnızca sıvışmak için değil: çürük koltukları, ödleğe temaşayı, tarih karşısındaki şehvetli harem ağalığını, çileci ideallere göz süzmeceyi, iktidarsızlığın adalet ikiyüzlülüğünü çiğnemek için! Çileci ideale hürmetim tam, *dürüst olduğu sürece!* Kendine inandığı ve bize soytarılık yapmadığı sürece! Ne var ki tüm bu kırıtkan tahtakurularını sevmiyorum, sonunda 'sonsuz' tahtakurusu kokana dek, 'sonsuz'u koklama hırsları doymak bilmeyen bu tahtakurularını sevmiyorum; yaşamın tiyatrosunu oynayan yaldızlı mezarları sevmiyorum; bilgelik kisvesine bürünmüş ve "nesnel" bakan yorgunları ve yıpranmışları sevmiyorum; saman kafalarını görünmez kılan bir ideal külahı giymiş, allanıp pullanıp kahraman görünümü verilmiş tahrikçileri sevmiyorum; çileci ve rahip olmaya soyunan, ama aslında acınası birer palyaçodan başka bir şey olmayan ihtirashlı sanatçıları sevmiyorum; şu en yeni idealizm spekülörlerini de sevmiyorum, bugün gözlerini Hıristiyanca-Arice-dar kafalica deviren ve en bariz tahrik yolunu, ahlakçı edayı, her sabrı tüketecek kadar kötüye kullanarak halkın tüm ahmakça yanlarını ayağa kaldırmaya çalışan şu Antisemitistleri (bugünün Almanya'sında *her tür* düşünsel sahtekarlığın başarıya ulaşıyor olması, Alman tininin artık yadsınamaz ve şimdiden elle tutulur hale gelmiş olan *çoraklığı* ile ilintilidir; ben bu çoraklığın nedenini salt gazete, politika, bira ve Wagner müziğinden oluşma bir beslenmede ve bu perhizin önkoşulunu oluşturan şeyde arıyorum: önce, milletçe bir daralma ve kendini beğenmişlik, kuvvetli ama dar bir ilke olan "Almanya, her şeyin üstünde Almanya" [Deutschland, Deutschland über alles] ilkesi; sonra da, "modern fikirler" in *paralysis agitans*'ı [titreyerek çözülme, Parkinson hastalığı]). Avrupa bugün özellikle de uyarıcılar konusunda zengin ve buluşçu, uyarıcı ve alkolden daha çok gereksindiği bir şey yokmuş gibi görünüyor: ideallerdeki (ki tinin en damıtılmış alkoldür) o muazzam kalpazanlık bu yüzden, her yerdeki iğrenç, pis kokulu, yalan yüklü, sahte alkollü hava da bu yüzden. Havasının yeniden daha temiz kokması için bugün Avrupa'dan kaç gemi yükü idealizm taklidi, kahraman kostümü ve teneke tıngırtılı büyük laf, kaç ton şekerlendirilmiş ispirotolu "halden anlarlık" (Damıtıcı: *la religion de la souffrance* [acı çekme dini]); zihinsel düztabanlara destek kaç tane "haklı öfke" takma bacağı, kaç tane Hıristiyan ahlak ideali *komediyeni* ihraç etmek gerekir bilmek isterdim... Bu üretim fazlasına ilişkin olarak yeni bir *ticaret* olanağı çıkıyor ortaya besbelli, küçük ideal putları ve ilişkilerindeki idealistlerle yeni bir "iş" çevrilebilir besbelli - bu ipucunu göz ardı etmeyin! Kimin yeterli cesareti var buna? - tüm yeryüzünü "idealize" etmek *elimizde!*.. Ama ne diye cesareten söz ediyorum ki ben: yalnızca bir şeye ihtiyaç var burada: ele; çekinmeyen, hiçbir şeyden çekinmeyen bir ele...

- Yeter! Yeter! Bırakalım en modern tinin bu can sıkıcı tarafı kadar gülünesi tarafı da çok olan acayıplıklarını ve karmaşıklıklarını: özellikle de *bizim* sorunumuzla, çileci idealin *anlamı* sorunuyla ilgisi yok bunların, - ne işi var onun dünle, bugünle! Bunları başka bir bağlamda daha esaslı ve sert bir şekilde ele alacağım (“Avrupa Nihilizminin Tarihi Üzerine” başlığı altında; bu çalışma için, hazırlamakta olduğum bir yapıta göndermede bulunuyorum: ***İktidar İstenci, Tüm Değerleri Yeniden Değerlendirme Girişimi***). Burada dikkati çekmek istediğim tek şeyse şu: çileci idealin, en tinsel alanda dahi, şimdilik hala tek bir çeşit gerçek düşmanı ve *zarar vereni* var: bu idealin komedyenleri, - güvensizlik uyandırıyorlar çünkü. Bunun dışında tin bugün sıkı sıkıya, kudretle ve kalpazanlık yapmadan iş başında olduğu her yerde tümünden bu ideal olmaksızın işini görüyor - bu sakınmanın popüler tabiri “ateizm” -: *ateizmin hakikat istenci hariç tutularak*. Ama bu istenç, bu ideal *kalıntısı*, inanır mısınız ki, o idealin en kesin, en tinsel formülasyonudur, -tümüyle içrek, tüm dışsallıktan sıyrılmış, böylelikle de onun kalıntısı olmaktan çok onun *çekirdeği*. Mutlak ve dürüst ateizm (ve yalnızca *onun* havasını soluyoruz biz; biz daha tinsel insanları bu çağın!) görünüşte olduğu gibi karşıt *değildir* o ideale; onun son gelişim evrelerinden biridir daha çok; onun son biçimlerinden ve iç tutarlılıklarından biridir, - sonunda *Tanrı'ya inanma yalanını* kendine yasaklamış olan iki bin yıllık bir hakikat terbiyesinin dehşetle karışık saygı uyandıran *felaketidir*. (Aynı evrim süreci Hindistan'da gözleniyor, üstelik tamamıyla bağımsız olarak gelişiyor; tanıtsal açıdan önemli yani; aynı sonuca zorlayan aynı ideal; canalcı noktaya Hıristiyan takviminin başlangıcından beş yüzyıl evvel varılıyor, Buda'yla, daha doğrusu daha da evvel, Sankhya felsefesi ile, bu felsefe sonradan Buda tarafından popülerleştirilip din yapılıyor.) Tam bir kesinlikle soracak olursak; *nedir* Hıristiyan Tanrı'yı *yenmiş* olan şey aslında? Yanıtı “*Şen Bilim*” kitabımın 290'ıncı sayfasında: “Hıristiyan ahlakın kendisi, hep daha köktenci bir biçimde alınan doğruculuk kavramı, Hıristiyan vicdanının günah çıkarıcı papaz inceliği ve bu vicdanın bilimsel vicdana, kayıtsız şartsız düşünsel-temizliğe aktarılıp yüceltilmesi. Doğaya, bir Tanrı inayetinin ve himayesinin kanıtıymış gibi bakmak; tarihi, ilahi bir akli payelendirerek yorumlamak, ahlaksal bir dünya düzeninin ve ahlaksal nihai-amaçların sürekli bir belgelenimi olarak yorumlamak; kişisel yaşantıları, sofu insanların yeteri kadar uzunca bir zaman yapmış oldukları gibi, sanki her şey ilahi bir takdirmiş, işaretmiş gibi, her şey ruhun selameti aşkına düşünülmüş ve gönderilmiş gibi yorumlamak: bundan böyle *bitti* bu, vicdan *karşı* buna, tüm incelikli vicdanlar uygunsuz ve sahtekârca bir şey olarak, yalancılık, feminizm, zayıflık, ödleklilik olarak görüyor bunu, - bizi *iyi Avrupalı* ve Avrupa'nın en uzun, en yürekli kendini-aşımının mirasçıları kılan bir şey varsa o da bu katılıktır”... Tüm büyük şeyler kendi kendileri yüzünden telef olurlar, bir kendini-lağvetme edimi yoluyla: yaşamın yasası bunu buyurur, yaşamın özündeki *zorunlu* “kendini aşma” yasası, - son olarak da yasa koyucunun kendisi alır çağrıyı hep: “*patere legem, quam ipse tulisti*” (Kendi koyduğun yasaya itaat et.). *Dogma* olarak Hıristiyanlık böyle telef olmuştur, kendi ahlaki yoluyla; şimdi de *ahlak* olarak Hıristiyanlığın böyle telef olması gerekmektedir, - *bu* olayın eşiğinde bulunuyoruz. Hıristiyan doğruculuğu birbiri ardı sıra yapmış olduğu çıkarımlardan sonra, *en güçlü çıkarımını* yapıyor sonunda, kendine karşı olan çıkarımını; bu ise “*tüm hakikat istencinin anlamı nedir?*” sorusunu sorduğunda gerçekleşecektir.. Ve burada tekrar benim sorunuma, bizim sorunumuza

dokunuyorum, benim *meçhul* dostlarım (yok çünkü henüz *bildiğim* bir dost): *bizim* tüm varlığımızın anlamı, o hakikat istencinin içimizde bir *sorun olarak* kendi kendinin bilincine varması değildir de nedir?.. Hakikat istencinin bu kendi-bilincine-varışı ile birlikte ahlak, - buna şüphe yok - *telef olma* yoluna girer: Avrupa'nın önümüzdeki iki yüzyılına kalan yüz perdelik büyük oyundur bu; tüm oyunların en korkuncu, en belirsizi ve belki de en ümit vaat edeni...

28

Çileci ideali hesaba katmazsak, insanın, insan *hayvanının* bir anlamı yoktu şimdiye kadar. Yeryüzü üzerindeki varoluşu bir amaç içermiyordu; "neden insan?" - sorusu yanıtsız bir soruydu; insan ve yeryüzü için istenç yoktu; her büyük insan yazgısının ardından daha da büyük bir "Boşuna!" nakaratı tınlamaktaydı. *Bu* anlama gelir işte çileci ideal: bir şeyin *eksik olduğu* anlamına, insanı muazzam bir *boşluğun* kuşatmış olduğu anlamına gelir - insan kendi kendini gerekçelendiremiyor, açıklayamıyor, evetleyemiyordu; kendini anlamlandıramama sorunundan *dertliydi*. Başka dertleri de vardı; *hastalıklı* bir hayvandı esasında: ama onun sorunu acı çekmenin kendisi *değil*, "*ne uğruna acı çekiyorum?*" sorusunun çılgınlığına yanıt olmayıştıydı. İnsan, bu en yürekli ve en acıya alışkın hayvan, acıyı reddetmez kendinde; *ister* onu; kendi arar acıyı, yeter ki ona bunun için bir *anlam*, acının bir '*Şunun için*'i gösterilsin. Acı çekmek *değil*, acı çekmenin anlamsızlığıydı şimdiye kadar insanın üzerine çökmüş olan lanet, - *ve çileci ideal bir anlam sundu ona!* Şimdiye kadarki yegâne anlamdı o; herhangi bir anlam hiç anlam olmamasından daha iyidir; çileci ideal her yönden şimdiye kadar olagelmiş "*faute de mieux*" par excellence ("hiç yoktan iyidir" in olağanüstü bir örneği) idi. Acı çekmek *yorumlanmıştı* onda; o muazzam boşluk doldurulmuşa benziyordu; tüm özkıymcı nihilizme kapanmıştı kapı. Yorum, - hiç şüphe yok ki - yeni acılar getirmişti beraberinde, daha derin, daha içsel, daha zehirli, daha yaşam kemirici: tüm acıları *suç* bakış açısı altında toplamıştı... Ama tüm bunlara rağmen - insan *kurtarılmıştı* bununla; bir *anlamı* vardı; rüzgarda savrulan bir yaprak değildi artık, saçmalığın, "anlam yokluğu" nun oyuncağı değildi, bir şey *isteyebilirdi* bundan böyle, - önceleri umursamadan nereye, niçin, nasıl gitmek istediğini: *istencin kendisi kurtarılmıştı*. Çileci idealin yön vermiş olduğu tüm o 'isteme'nin aslında neyi dile getiriyor olduğunu kendimizden gizlememiz mümkün değildir: insanca olana duyulan bu nefret, hayvanca olana duyulan daha büyük nefret, maddesel olana duyulan daha da büyük nefret, duyulara, hatta akla karşı duyulan bu tiksinti, mutluluk ve güzellik karşısında duyulan bu korku, tüm yanılsamadan, değişimden, 'oluş'dan, ölümden, dilekten, arzunun kendisinden bu uzaklaşma arzusu - bütün bunlar, - gelin bunu kavrama yürekliliğini gösterelim - bir *hiçlik istenci*, yaşama karşı bir isteksizlik, yaşamın en temel koşullarına karşı bir başkaldırı demektir, ama bir istençtir o ve bir *istenç* olarak da kalır!.. Ve insan - başta söylemiş olduğumu sonda bir kez daha söyleyeyim - *hiç* istememektense *hiçliği* istemeyi yeğler...

İçindekiler

ÖNDEYİŞ 2

1 2

2 2

3 3

4 4

5 6

6 7

7 8

8 9

BİRİNCİ İNCELEME “İYİ VE KÖTÜ”, “İYİ VE FENA” 10

1 10

2 11

3 13

4 13

5 14

6 16

7 18

8 19

9 20

10 21

11 24

12 27

13 28

14 30

15 32

16 35

17 37

İKİNCİ İNCELEME “SUÇ”, “VICDAN RAHATSIZLIĞI” VE BENZERİ ŞEYLER 40

1 40

2 41

3 43

4 45

5 46

6 47

7 49

8 52

9 53

10 54

11 55

[12 58](#)

[13 61](#)

[14 62](#)

[15 64](#)

[16 65](#)

[17 67](#)

[18 68](#)

[19 69](#)

[20 71](#)

[21 72](#)

[22 73](#)

[23 75](#)

[24 76](#)

[25 78](#)

[ÜÇÜNCÜ İNCELEME ÇILECI İDEALLERİN ANLAMı NEDİR? 79](#)

[1 79](#)

[2 80](#)

[3 81](#)

[4 82](#)

[5 84](#)

[6 85](#)

[7 88](#)

[8 90](#)

[9 94](#)

[10 96](#)

[11 98](#)

[12 100](#)

[13 102](#)

[14 103](#)

[15 107](#)

[16 110](#)

[17 111](#)

[18 115](#)

[19 118](#)

[20 120](#)

[21 123](#)

[22 125](#)

[23 127](#)

[24 129](#)

[25 133](#)

[26 136](#)

[27 138](#)

- [\[1\]](#) “Blau” Almancada mavi rengi belirtmekten başka, uzak olanı, bilinmeyeni de belirtir - yn.
- [\[2\]](#) Pleb, eski Roma’da sıradan halktan, avam tabakasından olan kişilere verilen addı -yn.
- [\[3\]](#) Almancadaki Geist kavramı tin ve tinsel anlamına gelmektedir - yn.
- [\[4\]](#) Almancada bugün “sefalet”, “peri şanlılık” anlamına kullanılan bu sözcük, Ortaçağ Almancasında “sürgün”, “sürülmüşlük” anlamına geliyordu -çn.
- [\[5\]](#) İranlı bir şair -çn.
- [\[6\]](#) Nietzsche’nin okuduğu Shakespeare çevirisinde (Schlegel/Tieck), çok fazla et tükettiği için aklına zarar verdiğini düşünen Sir Andrew Aguecheek (*Onikinci Gece*), “Junker Christoph von Bleichwang” olarak adlandırılmıştır -yn.
- [\[7\]](#) On dördüncü yüzyılda Athos dağındaki keşişler arasında ortaya çıkan bir Hristiyanlık tarikatı -çn.
- [\[8\]](#) C. M. Herzog von Talleyrand -çn.
- [\[9\]](#) Luther’in Worms’taki Reichstag önünde söylemiş olduğu sözden alıntı; “Burada duruyorum işte, başka türlü gelmiyor elimden. Tanrı yardımcım olsun. Amin” -çn.
- [\[10\]](#) Haçlı seferleri sırasında ortaya çıkan suikastçı bir gizli müslüman tarikatı -çn.
- [\[11\]](#) Yunan mitolojisinde yarı insan, yarı boğa bir yaratık -çn.
- [\[12\]](#) Burada bir kelime oyunu olabilir: “fatalisme”, “faisalisme” -yn.
- [\[13\]](#) Almancada felsefe ve hakikat sözcükleri dişil tanımlı olduğu için kadın olarak kişileştiriliyor -çn.
- [\[14\]](#) Roma mitolojisindeki üç yazgı Tanrıçası -çn.
- [\[15\]](#) İÖ 582-485 yılları arasında yaşamış olan Yunanlı lirik şair -çn.